

கம்பனில் நான்

அகலாங்கன்

கற்றில்தான்

அகளங்கன்

வெளியீடு:
யாழ் கலக்கிய வட்டம்

கம்பனில் நான்

(கட்டுரைகள்)

எழுதியவர்	: அகலாங்கன் (நா.தர்மராஜா)
முகவரி	: 90 திருநாவந்துகுளம், வவுனியா.
பதிப்புரிமை	: திருமதி. பூ.தர்மராஜா B.A (Hons)
வெளியீடு	: யாழ் இலக்கிய வட்டம்
முதற்பதிப்பு	: 04.12.2013
அச்சுப்பதிப்பு	: வாணி கணனிப் பதிப்பகம். இல.85, கந்தசாமி கோவில் வீதி, வவுனியா. 024 2223658
விலை	: ரூபா.400.00
ISBN	: 955-8715-36-0

KAMPANIL NAAN

(ESSAYS)

Author	: Agalangan (N.Tharmarajah)
Address	: 90, Thirunavatkulam, Vavuniya.
Copyrights	: Mrs.P.Tharmarajah. B.A.(Hons)
Publication	: Yaazh Ilakkiya Vaddam
First Edition	: 04.12.2013
Printers	: Vaani Computer Printing Centre No.85, Kanthasamy Kovil Road, Vavuniya.
Price	: Rs.400.00
ISBN	: 955-8715-36-0

அகளங்களின் நூல்கள்

1. “செல்” “வா” என்று ஆதனையிடாம் - (அஞ்சலிக் கவிதை)
2. சேர் வழியில் வீரர் காவியம் - (குறைங்காவியம்)
3. சமவெளி மலைகள் - (அகளங்கள், சு.முரளிதரன் கவிதைகள்)
4. வாலி - (ஆய்வு நூல் - மூன்று பதிப்புகள்.
சிறந்த இலக்கிய ஆய்வு நூலுக்கான இலங்கை இலக்கியப் பேரவைச் சான்றிதழ் 1987 - 1988)
5. இலக்கியத் தேறல் - (கட்டுரைகள்)
6. நளவெண்பா - (கதை)
7. அன்றில் பறவைகள் - வொனோலி நாடகங்கள் -
தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1992)
8. முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி வியுலாநந்தர் - (வரலாறு)
9. இலக்கியச் சிமிழ் - (கட்டுரைகள் -இரு பதிப்புகள்)
10. தென்றலும் தெம்மாங்கும் - (கவிதைகள்)
11. பன்னிரு திருமுறை அறிமுகம் - (சமயம்)
12. மகாகவி யாரதியாரின் சுதந்திரக் கவிதைகள் - (ஆய்வு)
13. இலக்கிய நாடகங்கள் - வொனோலி நாடகங்கள் - வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1994,
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப்பரிசு 1994)
14. ஆத்தி குழி - (விளக்கவுரை)
15. கொன்றை வேந்தன் - (விளக்கவுரை)
16. அகளங்கள் கவிதைகள் - வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1996)
17. வாக்குண்டாம் (முதுரை) - (விளக்கவுரை)
18. சிவப்பாணம் - (பொருளாறை)
19. செந்தமிழும் நாப்யழக்கம் - (பேச்சுக்கள்)
20. நாமறிந்த நாவலர் - (சிறுகுறிப்புகள் - இருபதிப்புகள்)
21. நல்வழி பொழிப்புரை - விளக்கவுரை)
22. இசைப் பாமாலை - வொனோலி மெல்லிசைப் பாடல்கள், மற்றும் இசைப் பாடல்கள்)
23. கவிஞர் ஜின்னாஹ்வின் ரோட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு - (ஆய்வு)

கம்பனில் நான்

24. இலக்கியச் சரம் - (கட்டுரைகள்)
25. வெற்றி வேற்கை (நறுந்தொகை) - (உரை)
26. கூவாத குயில்கள் - (வாணாலி, மேடை நாடகங்கள்)
27. திருவெம்பாவை - உரை - (சமயம்)
28. பாரதப் போரில் மீறல்கள் - (கட்டுரை)
29. சுட்டிக் கருவிகள் - (மழுலைப் பாடல்கள்)
30. சின்னச் சிட்டுக்கள் - (சிறுவர் பாடல்கள்)
31. நறுந் தமிழ் - (கட்டுரைகள்)
32. பாரதியாரும் யாஞ்சாலி சபதமும் - (ஆய்வு)
33. பத்தினித் தெய்வம் - (நாட்டிய நாடகங்கள் - வடமாகாண சிறந்த நாடக நூல் பரிசு -2008)
34. வேரும் விழுதும் -
(கட்டுரைகள், வடமாகாண சிறந்த இலக்கிய நூல் பரிசு -2008)
35. கங்கையின் மைந்தன் - (வாணாலி, மேடை நாடகங்கள்- வடமாகாண சிறந்த நாடகநூல் பரிசு 2009, தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற சிறந்த நாடக நூல் பரிசு 2010, தமிழியல் விருது 2009, இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசு 2009, தேசிய சாகித்திய மண்டல சிறப்புச் சான்றிதழ் 2009)
36. யந்து அழிய்போம் - (சிறுவர் பாடல்கள்)
37. சிரிக்க விடுங்கள் - (சிறுவர் பாடல்கள்)
38. சுகல கலா வல்லி மாலை - (உரை)
39. அலைக்குமிழ் - (நாவல், தேசிய சாகித்திய மண்டல சிறப்புச்சான்றிதழ் 2011, கொடகே தேசிய சாகித்திய சிறப்புச் சான்றிதழ் 2011, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை சிறப்புச் சான்றிதழ் 2011, தமிழியல் விருது 2011)
40. சின்னஞ்சிறிய சிறகுகள் (குழந்தைப் பாடல் - தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 2012, வடமாகாண சிறந்த சிறுவர் இலக்கியப் பரிசு 2012, தமிழியல் விருது 2012)
41. கம்பனில் நான் - (கட்டுரைகள்)
42. முற்றுத்துக் கரழி - (சிறுக்குதைகள் - அச்சில்)

யொருவடக்கம்

வாழ்த்துரை	07
வெளியீட்டுரை	09
அணிந்துரை	11
முன்னுரை	27
01. கம்பனின் கவித்துவம், தனித்துவம், மகத்துவம்	33
02. கம்பராமாயணத்தின் முதற் பாடல்	50
03. தசரதரும் மனைவியரும்	60
04. சகோதர பாசம் மிக்கவன் சத்துருக்னன்	68
05. இராமன் சீதை காதல் இராமாயணத்திற்கு அவசியம் தானா?	75
06. இராமனோடு தொடர்பு கொண்ட உயிரினங்கள்	89
07. கூறப்பனகை ஒரு நகைச்சுவைப் பாத்திரமா?	101
08. கூறப்பனகை தனது முக்கைத் தானே அரிந்தாளா?	121
09. கம்பனின் சிலேடை நயம்	127
10. வாலி சுக்கிரீவன் முதலானோர் குரங்குகளா? வானரர்களா?	135
11. இராமன் இலக்குவனுக்குத் தமிழிலும் அறிவுரை கூறினான்	154
12. வாலி, சுக்கிரீவன், அனுமான் ஆகியோர் பற்றிய இராமனின் அபிப்பிராயம்	161
13. பலரும் போற்றிய பரதன்	173
14. இடைச் செருகற் பாடல்கள்	189
15. இராமன் ஆண்டாலென்ன, இராவணன் ஆண்டாலென்ன	203
16. கம்பன் கவனிக்கத் தவறியவை.	207

காணிக்கை

என் அம்மா

நல்லம்மாவற்கு

(பம்பைமடு- நாகலிங்கம் நல்லம்மா)

அகவாங்கன்

Shakithya ratna Dr.K.Kunarasa,

B.A.Hons, (Cey), M.A.Ph.D. (Jaffna), SLAS - 1

(சாகித்ய ரத்னா சொங்கை ஆழியான் - Sengai Aaliyan)

Telephone: 021 222 2337

"Hamzsam"

Mobile: 077 722 2107

75,/10A, Brown Road,

Email: kunarasak@yahoo.com

Neerviyady, Jaffna.

சாகித்ய ரத்னா

கலாநிதி சொங்கை ஆழியான்

(தலைவர், யாழ் இலக்கிய வட்டம், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை)

அவர்களின்

வாழ்த்துறை

ஸழத்து பிராந்திய எழுத்துக்களை ஆராயும் போது வன்னி மண்ணிற்கு வளம் சேர்த்த படைப்பாளிகளுள் முக்கியமானவர்களில் ஒருவராக **அகளங்கன்** என்கின்ற நா.தர்மாராஜா விளங்குகின்றார்.

வன்னி மண்ணின் வளத்தையும் மக்களையும் தன் படைப்புக்களில் சீராகக் கொண்டு வந்ததன் மூலம் தான் பிறந்த மண்ணிற்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார். வன்னிப் பிரதேசம் குறித்து ஸழத்தின் ஏனைய படைப்பாளிகள் எழுதியவற்றையும் தமிழ் உலகம் அறிய வைத்துள்ளார்.

தம்பி அகளங்கன் ஒரு பல்துறை விற்பனர். தமிழ் ஆய்வு, நாவல், சிறுகதை, கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம், நாடகம், கட்டுரை, சொற்பெருக்கு போன்ற துறைகளில் அவரது புலமையை வெளிப்படுத்தி யுள்ளார்.

இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் விருதுக்காக அவரது ஆய்வு நாலான வாலியை (1987) படித்தபோது அவரது இலக்கிய ஆற்றலைத் தெரிந்துகொண்டேன். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் அன்னாருக்குரிய பரிச்சயத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்.

கம்பனில் நான்

பழையையெப் புரிந்து கொண்டு புதுமை படைக்கும் அவரது ஆற்றல் மெச்சத்தக்கது

வாலியைப் படித்தபின் அவரது வாசகளாக நானும் மாறிவிட்டேன். எதனையும் மனதைக் கவரும் வகையில் சொல்லும் ஆற்றல் அவருக்குண்டு.

வன்னியில் நடாத்தும் இலக்கிய விழாக்களை முன்னின்று சிறப்பாக நடாத்தும் பண்பும் போற்றத்தக்கது.

வன்னி மன் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வழங்கிய அரிய கொடை அகளங்கள் என்றால் மிகையாகாது.

இவர் இன்னும் பல நூல்களை எழுதி தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குச் சேவையாற்ற எனது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்

அன்புடன்
சாகித்ய ரத்னா
சொங்கை ஆழியான்

Former Asst; Lecturer, University of Ceylon, Peradeniya / Colombo; Graduate Teacher, J/Kokkuvil Hindu College; Visiting Lecturer, Teacher's Training College, Kolumbagam; DRO Kinniya; AGA, Cheddikulam / Thunukkai / Pandiyankulam; AGA (Development) Kilinochchi; Addl, GA (Lands) & DLC Kilinochchi; Divisional Secretary, Jaffna / Nailur / Tellippalai / Chankanaai; Registrar, University of Jaffna; Regional Commissioner, Jaffna; Municipal Commissioner, Jaffna; Team Leader, CSIA NEHRP; Coordinator CSIA, Jaffna District; President, Kompanai Manal Hindu Crematorium, Jaffna.

Charter President, Thirunelveli Lions Club Jaffna; President Kaladdy Echadi Amman Kovil Devasthanam, Jaffna; President, Jaffna Literary Circle & Sri Lanka Literary Council, Jaffna; President, Board of Management, Vilooni Holy Tank, Jaffna; One of the organizer, Centre for Classical Tamil Studies, Sri Lanka; Organizer, Sampanthar Award, Jaffna; President, Tamil writers' Federation; Board Member, Sri Lanka, Writers; Federation

யாழ் இலக்கிய வட்டம்

த.ஏ.ஒ. புதுத்தமது வத்து

நூல் முறை.

நாட்டுப்பதிலை

வெளியீட்டுரை

நயினை கி.கிருபானந்தர்

செயலாளர்-யாழ் இலக்கிய வட்டம், பொருளாளர்-யாழ் கம்பன் கழகம்

நாட்டுப் பற்றினை மக்களுக்கு உண்ட விரும்பிய மஹா கவி பாரதியார்.

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந் நாடீ - அதன்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழுந்து
முடிந்ததும் இந் நாடீ”

என்று பாடத் தொடங்குகிறார். இன்னொரு பாடலில் “எங்கள் தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது முச்சினிலே” என்று பாடுகிறார்.

எமது தந்தையர் வாழ்ந்த அதே நாட்டிலேயே நாமும் வாழ்கின்றோம் என்ற உணர்வே இந்த நாட்டின் மீது பற்றையும். பாசத்தையும் அளிக்கும் என்றால், நம் முந்தையர் செய்த விந்தைகளையும், வீரதீர்ச் செயல்களையும். அறிவு ஆற்றல் வெளிப்பாடுகளையும், சிந்தனைச் சிறப்புக்களையும் நாம் அறியும் போது அவை நமக்குப் பெருமைகளையும். பேரானந்தத்தையும் அளிக்குமன்றோ,

இந்தப் பணியை நிறை வேற்றுவதற்காகவே தான் வரலாற்று நவீனங்களும், பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு நூல்களும் எழுதப்படுகின்றன.

ஏராளமான இலக்கிய இரசனைக் கட்டுரைகளையும், இலக்கிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதிய கலாநிதி அகளாங்கன் அவர்களின் கம்பனில் நான் என்ற இந்த நூல் அவரது இலக்கிய நூல்களுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தது போல அமையும் என நம்புகிறேன்.

கம்பனில் நான்

இவரது வாலி என்ற கம்பராமாயண ஆய்வு நூல் பெற்ற பெருஞ்சிறப்பை அறியாதவர்கள் இல்லை கம்பராமாயணத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடும் விருப்பமும் கொண்டுள்ள கலாநிதி அகளங்கள் அவர்களின் கம்பராமாயண ஆளுமையை இந்நாலிலும் காணலாம்.

ஸழத்து இலக்கிய உலகில் தனது முத்திரையை உறுதியாகப் பதித்தது மட்டுமல்லாது. தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவராக பெரும் புகழிட்டியவர் கலாநிதி அகளங்கள். தமிழகம் தான் சிறந்த எழுத்தாளர்களை உருவாக்கும் தகுதி கொண்டது என்பதைப் பொய்யாக்கிய சக்தி வாய்ந்த பேண மன்னன்.

இயல், இசை, நாடகம் என முத்தமிழிலும் ஆற்றல் பெற்ற இவர், கலைப்பேரரசு ஏ.ரீ.பொன்னுத்துவரை நினைவு நாடக விருதைப் பெற்றவர், முத்தமிழ்நினர் சொக்கன் விருதையும் பெறுகிறார்.

உலோகங்களில் உயர்ந்தது தங்கம். தங்கத்தினை நிறுப்பதற்கு வேலிகளிலும், காரைப் பற்றைகளிலும் தேடுவாரற்றுக் கிடக்கும் மஞ்சாடிக் காயைப் பயன்படுத்துவார்கள். அதனைப் பார்த்துப் பல தடவைகள் வியந்துள்ளேன். இன்று எனக்கும் அதே நிலைமை வந்துள்ளது. ஸழத்து தமிழ் இலக்கிய உலகின் தங்கம் போன்றவரின் நாலினை மஞ்சாடிக் காயைப் போன்ற நான் நிறுத்து யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினாடாக வெளியிடுகின்றோம்.

யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடுகளில் இந் நாலின் சிறப்பும் பேசப்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அகளங்கள், அவர்கள் இன்னும் பல நால்களை ஆக்கித் தமிழ்த் தாய்க்கு அணி செய்ய வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்.

வாழ்க தமிழ். வளர்க கம்பன் புகழ்.

கி.கிருபானந்தா
செயலாளர், யாழ் இலக்கிய வட்டம்

தலைவர்:

கலாநிதி.க.குணராசா நயினை கி.கிருபானந்தா,
(சொங்கை ஆழியான்),

செயலாளர்:

பொருளாளர்:

திருமதி.யோகேஸ்வரி
சிவப்பிரகாசம்

நிர்வாக உறுப்பினர்: ச.தாட்சாயனி, ஜ.வரதராசா, த.பரமலிங்கம்,
செ.யோசப்பாலா, த.ஜெயசீலன், பொ.சண்முகநாதன்

கவியமிர்தன், புலவர்மணி, கலாபூஷணம்
காம்யியக்கோ.டாக்டர்.ஜின்னாஹ் ஏறிபுத்தீன்
 அவர்களின்

அணிந்துரை

கவிதையின் கரை கண்டவன் கம்பன். அதற்கு அவன் காவியமே சான்று. தமிழ்ப் பெருஞ் சாகரத்துள் மூழ்கி வார்த்தை முத்துக்களை வாரியள்ளி, காலங் கடந்தாலும் வீரியங் குன்றாது நிலைத்து நிற்கும் கம்பராமாயணத்தைக் கவிதைகளால் கோத்தளித்து நிலைத்து வாழ்பவன்.

பரம்பரை பரம்பரையாய் ஆய்ந்தறிந்து நுகரும் பண்டிதரையும், பாமரரையும் மனத்திட்டு மகிழ்ந்திடச் செய்யும் கவிதைப் பொக்கிஷத்தை உலகிற்கு அளித்தவன் கம்பன். அதனால்தான் புரட்சிக்கவிஞன் அவனை முப்பாலளித்த முன்னவனையும் முந்திநிற்கப் போற்றினான்.

கற்றறிந்த பற்பலபேர் கம்பனின் கவிதைக் கடலில் ஆழப் புக்கி அழுதள்ளித் தந்து நம்மை மகிழ்வித்தனர். இன்னும் மகிழ்விக்கின்றனர். அத்தகையதொரு தேடலின் தேறலே இந்நால்.

கலாநிதி அகளங்கள் தமிழுலகு நன்கறிந்த தமிழறிஞர். தமிழிலக்கியத்தின் பல்வேறு பகுப்புக்களிலும் பதம்பதித்து வெற்றி கண்டவர். கவிதையால் அறிமுகங்கண்டு, கட்டுரைகளாலும், நாடகம், சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியம் போன்ற படைப்பிலக்கியங்களாலும் நிலைபெற்றவர். மிகச் சிறந்த இலக்கிய, சமயச் சொற்பொழிவாளர். பற்பல உயர் விருதுகளைப் பெற்று, இலக்கிய அங்கீகாரத்தின் உச்சந் தொட்டவர். தமிழ் வளர்ச்சிக்காய் ஓயாதுழைக்கும் தமிழ்த்தொண்டர்.

ஏற்கனவே பல்வகை சார்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், ஆய்வு நூல்களையும் படைத்தளித்தவர். அவற்றுக்கான பரிசில்களையும், பாராட்டுக்களையும், பட்டங்களையும் தனதாக்கிக் கொண்டவர். சங்க இலக்கியங்களில் பரிச்சயமான இவர், அவற்றோடு ஒப்பாய்ந்து பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படைத்திருப்பதோடு, எனது

கம்பனில் நான்

முதலிரு காவியங்களை ஆய்வுசெய்து நூலாக்கியவர். அதன்மூலம் பலரின் முனைவர் தேர்வுக்கும், முதுமாணிப் பட்டங்களுக்கும் எனது காவியங்களை ஆய்வு செய்தோருக்கு உசாத்துணையாக முதல்நூல் தந்தவரானார். இன்று கம்பனின் ஒப்பற்ற காவியக் கருத்தோடுன்னி ஆய்ந்து நயந்து இக்கட்டுரைத் தொகுப்பினை நாம் கற்றுச்சுவைக்கத் தந்துள்ளார்.

இந் நாலின் முதற் கட்டுரையில் கம்பனின் கவித்துவம் தனித்துவம் மகத்துவம் பற்றி விரிவாக விளம்பி, தமிழ் இலக்கிய உலகால் கவிச் சக்கரவர்த்திகளாகப் போற்றப்பெற்ற கவிஞக்துப்பரணி பாடிய செயங்கொண்டாரையும், “கவிராட்சதன்” ஓட்டக்கூத்தரையும், கம்பனோடு ஒப்பிட்டு இம்மூவரிலும் அழியாப் புகழோடு இன்றும் நிலைத்து நிற்கக் கம்பன் தேர்ந்துகொண்ட கதையும், அதைச் சொல்லிமுடித்த பாங்குமென நிருபணம் செய்கின்றார்.

இக்கட்டுரையில் வடமாழியில் வால்மீகி பாடிய இராமாயணத்தை இரவில் வேதியரின் துணைகொண்டு ஜயந்திரிப்ரக்கற்று, விடந்ததும் தினத்திற்கு பாடல்கள் எழுநாறு பாடியதான் தகவலும் இங்கு நோக்கத் தக்கது. இது கம்பனின் கவிதா வேகத்தைக் காட்டுவதாகும்.

தமிழ் மரபுக்கேற்ப இராமனோடு தொடர்புடைய பல கிளைக்கதைகளுடும் கம்ப இராமாயணத்தில் பொதிந்துள்ளதாகக் கூறி, அவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதன் மூலம் கம்பனின் கவித்துவம் தனித்துவம் மகத்துவம் பற்றி முழுமையாக அறிய முடியும் என்பதையும் கட்டுரை விளக்குகின்றது.

மேலும், போர்க்களத்தில் வெறுங்கரத்தோடு நின்ற இராவணை “இன்றுபோய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என்ற கூற்றின்படி அது பேரந்ததைக் குறிப்பதாகவும், இராமனின் வீரத்திற்கும், கருணைக்கும் மகுடம் வைப்பதாகவும், கம்பனின் கவித்திற்கும் பேசும் அறிஞர்கள் கூற்றினை அது பொருத்தமற்றது என மறுக்கின்றார் நூலாசிரியர்.

திருக்குறளைக் காரணங் காட்டி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை போற்றுவதையும், அது கம்பனுக்குக் கொடுக்கும் அர்த்தமற்ற புகழுரை எனவும், அக்கூற்று கம்பன் புதிதாகக் கூறியதன்று, ஏற்கனவே வால்மீக இராமாயணத்தில் உள்ள கவிக்கூற்று எனவும் ஆதாரங்காட்டி நிருபணம் செய்வதும் இங்கு நோக்கத் தக்க வாதமாகும். இருப்பினும் வேறு பாடல்களில் இதே கூற்றை விளம்பி கம்பனின் கவித்திறன் பேசியுள்ளதும் கம்பராமாயணத்தில் அவருக்குள்ள ஆளுமையை விளம்புவதாகும்.

முதல்நாள் போரில் இராவணன் தோற்றங் கூறி செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்தவரின் நிலை இறுதியில் இப்படித்தானிருக்கும் என வாழ்வியலோடு ஆசிரியர் பொருத்திக் காட்டுவது சிறப்பு. கம்பன் இராவணன் தோற்றத்தை மற்றுமொரு அழகிய பாடலால் காட்சிப்படுத்துவது இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

சொல்லு மத்தனை யளவையின் மணிமுடி துறந்தான்
எல்லி மத்தெழு மதியமும் ஞாயிறும் இழந்த
அல்லும் ஒத்தனன். பகலும்ஒத் தனன், அமர் பொருமேல்
வெல்லு மத்தனை அல்லது தோற்றிலா விழலோன்.

சொல்லொன்றை உச்சரிக்கும் சிறு பொழுதுள் மணிகள் பதித்த கிர்டங்கள் அனைத்தையும் இழந்தவனாய் நின்ற கோலம், சந்திரனை இழந்த இரவு போலும், ஞரியனை இழந்த பகல்போலும் கறுத்து நின்றான் என்பதாக. விபரமஞ்சிச் சுருங்கக் கூறின் தாலுட்டல் இருந்தும் பயனற்றதாகி, வீரத்தின் காரணமாக வளர்ந்துவந்த புகமுடலும் இல்லாதொழிந்தவனாக இராவணன் நின்றான்.

தோல்வியடைந்து நின்றவனை யுத்த தர்மத்தின்படி இராமன் சிறைப்பிடித்திருக்க வேண்டும். அல்லது கொன்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் இராமனோ “இன்றுபோய்ப் போர்க்கு நாளை வா” எனத் திருப்பி அனுப்புகின்றான். இது ஏன்? இதற்கான காரணங்களை நூலாசிரியர் மிக விளக்கமாக இராமாயண காவியத்துள்ளான் கிளைக்கதைகளினுராடாக விளக்குகின்றார்.

கம்பனில் நான்

அதிலொன்று இராமனின் முதாதைகளில் ஒருவனான அனரண்ய ராஜன் பற்றியது. பாகத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தவனை வலிந்து போருக்களைத்து அவனை வெற்றிகொண்ட இராவனன், நிராயுதபாணியாக நிற்கும் நிலைக்குள் வந்தபோது அவனை அவமானம் செய்யும் நோக்கில் “இன்றுபோய்ப் போர்க்கு நாளை வா” அல்லது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு நாட்டுக்கு ஒடு. என விளம்ப அவன் அவமானந் தாங்காது “எனது பரம்பரையில் ஒருவன் பிறந்து இதற்குப் பழித்தீர்ப்பான். இதேபோன்ற அவமானத்தை நீ அடைவாய்” எனச் சாபமிட்டு யாகநெருப்பில் வீழ்து உயிர்நீத்தான். இது உத்தர கண்டத்தில் வரும் ஒரு கதை.

இவ்வாறான ஒரு நிலை இராவனனுக்கு வருமென மாறுவேடம் பூண்டு சீதையிடம் வந்த அவனுக்கு ஏற்கனவே சீதை ஏசியதாக சுந்தர காண்டத்தில் வரும் மற்றும் ஒரு காட்சியையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவதும் இங்கு மிகப் பொருத்தப்பாடாகும்.

இவ்விரண்டு சம்பவங்களையும் இராம இராவன யுத்தத்தின் போது கம்பன் பொருத்திக் காட்டுவதை ஆசிரியர் இக்கட்டுரையில் விபரமாகப் பேசி கம்பனின் மேதாவிலாசத்தை நிறுவுகின்றார்.

ஒரு காவியத்தின் கருவை அதன் முதற் பாடலிலேயே வைத்துப் பாடிய புலவன் கம்பன் ஒருவனே என விளம்பும் ஆசிரியர், கற்பு என்னும் அதன் உயர் தத்துவத்தை விரிவாகப் பேசியுள்ளார். பெண்களுக்கே கற்புடைமை அவசியம். ஆண்கள் அதற்குப் புறநடையானவர்கள் என்னும் வழிவழி வாழ்வு முறையை சிலப்பதிகார கோவலன் மாதவி கதையையும், கணவனை பரததை இல்லத்திற்கு கூடையில் சுமந்த நளாயினி கதையையும் மேற்கோள் காட்டிக் கூறி, புனிதவதியாரை விட்டுச்சென்று மறுமணம் செய்த பரமத்தனின் செய்கையை உலகம் ஒப்பதையும் புகன்ற நூலாசிரியர் இது தமிழ் பண்பாட்டுக்கோ அன்றி இந்துப் பண்பாட்டுக்கோ உரியதல்ல என்றும் கூறியுள்ளார்.

இது இவ்வாறிருக்க பெரிய புராணத்தில் நடைபெற்ற ஒரு மாற்றுப் புரட்சியையும் விளக்கி, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி என்ற

மேம்பாட்டு ஒழுக்கத்தை கோசல நாட்டின் சர யுநதியினைப் பற்றிய “ஆச லம்புரி ஜம்பொறி வாளியும்” என்ற இராமாயணத்தின் முதற் பாடல் மூலம் விபரித்துள்ளார். இது கற்பொழுக்கத்தில் தவறாத ஆண்களும் பெண்களும் என இரு பாலாரினதும் கற்பொழுக்கத்தையும் சமமாகப் பேசும் பாடலாகும்.

இங்கு ஒரு சந்தேகம் முளைவிடுகின்றதே. இக்காலத்தில்தானே பட்டத்தரசிகள் மூவருடன் அறுவதினாயிரம் மனைவியர்களையும் அயோத்தி மன்னன் தசரதன் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கின்றான். இது வாசகரின் சிந்தனைக்கு விருந்தாகட்டும்.

தவிரவும் மற்றுமோர் சந்தர்ப்பத்தில் அயோத்தியின் கோபுர வாயில் ஓவியங்களின் சிறப்புக் கூறிய கம்பன், புறாவின் கற்பொழுக்கத்தைச் சித்திரிக்கும் சித்திரத்தை விளக்கி, அதன் மூலம் இராமயணத்தின் மையக்கருத்தை நிறுவுஞ் சிறப்பையும் ஆசிரியர் விபரித்துள்ளார்.

தசரதனின் மனைவியரும் மக்கட்பேறும் பற்றி மிக்க சுவாரஸ்யமானதோர் வாதப்பிரதிவாதம் இந்நாலில் இடம்பெற்றுள்ளது. முதல் மனைவி கோசலை என்பதில் உள்ள தெளிவு இரண்டாம் மூன்றாமவர்களில் இல்லை. மூலக் கதாசிரியர் வால்மீகியும் கம்பனும் இவ்விடயத்தில் முரண்பட்டுள்ளதை ஆசிரியர் விளக்கியதோடு, மற்றுமோர் சர்ச்சையையும் கிளறிவிட்டு வாசகர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளார். அது மக்கட்பேற்றுக்கான காரணம் பேசவது.

சாந்தை என்னும் பெண்ணை மகளாகக் கொண்டிருந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி ஆண்வாரிசு இன்மையால் “புத்திர காமேஷ்டி” யாகம் செய்ய விளைகின்றான். இதன் பொருட்டு கலைக்கோட்டு முனிவர் தன் மனைவி சாந்தை யுடன் அயோத்திக்கு வருகின்றார். யாகத்தின் பயனாய் ஓமாக்கினியிலிருந்து புறப்படும் பூதம் அமிர்த கலசத்தைத் தர, முனிவர் அதனை மூன்று மனைவியருக்கும் பங்கிட்டளிக்கும்படி மன்னிடம் தருகின்றார். இங்குதான் வால்மீகியும் கம்பனும் மனைவியரின் வரிசைக்கிரமத்தில் முரண்படுகின்றனர். பங்கிடுவதில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் பற்றி இரு

கம்பனில் நான்

புலவர்களின் கூற்றுக்களையும் விபரிக்கும் ஆசிரியர், இறுதியில் பகவான் சத்திய சாயிபாபாவின் புதிய இராமாயணத்துடன் உடன்படுவதன்மூலம் சிக்கலுக்கான தீர்வையும் முன்வைக்கின்றார். படித்துச் சுவைக்க வேண்டிய ஆய்வு இது.

தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் நான்கு குமாரர்களில் சத்துருக்னன் பற்றி காவியத்தில் அதிகம் பேசப்படாத போதும் அவனைப்பற்றி வரும் சந்தர்ப்பத்தில் அந்த உத்தமத் தம்பியின் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தை, அவன் பண்பினைக் கம்பன் உச்சத்தில் வைத்துப் போற்றுவதை ஆசிரியர் இந்நாலில் ஜயந்திரிப்ர விளக்கி யுள்ளார்.

கம்பன் தனது காவியத்தை வால்மீகியைத் தழுவிப் பாடனான் எனினும் புதிதாகவும் பல காட்சிகளைச் சேர்த்துள்ளான். இதற்கு ஒப்ப இந்நாலில் ஒரு கட்டுரையுள்ளது. அதில் “இராமன் சீதை காதல் இராமாயணத்துக்கு அவசியியந்தானா?” என்னுமோர் வினாத்தொடுத்து வாதம் செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

வான்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லாத இப்பகுதி கம்பனால் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டதாகும். இதற்குக் காரணம் தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணமாகுமென்பர். உள்ளங்களிடையே உறவு தோன்றிய பின்னர்தான் கற்புமணம் நடத்தல் தமிழர் பண்பாடு. ஒதன் காரணமாகவே பிறமண்ணில் வேற்றுமொழியில் பாடப்பெற்ற காலையைத் தமிழில் பாடிய கம்பர் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கமைய அமைத்துக்காட்டல் வேண்டுமென மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தை காவியத்துள் சேர்த்துக்கொண்டார் போலும்.

இவ்வாறான காட்சியொன்று பெரியபுராணத்துஞ்ஞம் சேக்கிழாரால் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது. அது சுந்தரர் பரவையார் மனப்புணர்ச்சியாகும். திருமணத்தின் முதல்நாள் இரவு அவரவர் தத்தமது இடங்களில் தளித்திருந்த போது மன்மதனின் மலர்க்கணைக்கு இலக்காகி மயங்கியதாகவும் மறுநாள் மணம்முடித்து மகிழ்ந்ததாகவும் விளக்கும் சேர்க்கையாகும்.

இனி ஆசிரியரின் வாதத்திற்கு வருவோம். கம்பனால் சேர்த்துக்கொள்ளப்பெற்ற இம் மிதிலைக் காட்சி இராமாயணத்திற்குப்

பொருத்தமற்றது என்றும், யதார்த்தத்திற்கு ஒவ்வாததும் என்றும் அவர் கூறுகின்றார். அவர் வாதத்தில் நியாம் தொனிப்பதும் கண்கூடு. வால்மீகியின்படி தந்தையின் விருப்பத்திற்கு இணங்கி அவர் விரும்பிப் பேசிமுடித்தே இராமர் சீதை திருமணம் நடைபெறுகின்றது. தந்தைக்குச் சீதைமீது அளவுகடந்த பாசம் ஏற்பட்டதனாலேயே இராமரும் அவள் மீது காதல்வயப்பட்டதாக வால்மீகி கூற, கம்பரோ தனது காவியத்தில் கண்டதும் இருவருக்கும் காதல் ஏற்பட்டதாக வேறுவிதமாக இராமசீதா காதலை அரங்கேற்றம் செய்துள்ளார்.

இராமன் சுய விருப்பு வெறுப்பற்ற அவதார புருசனாக இருக்கையில், அவனைச் சுயவிருப்பத்தோடு ஒன்றுகின்ற காதலுக்குள் ஏன் வீணாக கம்பன் அமிழ்த்தினான் என்னுமொரு கேள்வியும் இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றது.

தாடகை வதம், அகவிகை சாப விமோசனம் முடிந்து விசுவாமித்திரர், தம்பி இலக்குவனுடன் மிதிலைக்குள் புகுகின்ற இராமன் அங்கு பல அழகிய காட்சிகளைக் காண்கின்றான். அவர்கள் மிதிலையின் இராஜவீதியினுடாகச் செல்லுவதாக “மாட நெடுந்தெரு” என்ற கம்பன் வரிகள் பேசுகின்றன. அவவீதியில் நடக்கின்ற கேளிக்கை நிகழ்வுகளும் அதற்குச் சான்றாகின்றன. அனைத்தையும் கண்டு மனங்களிகொண்டவராய் அரண்மனை அகழ்ப் புலமாய் செல்லும்வேளை கண்ணிமாடத்தைக் காண்கின்றனர். இங்குதான் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காணும் வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது.

“கண்ணொடு கண்ணினை கவவி ஒன்றைபொன்று உண்ணவும் நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்” என்னும் உள்ளங்களிடையே உறவு தோன்றிய உணர்வுகளின் பரிமாறல் உறுகின்றது.

ஒருகால் நான் படித்த இக்காட்சி என்மனத்துள் விரிந்தபோது பாடல்கள் சில பிறந்தன. அவற்றை “வல்லுவம்” என்னும் எனது கவிதைத் தொகுதியில் “அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்” என்னும் மகுடத்தில் பதிவு செய்துள்ளேன்.

அதிலொரு பாடல் இவ்வாறு மலர்ந்தது.

மேல்நோக்கி னானவளோ கீழ்நோக்க னோக்கிரண்டுங்
கால்நோக்குள் ஒன்றையொன்று கவ்விவிடப் - புநோக்கிப்
பாரவை தனைப்பதித்தாள் பாவை கரமிரண்டுஞ்
சேர்த்தாள் முகம்புதைத்தாள் மான்.

இக் காட்சியினை மூன்று அற்புதமான பாடல்களால் கம்பன் விளக்கியுள்ளான். அங்குதான் கம்பனால் சேர்த்துக்கொள்ளப்பெற்ற இம் மிதிலைக் காட்சி இராமாயணத்திற்குப் பொருத்தமற்றது என்றும், யதார்த்தத்திற்கு ஒவ்வாதது என்றும் ஆசிரியர் முரண்படுகின்றார். அவர் முரண்படுவதில் உள்ள நியாயத்தை நோக்குவோம்.

ஒரு மன்னன் மகளை இவ்வளவு எளிதாக, இத்தனை அருகாக வேற்றவர் காண இயலுமா? இளைஞர்கள் நடமாடும் பகுதியில் எந்த அரசனாவது கண்மீமாடத்தை அமைப்பானா? மிதிலையின் நகரப்புற அமைப்பில் இராஜவீதி இவ்வாறு பொறுப்பற்றதாக அமைந்திருக்க இயலுமா? விசவாமித்திரர் மிதிலைக்கு வருவது ஜனகன் அறியாதிருந்ததெப்படி? அறிந்திருந்தால் வீதி முகப்பிலேயே இராஜ உபசாரங்களுடன் அழைத்துச் சென்றிருப்பானே. இவற்றுக்கெல்லாம் பதில் நோக்கினால் மிதிலையின் நகர அமைப்பைச் சிறிதளவும் நம்ப இயலவில்லை என்கின்றார் ஆசிரியர்.

தவிரவும் சீதை இராமனின் தோன்களில் கண்பதித்தாள் என்றும், அவன் மார்பில் பூணுால் அனிந்திருந்ததையும், கண்ணிமைத்ததைக் கண்டாள் என்றும், அவ்வாறே சீதையின் மார்பகங்கள் இராமன் பாரவைக்குள்ளானது என்றும் கம்பன் பாடியதிலிருந்து அவர்களுக்கிடையிலான இடைவெளி எத்தனை குறுகியதாக இருந்திருக்க முடியும்! இது சாத்தியமானதா? என்றும் வினவுகின்றார்.

தவிரவும் சீதையைக் கரம்பிடிக்கச் சிவதனுசை வளைக்க வேண்டும் என்ற போட்டிவிதியிலும் ஆசிரியர் உடன்பாடற்று நிற்கின்றார். போட்டியெனில் வில்லை வளைத்து நானேன்று ஏதோவொரு இலக்கை நோக்கி எய்தல் வேண்டும். ஆனால்

தூக்கவே இயலாத சிவதனுக என்பதால் போட்டிவிதி தளர்த்தப் பட்டுள்ளது போலும் என்கிறார்.

இவ்வாறானதொரு போட்டி உண்டு என்பதை சீதை அறியாதிருந்தாளா? அறிந்திருந்தால், கன்னிமாடத்திலிருந்து எப்படி காகுத்தன்மீது காதல் கொண்டிருப்பாள்? இத் தகாத காரியத்தை சீதை செய்திருப்பாளா? சுயம்வரத்தில் இராமன் வில்லை வளைத்ததால் சீதையின் கற்பு தப்பியது. வேறு யாரேனும் வளைத்திருந்தால் என்னவாவது?

இவ்வாறே இராமன் நிலைப்பாட்டையும் அவர் ஆழமாக அலசியுள்ளார். ஆசிரியரின் கேள்விகள் ஆணித்தரமானவை. இக்கட்டுரை வாசகர் மனத்திற்கு விருந்தாக அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை.

பெரும்பாலும் இராமாயண காவியத்தின் ஆய்வாளர்கள் கண்டுகொள்ளாத ஒரு பகுதி இராமனோடு தொடர்புகொண்ட உயிரினங்கள் பற்றியது. அவை நல்ல நோக்கத்துக்காகவும், தீய நோக்கத்துக்காகவும் இராமனோடு தொடர்புகொண்டிருந்தன. இது பற்றியும் ஆசிரியர் மிக விரிவாகப் பேசியுள்ளார்.

சித்திரகூட மலையில் இராமனுடன் தனித்திருந்த சீதையின் அழகை அருகிருந்து பருக நினைந்து காகத்தின் உருவெடுத்து வந்த இந்திரனின் புத்திரன் சயந்தனுக்கு, புல்லை ஆயுதமாககி இராமன் தூர்த்தவைத்ததும், பின்னர் அவனுக்கு நடந்த கதியையும் விபரமாகக் கூறி “வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்” என்னும் கிராமிய வழங்குரையை இந்த நிகழ்வோடு பொருத்திக் காட்டியிருப்பது புதுமை. இது பற்றிய கதை பெரியாழ்வார் பாடலொன்றில் வருவதையுஞ் சுட்டியுள்ளது ஆசிரியரின் பரந்துபட்ட தேடலுக்கு ஒரு உதாரணமாகும்.

இங்கே காகத்தின் கேடுடைய சிந்தையை விளம்பிய ஆசிரியர் அதே பறவை இனமான சடாயு இராவணேஸ்வரன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றபோது அவனுடன் போர்செய்து அதனைத் தடுக்கமுயன்று கொல்லப்படும் பண்பினையும் கூறுகின்றார். காவியத்தில் வரும் மற்றுமோர் உயிரினம் மார்சன்

கம்பனில் நான்

என்னும் மாயமான். ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது போல “மாயவந்தமான்” மாயமான். மாயமான் பற்றிய கதையும் இதிலுண்டு.

இராமனுக்கு உதவிசெய்த வகையில் மிக முக்கியமானவைகள் வானரங்களே. இவற்றுள் அனுமனின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத் தக்கது. இராமாயண யுத்தத்தின்போது இந்திரஜித்தின் பிரம்மாஸ்தத்திரத்தினால் இலக்குவன் உட்படச் சேனைகள் அனைத்தும் மாண்டொழிந்தகாலை சீதையினால் “சிரஞ்சீவியாய் இருப்பாய்” என ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று சாகா வரம்பெற்ற அனுமன் சஞ்சிவி மலையைச் சுமந்துவந்து அனைவரையும் உயிர்ப்பித்தபோது, இராமன் செய்ந்நன்றி கொல்லாதவனாய் தங்களுக்கு மீண்டும் உயிர்தந்த தங்களது இரண்டாவது தந்தை என்று புகழுரை புகலுங்கட்டம் அனுமனின் பங்கினைச் சொல்லும் உச்சநிலையாகும்.

தவிரவும் இராமனுக்கு சிற்றணில் செய்த பங்களிப்பும் சொல்லப்பட்டுள்ளதோடு, அதுசெய்த அளவேனும் தன்னால் இரகுராமனுக்கு உதவிசெய்ய இயலவில்லையே என்ற தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் வருத்தத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஆசிரியர்.

இராமாயணத்தில் முக்கியான திருப்புமுனைகள் பெண் பாத்திரங்களைலேயே நிகழ்கின்றன. இராவணனின் பாட்டி முறையான தாடகையைக் கொல்லுவதன் மூலம் இராவணனோடு பகைமை தோன்றுகின்றது. பின்பு அயோத்தியில் கூனியுங் கைகேக்கியும் காதையில் கலக்கின்றனர். வனவாசத்தில் சூர்ப்பனகை மிக முக்கியமான திருப்புமுனையாகின்றாள். இவற்றுள் சூர்ப்பனகையின் காரணமாக ஏற்படும் திருப்பமே மிக முக்கியமாகின்றது. சூர்ப்பனகை இராமன் மீது கொள்ளும் முறையற்ற மோகம், அதனால் ஏற்படும் வாக்குவாதங்கள், இலக்குவன் அவளின் தாங்கொண்டு இம்சையால் அங்கவீனம் செய்தனுப்புதல் என்பன பற்றிய ஆசிரியரின் பன்முகப்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள், ஒரு நீண்ட விமர்சனக் கண்ணேணாட்டத்தோடு படிக்கச் சுவையூட்டும் பாங்கில் இந்நாலில் பதிவாகியுள்ளன.

அடுத்த கட்டுரை சூர்ப்பனகை தனது முக்கைத் தானே அரிந்தாளா? என்ற கேள்வியோடு பிறக்கின்றது. சிரிப்பினால் ஏற்பட்ட விபரதங்களை அலசவது.

அன்றாட வாழ்க்கை தொட்டு உலகப்பெருங் காவியங்கள்வரை நகைச்சவையின் தாக்கம்பற்றிக் கூறும் இக்கட்டுரையில், சிவபெருமானின் சிரிப்பினால் முப்புரங்களும் எரிந்த புராணக்கதையோடு, திரெளபதியின் சிரிப்பு பாரதப் போருக்கு வழிகோலியது கூறி, இராம இலக்குவர் மீது சூரப்பனகை கொண்ட காமப் புன்னகை இராம இராவண யுத்தம் தோன்றக் காரணமானதை யும் சொல்லித் தொடருவது.

ஏகபத்தினி விரதனான இராமனிடம் தன் தோற்றும் மாற்றி அழகுருக் கொண்டு, தன்னை ஏற்க வேண்டித் தோற்றுப் போன சூரப்பனகை இலக்குவனிடம் தன் வேட்கைக்குத் துணைதர வேண்டிநிற்கின்றாள். தமையனுக்கேற்ற தம்பியும் மறுக்க, சீதையைக் கொல்ல முயன்று முக்கரியுண்டாள்.

கொடியவளாயினும் பெண்ணைக் கொலை செய்வது நீதியாகாது. ஆங்கிருந்து அவள் போவதாயுமில்லை. இத் தர்மசங்கடத்தில் என்னசெய்வான் இவக்குவன்? ஆண்களை மயக்கப் பெண்கள் பயன்கொள்ளும் முக்கையும், காதுகளையும், முலைக்காம்புகளையும் அரிந்து அவளை அலங்கோலம் செய்து தூர்த்துகின்றான்.

இது காவியத்தின் மற்றுமொரு திருப்புமுனையாகும். இராமாயணம் மாற்றான் தாயால் ஏற்பட்ட விளைவு எனக் காதையின் கரு அமைவதாயின் அயோத்தியா காண்டத்தோடு அது முடிவுற்றிருக்க வேண்டும். இராமகாதை பெண்ணைக் கவருங் காதையாக நீட்சிபெற இந்நிகழ்வே காரணமாகின்றது.

இலக்குவனால் ஏற்பட்ட சூரப்பனகையின் இந்நிலைமையைக் கண்ட இலங்கை மக்கள் அதற்கான காரணத்தை எண்ணி ஐயறுவதைக் கம்பனின் கவிகொண்டு விளாக்கமாக விளாம்பும் நோலாசிரியர். இதனை இராமயணத்தில் வரும் ஒரு நகைச்சவை நிகழ்வாகச் சித்திரிக்கின்றார். நவரசங்களில் ஓன்றான ஹாஸ்ய ரசத்திற்கு சூரப்பனகை முக்கரிப்பட்ட நிகழ்வொன்றே தனித்ததாகும். இராமாயண நவரசங்களைப் பற்றி “இராம கர்ணாமிரதத்தில்” ஆதி சங்கரர் “ஹாஸ்யம் சூரப்பணகா முகே” என இராமாயணத்தில்

நகைச்சவைக்கட்டம் குர்ப்பனகையின் முக்கரிதற் கட்டமென விளம்பியுள்ளதாகக் கூறுவர்.

“இரட்டுற மொழிதல்” என்றும் சிலேடைப் பாடல்கள் இருபொருட் கொண்டவை. இது செம்மொழிச் சிலேடை(பிரிக்கப்படாமல் உள்ள வாயே) என்றும், பிரிமொழிச் சிலேடை (பிரித்துப் பார்த்துப் பொருளாறிவது) என்றும் விரிவுபெறும். புலவர் தம் மேதா விலாசத்தைப் புலப்படுத்திக் காட்ட இவ்வாறான பாடல்களைத் தத்தமது படைப்புக்களில் சேர்த்துக் கொள்வதும் உண்டு. அவ்வாயே கம்பனும் பாடியுள்ளான். இப் பாடல்கள் ஒரு நேரடிப் பொருளும் மற்றுமொரு சிறப்புப் பொருளும் கொண்டிருக்கும். அவை சிலவேளை இழிவுப் பொருளாகவும் அமைவதுண்டு. இவை இருவழிக்கும் பொருந்த நூலாசிரியர் கம்பன் தன் காவியத்தில் பாடியுள்ள மூன்று பாடல்களைக் “கம்பனின் சிலேடை நயம்” என்றும் கட்டுரையில் குர்ப்பனகை இராவணனிடம் சீதையின் அழகு பற்றிக் கூறுவதான் சந்தர்ப்பத்தில் தேடிச் சேர்த்துள்ளார்.

“அவர்க்கிலை உனக்கே ஜயா” என்ற ஒரு பாடலின் இறுதியடியில் இந்தச் சிலேடைப்பொருளைக் காணலாம். சொன்ன கூற்றின்படி “அவர்களுக்கு இல்லை உனக்குத்தான்” என்பது. மற்றையது “அவர்க்குத்தான் உனக்கு இல்லை” என்பது. இது போலவே மாறுபட்ட மற்றொரு பொருள் கொண்ட எங்கு வைத்து வாழப் போகின்றாய் என்னும் பொருள் கொண்ட “எங்குனம் வைத்து வாழ்தி” என்னும் இறுதிகொண்ட பாடலும், சீதையைக் கவர்வதால் நீ செத்தழிந்து போவாய். இராம இலக்குவர் உன்னைத் தேடிக் கொன்றுவிடுவார்கள் என்னும் பொருள் கொண்ட “பிழைக்கல் ஆற்றாய்” என்னும் இறுதிகொண்ட பாடலும் அமைந்தாள்ளது நோக்கத் தக்கது. இத் தலைப்பிலான கட்டுரை நன்கு விரிவாக கற்க இனிதாய் மிகச் சுவைபட பாரதி பாடலொன்றை உதாரணங்காட்டியும் நூலில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“வாலி சுக்ரீவன் முதலானோர் குரங்குகளா? வானரர்களா?” என்பது இந்நால் கொண்ட மற்றுமோர் ஆய்வு. கம்பன் தன் காவியத்தில் வாலி முதலானோர் குரங்குகள் என்றும், வானரர் (வால்-நரர்) என்றும் இரண்டுவிதமாக அழைப்பதாகவும், வாலி

தங்களை குரங்குகள் என்று நிருபிக்க முயல்வதும், இராமன் வாலியைக் குரங்கு என்றும் அல்ல என்றும் சந்தர்ப்பங் கருதிப் பேசுவதும் வாலிவதைச் சிக்கல்களுக்கு அடிப்படை எனக்கூறி. அவர்களை வாலுள்ள மனிதர்கள்தான் என இராமாயணத்தில் காணப்படும் பல்வகைச் சான்றுகளை முன்வைத்து ஆசிரியர் நிருபனம் செய்ய முயலுகின்றார். இது பற்றியோர் நீண்ட, படித்துச் சுவைக்கத் தக்க விமர்சனமும் இதிலுண்டு.

தேவபாலை எனக் கம்பனால் போற்றப்படும் சமஸ்கிருதத்தில் வால்மீகி வடபுலத்தைக் காவியக் களமாக்கி இராமாயணத்தைப் பாடக், கம்பனோ தமிழில் தன்நாடு, தன்மொழி, தமது பண்பாட்டுக்கமையப் பாடினான்.

பரதன் நாடாள இராமன் காடேக வேண்டுமென்ற நிலைமை ஏற்பட்டதறிந்த இலக்குவன் சினாங்கொண்டெழுந்தபோது அவனைத் தேற்ற முயன்ற இராமன், இலக்குவனும் தமிழறிந்திருந்தான் என்பதனால் அவனுக்குத் தமிழில் அறிவுரை கூறியதாக் கம்பன் விளம்புகின்றான். தமது பண்பாட்டை நிலைநிறுத்தவே வால்மீகியில் இல்லாத மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தைத் தன் காவியத்தில் புதிதாக இணைத்தான். அதுபோன்றே நாடு, நகர் வருணனைக்கு காவியக் களமாக சோழ நாட்டையும், கங்கைக்குப் பதிலாய்க் காவேரியையும் மனத்திருத்திப் பாடியுள்ளான்.

இதுவாறே சீறாப்புராணம் பாடிய தமிழ்நாட்டு உமறுப் புலவர் அரபு மன்னைப் பாடப்புகுந்து, தமிழ்நாட்டின் மன்வளத்தையே தன் நாடு, நகர் வருணனையில் பல பாடல்களை உட்படுத்தி யுள்ளார். உவமைக்கு ஒரு பாடலை இங்கு நோக்கலாம்.

**வேங்கை சந்தனஞ் சண்பகம் நெல்லிவேய் தான்றி
கோங்க சோகுதேக் காசினி பாடலங் குறிஞ்சி
, நாங்கு காரகில் குங்கும் மிலவு நாரத்தை
தாங்கும் வேரற வரையொடு வரையிடை சாய்க்கும்.**

இங்கே கூறப்பட்டுள்ள மரங்கள் எதுவும் அரபு நாட்டில் இல்லாதவை. ஆனால் புலவரோ சீறாவின் நாட்டுப் படலத்தில் இவையனைத்தையும் புகுத்திக் காவியம் பாடியுள்ளார். இது

போன்றே தமிழ் நாடல்லாத வேற்றுப்புல வரலாறுகள் பாடிய அனைத்து இஸ்லாமியப் புலவர்களும் தமிழ் நாட்டை மையமாக வைத்தே தமது நாடு, நகர வருணனைகளைப் பாடியுள்ளனர்.

நானும் கலாநிதி அகளங்கள் அவர்களால் ஆய்வு செய்யப்பெற்று “கவிஞர் ஜின்னாஹ்வின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பிலான நூலில், மத்திய கிழக்கைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட எனது “மஹ்ஜூபீன்” “புனித பூமியிலே” காவியங்களிலும் பாடியுள்ளேன் அவற்றில் ஒன்று.

காய்களிகள் நிறைந்தபெருந் தோட்டம், உள்ளளம்
கவருமெழிற் பூவனங்கள். வற்றா தென்றும்
தூயபுன ஹாறுகின்ற சுனைகள். உண்ணத்
தெவிட்டாத தேன் வதைகள் தொங்கும் கானம்.
ஓயாது காலமெல்லாம் தானியங்கள்
உவந்தளிக்கும் நன்னிலங்கள், களங்கமற்றுத்
தேயாத மதிமுகத்து மாதர் கூடித்
தென்றலுடன் ஆடுவெளி கொண்டத.:தே

கம்பராமாயணத்தை ஆழமாக, நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் வாலி சுக்ரீவன் முதலானோர் குரங்குகளால்ல. வாலுள்ள மனிதர்களே (வால்நரர்)என நூலாசிரியர் ஆதாரங் காட்டி நிருபணங்க செய்கின்றார். ஆதிகவி வால்மீகி இவர்களை குரங்குகள் என்றே விளங்கப், கம்பனோ இதற்கு மாறாகப் பேசுகின்றான். இதில் இராமனின் நிலைப்பாடு என்ன என நோக்கின் பிறப்புவழி அவர்கள் மனிதர்கள் என்பதே. இதனை ஆசிரியர் இராமன் கூற்றைக் கொண்டே நிறுவுகின்றார்.

பிறப்பில் வானரப் பெண்ணாக உருமாறிய தாய்க்கு வாலழகைக் கண்டு காழுற்ற தேவேந்திரன் மூலமாக வாலியும், கழுத்தினழகைக் கண்டு ஆசையற்ற சூரியன் மூலமாகச் சுக்ரீவனும் பிறந்தார்கள் என வான்மீகி இவர்களின் பிறப்பு பற்றிக் கூறியுள்ளார். இதன்படி தாய் குரங்காக இருப்பினும் தேவர்களுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துள்ளார்கள். தவிரவும் தெளிவாக நல்லற நெறியைக் கற்றுள்ளார்கள். அதனால் அவர்கள் விலங்குகளால்ல

மனிதர்கள் ஏன்பது இராமர் கூற்றாகும். இவற்றை மையமாகக் கொண்டு நோக்கும் போது கம்பனும், இராமனும் தோற்றத்தில் விலங்குகள் எனினும் பேரறிவு படைத்ததனால் அவர்தம் விலங்குத்தன்மை ஒழிந்துவிட்டதாகவும் ஒப்பியுள்ளனர்.

இராமாயணத்தில் மிகவும் பேசப்படுவனும்,
 போற்றப்படுவனும் ஆகிய பரதன் பற்றிய ஒரு விரிவான கட்டுரை
 இந்நாலில் அடக்கம். மந்தரையின் குழ்ச்சியினால் மனம்மாறி
 இராமன் காடேகக் காரணமான கைகேகீயின் புத்திரனானாலும்,
 அவனையொரு இலட்சியப் பாத்திரமாக வாடவமைத்துக்
 காட்டி யுள்ளான் கம்பனெனக் காட்டி யுள்ளார். காவியத்தில்
 கைகேகி பற்றிய நிகழ்வுகளும், பரதனின் வம்சவழிக் கணதகளும்
 இங்கு பேசப்படுகின்றன. அவன் சிறப்பினெனப்பற்றி இராமாயணத்தின்
 முக்கிய பாத்திரங்களின் புகழுரகளும், சிறப்பாய் “மறு
 ஏதுமிலாப் பரதன்” என்னும் ஜானகியின் கூற்றும் “ஆயிரம் இராமர்
 நின்கேழ் ஆவரோ” என்னும் குகளின் கூற்றும் பாடல்களுடன்
 கூறி தனது கருத்தாய் பரதனின் பாத்திரம் கம்ப சித்திரத்தில்
 காலத்தை வென்ற பாத்திரம் என்றும், இந்த ஞாலத்தை வென்று
 நிலைத்திருக்கும் பாத்திரம் என்றும் விதந்துரை செய்கின்றார்.

கம்பராமாயணத்தில் இடைச்செருகற் பாடல்கள் பற்றியும்
 நாலில் விரிவாக ஆய்வு செய்யப் பெற்றுள்ளது. புலவன்
 தேர்ந்தெடுக்கப்பெறும் சொற்கள்கொண்டு மாசறக் காவியம் பாட,
 அதிலுள்ள பாடல்கள் பாடப்பாடக் காலப்போக்கில் சிறைவற்றுப்
 புலவன் கொண்ட பொருள் மாறுபடுவதும் உண்டு. தவிரவும் புதிதாகச்
 சொற்கள் பொருந்தவோ பொருத்தமற்றோ புகுத்தப்படுதலும்.
 அடிகளே மாற்றமடைவதுடன் பாடலே முற்றுமுழுதாகப்
 புகுத்தப்பெறுதலுங் கூடும். இதற்கான காரணங்களை நாமக்கல்
 கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை போன்றோரின் சான்றுகளை
 ஆதாரங்காட்டி ஆசிரியர் ஆய்வுசெய்துள்ளார். விரிவஞ்சி அவை
 தவிர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

இவற்றோடு “இராமன் ஆண்டாலென்ன இராவணன்
 ஆண்டாலென்ன” என்ற கட்டுரை சமகாலம் பற்றிச் சிந்திக்கத்
 தூண்டுகின்றது. “கம்பன் கவனிக்கத் தவறியவை” சிலவற்றையும்
 எழுதி பதினாறு கட்டுரைகளோடு இத் தொகுப்பை நிறைவு
 செய்கின்றார் ஆசிரியர்.

கம்பனில் நான்

இறுதியாய், நூலாசிரியரின் இம் முயற்சி இராமாயணத்தின் சில கூறுகளை விமர்சன நோக்கோடு அறிந்துகொள்ள ஏதுவாக அமைந்துள்ளது என்பதில் ஜயமில்லை. தனக்கே உரித்தான் ஆய்வு நோக்கில் கட்டுரைகள் படிக்கச் சுவையாக இருப்புக் கொண்டுள்ளன. தவிரவும் பரந்துபட்ட அவரது இலக்கியத் தேடலும், கொண்ட கருவுக்குப் பொருந்த அவ்வப்போது அவற்றைப் பயன்கொள்ளும் ஆளுமையும் படிப்போர் புரிந்துகொள்ளத் தக்கதாகும். முனைவருக்கு எனது நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

ஜின்னாஹ் சரிபுத்தீன்

(புலவர்மணி, காப்பியக்கோ, தமிழ்மாமணி, கவிக்கதிரோன், கலாபூஷணம், காவியக் கவிமணி, தமிழியல் வித்தகர், எழுத்துளி வெந்தன், காவியப் புலவர், கவியமிர்தன்)

முன்னுரை

கம்பனில் நான் என்னும் பெயருடைய இந்நால் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளிவந்திருக்க வேண்டியது.

யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் செயலாளர் அன்புக்குரிய தம்பி நயினை கி.கிருபானந்தா இந்த நூலையும் எனது இலக்கியத் தேரல் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலின் 2ம் பதிப்பையும் வெளியிட விரும்பி ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

இரண்டு நூல்களும் இரண்டு முன்று வாரங்களுக்குள் அச்சிடக்கூடிய இறுதி நிலையை அடைந்திருந்தன. இருப்பினும் தடைப்பட்டு முடங்கிப்போயின.

கம்பனில் நான் இந்த ஆண்டு புதிதாக அச்சுக்கோர்க்கப்பட்டு மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் வெளிவந்திருக்கிறது.

மஹா பாரதம் இராமாயணம் ஆகிய இரு பெரும் இதிகாசங்களில் கதையளவில் எனக்குப் பிடித்தது மஹா பாரதமே. கவிதை என்ற வகையில் எல்லா நூல்களையும் விட எனக்குப் பிடித்தது கம்ப இராமாயணமே.

கம்பன் கற்பனையின் உச்சத்தைத் தொட்டவன். கவிச் சக்கரவர்த்தி. இது உண்மை வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை.

ஆதிகவி என்று போற்றப்பட்ட வான்மீகி முனிவாரின் இராமாயணத்தையே கம்பன் தமிழில் பாடனான். ஆனால் அது வடமொழியில் இருந்து தமிழ் மொழிக்குச் செய்யப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பன்று.

வான்மீகி இராமாயணத்தை முழுமையாகக் கற்று உள்வாங்கி, அதனுள் ஆழந்திருக்கும் கவி உள்ளாம் அறிந்து தன் கற்பனை கலந்து புதுப் படைப்பாக கம்பன் தனது இராமாயணத்தைப் படைத்தான் என்கிறார்கள் அறிஞர்கள்.

நாமக்கல் கவிஞர்.வெ.இராமலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் வான்மீகியின் இராமாயணத்தையும் கம்பனின் இராமாயணத்தையும் நன்கு கற்று இரண்டையும் ஒப்பிட்டு ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார். அப் பாடல் கம்பன் என்ன செய்தான் என்பதைச் செப்பமாகச் சிறப்பாக அழகாகக் காட்டுகிறது. அப்பாடல் இது

மால் கழந்த தவமுனி வான்மீகி என்பான்
வனத்திடையே தான் கண்டு கொண்டு வந்த
பால் படிந்து முள் அடர்ந்து பருத்து நீண்டு
பரிமளிக்கும் பலவின் கணி பாருக்கு ஈந்தான்
மேல் படிந்த பிசின் அகற்றி மெல்லக் கீரி
மெதுவாகச் சுளை எடுத்துத் தேனும் வார்த்து
நூல் படிந்த மனத்தவர்க்கு விருந்து வைத்தான்
கம்பன் என்ற தமிழ்த் தாயீன் நோற்று மைந்தன்.

கம்பன் தமிழ்த் தாய் தவமிருந்து, - நோன்பிருந்து பெற்ற மைந்தன். அதனை தமிழ்த் தாயீன் நோற்று மைந்தன் என்கிறார் கவிஞர்

வான்மீகி, ஆசா பாசங்கள். முதலான மயக்கங்களிலிருந்து முற்றாக விடுபட்ட தவமுனிவன். இதனை மால் கழந்த தவமுனி என்கிறார் கவிஞர்.

வான்மீகியின் இராமாயணம், வான்மீகியால் காட்டிலே கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு பலாப்பழும். அந்தப் பலாப் பழத்தை இந்த உலகுக்கு அவர் வழங்கினார்.

இராமாயணத்தைப் பலாப் பழமாக உருவகிக்கிறார் கவிஞர். வான் மீகியின் பலாப்பழத்தில் பால் படிந்திருந்தது. முள் அடர்ந்திருந்தது. அப் பலாப் பழம் பருத்து நீண்டிருந்தது. மிகுந்த வாசனையை வீசிக்கொண்டிருந்தது (பரிமளிப்பு - வாசனை வீச்கை)

உண்பதற்குத் தூண்டக் கூடிய நறுமணம் அதிகம் கமழுந்து கொண்டிருந்தாலும் அந்தப் பலாப் பழத்தில் பிசின் (பால்) படிந்திருந்ததால் வெட்டி உண்பதில் சிரமம் இருந்தது.

முள் விரிந்திருந்தால் தான் பலாப்பழம் நன்றாக முற்றிப் பழுத்தது என்று அர்த்தம். வான் மீகியின் பலாப்பழம் முறையாக முற்றிப் பழுக்காததால் முள் அடர்ந்திருந்தது.

அத்தோடு வான் மீகியின் இராமாயணம் பருத்து நீண்டிருந்ததால் அது கைக்கு அடக்க மான வடிவத்தில் இருக்கவில்லை.

கம்பன் உத்தர காண்டத்தைப் பாடாமல் விட்டது. பருமனையும், நீளத்தையும் குறைக்கத்தான் போலும்.

கம்பனுக்கு வான்மீகி கொண்டு வந்த பலாப் பழுத்திலே பெரு விருப்பம் ஏற்பட்டது. கம்பன் மனிதப் பண்பின் உச்சத்தின் உறை விடமானவன். அதனால் தான் கம்பனை கம்பன் என்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும் என்று மகாகவி பாரதியார் பாடுகிறார்.

அதனால் கம்பன் வான்மீகி கொண்டு வந்த பலாப்பழுத்தைத் தனித்துண்ண விரும்பவில்லை. “மருந்தே ஆயினும் விருந்தோடு உண்” என்ற வாக்கியத்தின் மகத்துவத்தை உணர்ந்து கொண்ட கம்பன் அப் பலாப்பழுத்தை விருந்தாகப் படைத்தான்.

யாருக்குப் படைத்தான்? நல்ல நூல்களை ஜயந்திரிப்ரகக் கற்று படினப் பட்டுப் போன மனங் கொண்டவர்களுக்கு விருந்தாகப் படைத்தான்.

நூல் படிந்த மனத்தவர்க்கும் அந்தப் பலாப் பழுத்தை அப்படியே படைக்கவில்லை முதலில் பலாப்பழுத்திலே இருந்த பிசினை அகற்றினான். மெதுவாகக் கத்தியினால் கீறினான். பலாச்சுளைகள் சிதையாவண்ணம் கீறிச் சுளைகளை முழுமுழுச் சுளைகளாக எடுத்தான். அவற்றில் தேனை ஊற்றி ஊற்றச் செய்தான் பின்பு விருந்து வைத்தான்.

கம்பராமாயணம், வான்மீகி ராமாயணம் ஆகிய இரண்டு இராமாயணங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை இதைவிட வேறுவிதமாக எவரும் சொல்லி விட முடியாது.

கம்பனில் நான்

கம்பராமாயணத்தைப் படித்துச் சுவைத்த நான் பல கட்டுரைகளை இரசனைக் கட்டுரைகளாக எழுதியிருக்கிறேன். பல கட்டுரைகளை ஆய்வுக் கட்டுரைகளாக எழுதியிருக்கிறேன்.

இந்தத் தொகுப்பில் இரண்டு வகையான கட்டுரைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஏற்கனவே வாலி என்ற பெயரில் ஆய்வு நால் ஒன்றை வெளியிட்டிருக்கின்றேன். அந்நால் முன்று பதிப்புகள் கண்டுள்ளது.

எனது வாலி ஆய்வு நாலின் முதற்பதிப்பை வெளியிட்ட அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகத்திற்கும், குறிப்பாக என் மதிப்புக்குரிய கம்பவாரிதி.இ.ஜெயராஜ் அவர்களுக்கும், அதனை வெளியிட உதவிய என் மதிப்புக் குரிய பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

இத் தொகுப்பில் உள்ள “குர்ப்பனகை ஒரு நகைச் சுவைப் பாத்திரமா?” என்ற கட்டுரை இரசனையும் சர்ச்சையும் கொண்டது.

“வாலி சுக்கிரீவன் முதலானோர் குரங்குகளா? வானர்களா?” “கம்பன் கவனிக்கத் தவறியவை” “இராமன் சீதை காதல் இராமாயணத்திற்கு அவசியந்தானா?” “தசரதரும் மனைவியரும்” ஆகிய கட்டுரைகள் விவாதத்துக்குரிய கட்டுரைகள்.

இக்கட்டுரைகளுக்கு ஆதாரங்களாகப் பாடல்களைக் காட்டும் போது வை.மு.கோபால் கிருஷ்ணமாசாரியரால் புதிப்பிக்கப் பட்ட கம்பராமாயணமும், கம்பன் அறநிலை (கோவை) வெளியிட்ட கம்பராமாயணமும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

கம்பனில் குற்றங் காண்பது என் நோக்கமல்ல. எனக் கெழுந்த சந்தேகங்களே இவ்வகையான கட்டுரைகளை எழுதத் தூண்டின.

இந்நாலை யாழ் இலக்கிய வட்டம் வெளியிட முன்வந்தது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் துணைத் தலைவராக 1979ல் நான் பணியாற்றியிருக்கிறேன். அப்போது கலாநிதி.நா.சுப்பிரமணியன் (யாழ் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர்) தலைவராகப் பணியாற்றினார்.

இப்பொழுது என் மதிப்புக்குரிய செங்கை ஆழிஸான் (கலாநிதி.க.குணராசா) அவர்கள் தலைவராகவும், என் இனிய தம்பி நயினை.கி.கிருபானந்தா செயலாளராகவும் பணியாற்றுகின்றனர். அவர்களது உரைகள் இந்நாலுக்கு அணி சேர்க்கின்றன. அவர்களுக்கு என் நன்றி.

பத்தாயிரம் பாடல்களுக்கு மேல் பாடியவரும், பத்துக் காப்பியங்களைப் படைத்துப் புகழ் பெற்றவருமான காப்பியக்கோ. டாக்டர்.கவிஞர்.ஐன்னாஹ் வெரிபுத்தீன் அவர்கள் இந் நூலிற்கு ஒரு சிறந்த அணிந்துரை வழங்கிச் சிறப்புச் செய்திருக்கிறார். அவர் எனக்கு ஒரு முத்த சகோதரராய்த் திகழ்பவர். அவருக்கு என் நன்றி.

என் இனிய நண்பர் டாக்டர்.தி.கே.குணாநாதன் இந்நாலின் பின்புற அட்டையை அலங்கரித்துள்ளார்.

அவர் எனது 10 இற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டு உற்சாகப் படுத்திப் பெருமைப் படுத்தியவர். அத்தோடு எனது வாலி ஆய்வு நூலின் முன்றாம் பதிப்பையும் அழகாக வெளியிட்டவர். அவருக்கும் என் நன்றி.

எனது நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்குத் தொடர்ந்து உதவி வரும் பெரியவர்களான சிவநெறிப் பூவலர். சமூக சஞ்சிவி. சி.குராமஸ்வாமி ஜயா அவர்கள். கலாபூஷணம், அரூட்கலை வாரிதி, சிற்ப சிரோமணி ஸ்தபதி.ச.சண்முகவட்வேல் அவர்கள், மற்றும் வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கத் தலைவர் மக்கள் சேவை மாமணி, சமூக சிரோமணி, நா.சேனாதிராசா அவர்கள், எழுத்தாளர் வவுனியூர் இரா.உதயணன் அவர்கள் முதலானோர் என் நன்றிக்கு முந்துகின்றனர்.

எனது ஆக்கங்களை வெளியிட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கும் வாசித்து அபிப்பிராயம் வெளியிட்ட இரசிகர்களுக்கும் நன்றி.

கம்பனில் நான்

இந்நாலை அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த வாணி கணனிப் பதிப்பகத்தாருக்கும், குறிப்பாக அதன் அதிபர் திரு.பொ. செல்வ நாயகம் அவர்களுக்கும் கணனியில் அச்சுக்கோர்த்த செல்வன்.ச.தர்வண் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

எனது சகல படைப்புக்களும் நாலுருப் பெறுவேண்டும் என்ற பேரவாக் கொண்டு உதவி வரும் என் அருமைத் தம்பி.க.குமாரகுலசிங்கத்திற்கும்

என் முதல் வாசகியும் இரசிகையுமாகி, அச்சுப்பிரதிகளை மெய்ப்புப் பார்த்தும், ஆலோசனை வழங்கியும், உற்சாகப் படுத்தியும் வரும், நானே ஆகி என்னுள் கலந்து, எனக்கு என்னிலும் இனியாளாய் விளங்கும் என் மனைவிக்கும் எம் மொழி உண்டு நன் மொழி சொல்ல.

வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு இது ஒரு சிறு படையல். தமிழ்த் தாயின் அங்கத்துக்கு இது மின்னும் ஒரு சிறு அணிகலன்.

இனிய

அகளங்கன்

“தமிழ் அதர்”

90, திருநாவந்தாம், வஷ்ணியா.

024 2221676

கம்பனின் கவித்துவம், தனித்துவம், மகத்துவம்.

கலிங்கத்துப் பரணி பாடிய சயங்கொண்டாரை யும், மூவருலா, தக்கயாகப் பரணி, ஈட்டி எழுபது, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் முதலான நூல்களைப் பாடி கவிராட்சதன் எனப் போற்றப்பட்ட ஒட்டக்கூத்தரையும், இராமாயணத்தைத் தமிழில் பாடிய கம்பனையுமே தமிழ் இலக்கிய உலகு, கவிச்சக்கரவர்த்திகள், எனப் போற்றிப் புகழ்கின்றது.

இம் மூவரிலே, கம்பனின் புகழ் அழியாப் பெரும் புகழாய் அதிகரித்து வருகின்றமைக்கும், கவிச் சக்கரவர்த்திகளுக்கெல்லாம் சக்கரவர்த்தியாய் போற்றப் படுகின்றமைக்கும் காரணம், அவன் எடுத்துக்கொண்ட இதிகாசக் கதையும், அதைச்சொல்லி முடித்த பாங்கும் தான் என்று கூறலாம்.

வசிட்டர், போதாயனர், வான்மீகர் ஆகிய “மூவர் தம்முனும் முந்திய நாவினா” ராகிய வான்மீகர், தேவ பாணையில் பாடிய இராமாயணத்தை, இராமாவதாரம் என்ற பெயரில்,

கம்பனில் நான்

தமிழில், பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களுக்கு அமைவாகப் பாடிப் பெருஞ்சாதனை படைத்தவன் கம்பன்.

வடமொழி வல்ல வேதியர்கள் பலரைத் தன்னுடன் இருத்தி, வான்மீகரின் இராமாயணத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து, அவர்களோடு விவாதித்துப், பின் காவியமாகப் பாடினான் கம்பன்.

“விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன் முன் மறை
வேதியருடன் ஆய்ந்தே
எழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன் கவி
பாடன தெழுநாலே”

(கம்-காப்பு-9)

என்று கம்பனின் கவிதா வேகத்தையும், ஆராய்வையும் பற்றி, கம்பராமாயணத்தைப் பாராயணஞ் செய்வோர் அனுசந்திப்பனவான காப்பு முதலியன என்ற பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

சூரியன் மறைந்து, மீண்டும் உதயமாகுவதற்கு இடைக் காலமான இராக் காலத்தில், வான்மீகி முனிவரின் இராமாயணத்தை, வடமொழிவல்ல வேதியர்களுடன் சேர்ந்து ஜயந்திரிபு இல்லாத வகையிலே ஆராய்ந்து, தெளிந்து, பகற்பொழுதிலே ஒரு பகலுக்கு எழுநாறு பாடல்கள் என்ற வேகத்தில் கம்பன் இராமாயணம் பாடியதாக, இச்செய்தி தெரிவிக்கின்றது.

வான்மீகி இராமாயணத்தின் பல கிளைக் கதைகளையும், தமிழ் நாட்டார் இலக்கியத்தில் காணப்பட்ட இராமன் பற்றிய பல நாடோடிக் கதைகளையும், ஆழ்வார் பாசுரங்களில் காணப்பட்ட சில அர்த்தமுள்ள சிறுகதைகளையும், தனது இராமாயணத்திலே வெளிப்படையாகவும், சூசகமாகவும், உட்பொருளாகவும் பல வகையில் பொதிந்து, தமிழ் மரபுக்கேற்ற வகையில், கம்பன் காவியஞ் செய்தான்.

கம்பனுக்கு முன்பே வெண்பா, விருத்தப்பா, அகவற்பா ஆகிய யாப்புக்களில் இராமாயணம் தமிழில் பாடப்பட்டுள்ளதாக தொல்காப்பிய உரையினாலும், யாப்பருங்கல உரையினாலும்,

சில தொகை நூற் செய்யுட்களில் காட்டப்பெறும் பாடல்களாலும் அறியமுடிவதாக கிட்கிந்தா காண்டத்து நூன்முகத்தில் வை.மு.கோபாலகிருஷ்ண மாச்சாரியர் கூறி யுள்ளதற்கமைய அவைகளையும் கம்பன் கவனத்தில் எடுத்திருப்பான்.

அந்தக் கதைகளைத் தெரிந்து கொண்டு கம்பனின் கவித்துவத்தை எட்டபோடும் பொழுதுதான், கம்பனின் தனித்துவம் என்ன, மகத்துவம் என்ன என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.

போர்க்களத்திலே நிராயுத பாணியாக நின்ற இராவணனைப் பார்த்து; “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்தனுப்பிய பேரற்றத்தைத்தான் இராமாயணத்தில், இராமனின் வீரத்திற்கும், கருணைக்கும் மகுடம் வைத்தது போல் போற்றப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகப் போரற்றமாகப் பேரறிஞர்கள் எல்லோரும் போற்றுகின்றனர்.

திருவள்ளுவர், திருக்குறளிலே சொன்ன ஒரு கருத்தின் அடிப்படையில் தான், கம்பன் இக்காட்சியைக் காட்டுகிறான் என்று இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தனது “கம்பன் அபரபிரமன்” எனும் கட்டுரையில் சொல்லிக், கம்பனை அபாரமாகப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருக்கின்றார்.

**“பேராண்மை என்ப தறுகண்ணன் யுற்றக்கால்
ஹராண்மை மற்றதன் எ.கு”**

(குறள் -773)

“ஒரு வீரன் தயை காட்டாமற் பகைவனைக் கொன்று குவித்தல், பேராண்மை. ஆனால் பகைவனுக்கு நினையாப் பிரகாரம் ஓர் இடையூறு நேர்ந்தால், உடனே அந்த வீரன், தன் பகைவனுக்கு உபகாரியாய் மாறல் வேண்டும். அது பேராண்மையாகிய வீரத்தின் சிகரமாயிருக்கும்”. என்று இக்குறங்குப் பொருள் கூறி, விளக்கியிருக்கிறார் பண்டிதமணி அவர்கள்.

ஆனால், இது கம்பனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அர்த்தமில்லாத புகழ்ச்சியே. ஏனெனில் இராவணனை, இராமன் “இன்று போய்ப்

கம்பனில் நான்

போர்க்கு நாளை வா” என அனுப்பிய காட்சி, கம்பனாலே புதிதாகப் புதுமையாகச் செய்யப்பட்ட ஒன்றுல்ல.

வான்மீகர், இக்காட்சியைத் தனது இராமாயணத்தில் காட்டியிருப்பதால், கம்பனின் புதுமைக் கருத்தாக இதனைக் கூறுவது சற்றும் பொருத்த மில்லாதது.

ஆனால், “ஆளையா உனக்கு அமைந்தன” என்ற பாடலில் வரும் “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என்ற கூற்றினையும், “மாருதம் அறைந்த பூளை ஆயின கண்டனை” என்ற கூற்றினையும் கம்பன் பொருத்திக்காட்டும் அற்புதம், அவனது கவித்துவத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சிகரம் வைத்தது போல் அமைந்திருக்கின்றது. என்று கூறலாம். முதலில் பாடலை முழுமையாகப் பார்ப்போம்

“ஆளை யா! உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூளை ஆயின கண்டனை; இன்று போய், போர்க்கு நாளை வா” என நல்கினன் - நாகு இளங்கமுகின் வாளை தா வறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.

(யுத.7271)

இராம இராவண யுத்தத்தின் முதல் நாட் போரிலே, சகல ஆயுதங்களையும் இழந்து நிராயுதனாக, தனது நிறம் மேலும் கருமையடைய, பூமியைக் கால் விரல்களால் கீறிக்கொண்டு, இராமனின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாத அவமானத்தோடு, இறங்கு கண்ணினனாக, ஆலம் விழுதுகள் போன்று இருப்பது கைகளையும் வெறுங் கைகளாகத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு, பிரகாசமிழந்த தோற்றுத்தோடு, சோபை இழந்த முகத்தோடு நிற்கிறான் இராவணன்.

செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்தவரின் நிலை இறுதியில் இப்படித்தான் இருக்கும் என்று உலகம் ஆரவாரிக்கும் படியாக இருக்கிறது அவனது நிலை.

சிவபெருமானைக் கூட தலை தாழ்ந்து வணங்காத பெருமிதம் படைத்த இராவணனின் தலை குனிந்து இருக்கிறது.

“அறங் கடந்தவர் செயல்திது”
 என்றுகூலைக்கொம் ஆர்ப்ப,
 நிறங் கரிந்திட, நிலம்விரல்
 கிளைத்திட நின்றான்,
 இறங்கு கண்ணின், எல்அழி
 முகத்தின், தலையன்,
 வெறுங்கை நாற்றின். விழுதுடை
 ஆல்துன் மெய்யன்

(யத்த-7265)

என இக்காட்சியைக் கம்பன் காட்டுகிறான். இப்படி ஒரு நிலையிலே நிற்க வேண்டி நிச்சயமாக வரும் என்று சீதை இராவணனை ஏசுவதாகச் சுந்தர காண்டத்திலே கம்பர் ஒரு காட்சியை ஏற்கனவே காட்டியிருக்கிறார்.

சிறை இருந்த சீதை, இராவணனைப் பார்த்துச் சொல்கிறான். “நீ இராம இலக்குவருக்குப் பயந்தவன் என்ற காரணத்தினால் தான் வஞ்சனையாக மானை அனுப்பி, இராமரைப் பிரித்து, பின் இலக்குவனையும் பிரித்து, மாறுவேடத்தில் வந்து என்னைச் சிறை எடுத்தாய்.

உனக்கு உயிரிலே ஆசையிருந்தால் என்னைப் பற்றிய எண்ணத்தை விட்டுவிடு. இல்லாது விட்டால், உன் குலத்துக்கெல்லாம் நாசம் விளைவிக்க வல்ல, நஞ்சு போன்றவரான இராமரை, நீ போர்க்களத்திலே சந்திக்கும் போது, வீரன் என்ற பெருமையோடு, அவரின் முகத்தை உன்னால் ஏறிட்டுப் பார்க்கவே முடியாது” என்கிறாள்.

அஞ்சினை ஆதலால் அன்று
 ஆரியன் அற்றும் நோக்கி
 வஞ்சனை மான்னுன்று ஏவி
 மாயையால் மறைந்து வந்தாய்.
 உஞ்சனை போதி ஆயின்
 விடுதி, உன் குலத்துக் கெல்லாம்
 நஞ்சினை எதிர்ந்த போது,
 நோக்குமே நினது நாட்டம் (சுந்தி.41)

இதனைப் பொருத்தமாகக் கொண்டு வந்து, யுத்தகளத்திலே நிராயுதனாக நிற்கும் இராவணன், அவமானத்தைத் தாங்க முடியாதவனாக, இராமனின் முகத்தை ஏற்றுத்துப் பார்க்க முடியாதவனாக, இறங்கு கண்ணினாகத் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்; என்று காட்டுகின்றான் கம்பன்.

இப்படி நின்ற இராவணனை; இராமன் செய்திருக்க வேண்டிய முதற்காரியம் சிறைப்பிடித்தலே. அல்லது கொல்லுதலே, இவை இரண்டையும் விடுத்து, “இன்று போய்ப் போர்க்கு நானை வா” என அனுப்புதல் அல்ல.

போருக்கு முன் அங்கதனைத் தூதாக இராவணனிடம் அனுப்பி, சீதையைச் சிறை விடும்படி அறிவுறுத்துகிறான் இராமன். சீதையைச் சிறைவிட்டால்; இராவணனை மன்னிக்க இராமன் தயாராக இருந்தான். என்பதை இது காட்டுகிறது.

போர்க் களத்திலும் கூட, இராவணன் நிராயுதனாக நின்ற பொழுது இராமன் இராவணனை மன்னிப்பதற்குத் தயாராகவே இருந்தான். அதற்கு முன்று கோரிக்கைகளையும் முன் வைத்தான்.

**சிறையில் வைத்தவள் தன்னைவிட்டு
உலகினில் தேவர்
முறையில் வைத்து; நின்தம்பியை
இராக்கதர் முதற்போர்
இறையில் வைத்து; அவற்கு ஏவல்செய்து
இருந்தியேல்; இன்னும்
தறையில் வைக்கிலன் நின்தலை
வாளியில் தடிந்து**

(யத்.7269)

சீதையைச் சிறைவிடுதல், தேவர்களைச் சுதந்திரமாக இருக்க விடுதல், விபீஷணனை அரசனாக்கி அவனுக்கு ஏவல் செய்து இருத்தல், என்பதே அம் முன்று கோரிக்கைகள்.

இந்தக் கோரிக்கைகளுக்கு இராவணன் உடன் பட்டால், இராவணனின் தலையைத் தனது அம்புகளினால் அறுத்துத் தரையில் வைக்காமல், மன்னிப்பதாக இராமன் கூறுகிறான்.

இராவணன் இவைகளுக்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லாது தலை கவிழ்ந்து நிற்கிறான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இராமன், இராவணனிடம் கோரிக்கைகள் எவற்றையும் முன்வைத்திருக்க வேண்டிய தேவையே இருந்திருக்கவில்லை.

இராவணனைச் சிறைப்பிடிப்பது அல்லது கொல்வது முதற் கருமமாகவும், ஏனென்றை அதன் தொடரான கருமங்களாகவுமே இருந்திருக்க வேண்டியவை. ஆனால் இராமன் ஏன் அவைகளைச் செய்யவில்லை.

மகாபாரத யுத்தத்தில் கூட, பதினேராம் நாள், சேனாதிபதிப் பதவியேற்கும் துரோணாச்சாரியாரிடம் துரியோதனன், தருமனைச் சிறைப்படுத்தித் தரும் படிதான் கோரிக்கை விடுத்தான்.

இராவணன் தவஞ் செய்து, பலம் பெற்றுத் திக்கு விஜயஞ் செய்த காலத்தில், ஆயிரம் கைகளையுடைய கார்த்த வீரியார்ச்சனன் என்பவனுடன் போர் செய்து தோல்வி யுற்றபோது, இராவணனை அவன் சிறைப்பிடித்து வைத்திருந்தான்.

பின், இராவணனது பாட்டனாகிய புலத்தியரின் வேண்டுதலின் பேரில் “இராவண ஜித்” என்ற பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, இராவணனை அவன் விடுதலை செய்தான்.

வாலியோடு வலிய வந்து போர் செய்த இராவணனை, வாலி வென்று வலியமித்துத் தனது வாலிலே கட்டிக்கொண்டு, மலைக்கு மலை தாவிச் சென்றதாகவும், பின்பு இராவணன் வாலியோடு சமாதானஞ் செய்து, நன்பனாகித் திரும்பி வந்ததாகவும் இராமாயணத்திலே கதையுண்டு.

எந்த யுத்தத்திலும், எதிரி சிறைப்பிடிக்கப்படக் கூடிய நிலையில் இருந்தால், சிறைப்பிடித்தலே தான் யுத்த தர்மம். அதுவே வீரம். அல்லது அந்த இடத்திலேயே எதிரியைக் கொல்ல வேண்டும்.

கம்பனில் நான்

ஆனால் இராமனோ இந்த இரு யுத்த நடைமுறைகளுக்கும் புறம்பாக “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என அனுப்பி வைக்கிறான். அதனால் இந்தச் செய்கை பற்றி நுணுகி நோக்குவது நல்லது.

சீதையை இராவணன் சிறை எடுப்பதற்கு முன்பாகவே இராவணன் முதலிய அரக்கர்களைக் கொல்வதாக முனிவர்களிடம் கூறியிருந்தான் இராமன். இராமாவதாரத்தின் நோக்கமும் அதுவே தான்.

“துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலன” என இதை வட நூலார் கூறுவர். துஷ்டர்களை அழிப்பதும், சிஷ்டர்களைக் காப்பதுமே, இவ்வவதாரத்தின் நோக்கம் என்பது இதன் பொருள்.

இராவணனிடம் சீதை இந்த விடயத்தையும் எடுத்துக் கூறுகிறான். “நாங்கள் காட்டுக்கு வந்தபோது, அகத்திய முனிவர் முதலான முனிவர்கள், அரக்கர்களை அழிக்க வேண்டும் என்றும், அது இராமரால் தான் முடியும் என்றும், முறையிட்டார்கள்.

அதற்கு இராமரும் ஒப்புக்கொண்டு உன்னை அழிப்பதாகக் கூறி அவர்களுக்கு அபயம் அளித்தார்.

அதன் பின்பு என்னைச் சிறையெடுத்து, நீயாகவே வலிந்து வந்து, இராமரோடு நேரடிப் பகையையும் உண்டாக்கிக் கொண்டாய்.

இப்பொழுது உனது அழிவுக் காலம் எனக்குக் கண்கூடாகவே தெரிகிறது.” என்கிறான் சீதை.

“தென்தமிழ் உரைத்தோன் முன்னாத,
தீதுதீர் முனிவர் யாரும்
புன்தொழில் அரக்கர்க் காற்றேம்,
நோற்கிலம், புகுந்த போதே
கொன்றருள், நின்னால் அன்னார்
குறைவது சரதம் கோவே
என்றனர். யானே கேட்டேன்.
நீ இதற் கியை செய்தாய்” (சுந், நின்.56)

ஆனால், இராமன், இராவணனை அன்றே ஏன் கொல்லவில்லை. “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என் ஏன் அனுப்பி வைத்தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, இராமாயணத்தில் வருகின்ற ஒரு கிளைக் கதையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது.

இன்று போய் நாளை வா

இராமனின் முதாதையர்களில் ஒருவன் அனரண்யராஜன். இவன் ஒரு பெரிய யாகங் செய்து கொண்டிருந்தான். தவத்தினால் பெரும் வலிமை பெற்ற இராவணன், எல்லா மன்னர்களையும் வெல்ல வேண்டும் என்ற ஆசையினால், திக்கு விஜயம் செய்து அபோத்திக்கும் வந்தான்.

அனரண்ய ராஜனை அறைக்கவிப் போருக்கு அழைத்தான். யாகத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த அனரண்ய ராஜன் அரை குறையிலே யாகத்தை நிறுத்தி விட்டுப் போர் செய்ய விரும்பவில்லை.

அதே வேளையில், அறைக்கவலை அலட்சியப் படித்துவது, சத்திரியனுக்கு அவமானம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, இராவணனோடு போர் செய்தான். போரில் அனரண்ய ராஜன் எல்லா ஆயுதங்களையும் இழந்து நிராயுதனாக நின்றான்.

அதாவது இராம இராவண யுத்தத்தில் இராவணன் நின்ற நிலையில், அப்பொழுது இராமனின் முதாதையாகிய அனரண்ய ராஜன் நின்றான்.

அப்பொழுது இராவணன், அனரண்ய ராஜனைப் பார்த்து, “நீ என்னோடு போர் செய்ய விரும்பினால் சகல ஆயுதங்களோடும், சகல ஆயத்தங்களோடும் நாளைவா. “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா,” அல்லது தோல்வியை ஓப்புக்கொண்டு நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல். உன்னைக் கொல்வது எனது நோக்கமல்ல. நான் உனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளிக்கிறேன்.” என்று அகங்காரத்துடன் கூறினான்.

ஆனால் அனரண்ய ராஜனோ யாகத்தைக் குறையில் விட்டு விட்டு, தோல்வியைச் சுமந்து கொண்டு, வெறுங்கையோடு நாடு திரும்புவதைப் பெரும் அவமானமாகக் கருதினான்.

அதனால் “எனது பரம்பரையிலே ஒருவன் பிறந்து, இதற்குப் பழித்ரப்பான், இதே அவமானத்தை நீ அடைவாய்” என்று சாபமிட்டுவிட்டு, யாக நெருப்பிலே வீழ்ந்து உயிர்நீத்தான்.

இது இராமாயணத்தில் உத்தர காண்டத்திலே சொல்லப்படுகின்ற ஒரு கதை, இப்பொழுது காட்சி மாறுகின்றது.

இராமனின் முதாதையான அனரண்ய ராஜன் நின்ற அதே நிலையில், அவனை அவமானப்படுத்திய இராவணன் நிற்கின்றான்.

இப்பொழுது இராமனின் கடமை என்ன? சிறைப்படுத்தலா? அல்லது கொல்லுதலா?

இராவணன் அனரண்ய ராஜனைக் கொல்லாது விட்டது போல, இராமனும் இராவணனைக் கொல்லாது, உயிர்ப் பிச்சை வழங்குகின்றான்.

இராவணன் அன்று அனரண்ய ராஜனுக்குக் கூறிய அதே வார்த்தையை இராமன் இப்பொழுது இராவணனுக்குச் சொல்லிக் காட்டுகிறான்.

“இன்று போய் பேர்க்கு நானை வா” என இராமன் இராவணனை அனுப்பிய காரணம் இது தான்.

தோல்வியின் அவமானத்தைத் தாங்க முடியாத மானஸ்தனான தன்மான வீரன், அனரண்ய ராஜன், அக்கணத்திலேயே உயிர் நீத்துப் புகழ் பெற்றான்.

ஆனால், கார்த்த வீரியார்ச்சனனாலும், வாலியினாலும் இருதடைவகள் கர்வ பங்கப்பட்டு, அவமானப் பட்டுத் தோல்வியடைந்தும், உயிரைப் பெரிதெனப் பேணிய இராவணன் அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு, மறுநாள் போருக்கு

கம்பனில் நான்

வருவதற்காக “தொடர்ந்து போம் பழியினோடும் தூக்கிய கரங்களோடும்” தலை கவிழ்ந்தவனாக நடந்து போய் நகரை அடைந்தான்.

இராவணனும் பூளைப் பூவும்

இராவணனை இராமன் நிராயுதனாக்கி
“ஆளையா உனக்கு அமைந்தன, மாருதம் அறைந்த
பூளை ஆயின கண்டனை”

என்று கூறுவதற்கும் சுவாரஸ்யமான சம்பவம் ஓன்றுண்டு. அதைத் தெரிந்து கொண்டால் தான் இக்காட்சியின் மகத்துவமும் கம்பனின் கவித்துவமும் தெரியவரும்.

பொன்மானாக வந்த மார்சனைத் தொடர்ந்து இராமன் சென்றான். இராமனுக்கு ஆபத்து என நினைத்து இலக்குவனை அனுப்பிய பின், தனது பர்ணசாலையில் தனிமையில் இருக்கிறாள் சீதை.

அப்போது, வயோதிபத் தவ முனிவனாய் பூணுால் அணிந்த திருக்கோலத்தோடு வந்த இராவணனை, உண்மைத் தவமுனிவன் என நம்பி அழைத்துச் சென்று ஆசனத்தில் இருத்தி உரையாடுகிறாள் சீதை.

அப்போது அம் மாய முனிவன், தான் இராவணனின் அரண் மனையிலிருந்து வருவதாகச் சொல்லி இராவணனது பெருமைகளை யெல்லாம் எடுத்துரைக்கிறான்.

இராவணனின் பெருமைகளை அக் கபட வேடதாரி ஆகிய இராவணன் கூறுதலும், சீதை இராவணனை அரக்கன் என்று ஏசி, அவன் தனது கணவனாலே கொல்லப்படுவான் என்றும் கூறுகிறாள்.

இப்படி வாக்கு வாதம் நடக்கும் போது; “அற்ப மனிதர்கள், முவலகையும் ஒருங்கே ஆளும் முக்கோடி வாழ் நாளுடைய இராவணனை வெல்ல முடியுமோ” எனக் கேட்கிறான் இராவணன்.

“கரன், தூஷணன் முதலியோரும், விராதனும் இறந்ததை நீயறியாயோ. இராவணன் முதலியோர் இறப்பது நிச்சயம். அதை

நாளையே கண்டு கொள்வாய்” என்று சீதை கூற, இராவணன் கோபத்தோடு சொந்த வடிவாகி நிற்கிறான்.

தவது அரக்கக் கோலத்தோடு நிற்கும் அவன் சீதையிடம் தனது வீரதீர்ப் பிரதாபங்களைச் சொல்கிறான்.

அப்பொழுது சீதை “நீ பெரிய வீரனாக இருந்தால் எனது கணவன் நிற்கும் போது வந்து உன் வீரத்தைக் காட்டியிருக்க வேண்டும். அல்லது இளையவன் இலக்குவன் நிற்கும் போதாவது வந்திருக்க வேண்டும்.

தனியாக இருக்கும் ஒரு பெண்ணிடம் வந்து வீரம் பேசும் நீயா வீரன்? உன்னைப் பற்றியும், உன் படை பலத்தைப் பற்றியும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்ட பின்தான் உன் தங்கையின் மூக்கை இலக்குவன் அறுத்தான்.

எதிர்த்து வந்த உனது தம்பியராகிய கரன், தூஷணன் ஆகியோரையும், அவர்களது பெரும் படைகளையும், தனியாக நின்று இராமரே கொன்றழித்தார்.

அந்த வீர இராகவனுக்குப் பயந்து மாறுவேடத்தில் வஞ்சனையால் என்னைக் கவரவந்த நீயா வீரன்” என்று ஏக்கிறான்.

சீதையின் கோப வார்த்தைகளைக் கேட்ட இராவணன், மிகவும் கோபத்தோடு சீதைக்குச் சொல்கிறான்.

சீநினன்; உரைசெய்வான்; அச்
சிறுவலிப் புல்லியோர் கட்கு
சறுஞ மனிதன் செய்தான்
என்று எடுத்து இயம்பினாயேல்
தேறுதி நாளையே; அவ்
இருபது திண்தோள் வாடை
வீரிய பொழுது பூக்கள்
விளை விவன் அன்றே.

(ஆரண்.3377)

“கரன், தூஷணன், விராதன் முதலியோர் விற்குறோழிலில் ஆற்றலற்ற அற்பர்கள். அவர்களைத் தனி ஒருவனாக நின்று இராமன் கொன்றான் என்று அவனின் வீரத்தைப் பெரிது படுத்திக் கூறுகிறீய.

“பெண்ணே! இக்காட்டிலே பூத்திருக்கின்ற அற்பப் பூளைப் பூக்களைப் பார்த்திருப்பாய். காற்றுடிக்கும் போது, அப்பூளைப் பூக்கள் காற்றிலே அள்ளுண்டு போவதையும் பார்த்திருப்பாய்.

எனது இருபது வலிய தோள்கள் அசையும் போது தோன்றும் காற்றிலே, உனது கணவனும் மானிடனுமான இராமன் பூளைப்பூப் போலாகி விடுவான். இறந்துவிடுவான். அதை நீ கூறியபடி நாளையே காண்பாய்.” என்கிறான்.

இப்பொழுது யுத்த களத்திற்கு வந்து இராமின் கூற்றைப் பார்ப்போம். “ஆளையா உ.ஏக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூளை ஆயின் கண்டனை” என்று இராவணனைப் பார்த்து இராமன் சொல்லுகின்ற பொருத்தப் பாட்டைக் காண்போம்.

“இராவணா! என்னோடு எதிர்த்துப் போர் செய்ய நீ எந்த ஆயுதங்களைக் கையாளப் போகின்றாய். உனது ஆயுதங்கள், வீரம் எல்லாம் காற்றினாலே அடித்துச் செல்லப்பட்ட பூளைப் பூவைப் போலப் பறந்து போனதை நீயே உன் கண்கூடாகக் கண்டு விட்டாய்” என்கிறான் இராமன்.

பூளைப் பூவைக் காற்று அடித்துச் செல்லும் உ.வமானத்தை இராவணன் முதலில் பயன்படுத்தி இராமனை இழிவுபடுத்தி “நாளையே காண்பாய்” எனச் சீதையிடம் கூறினான்.

இராமனும் இதே உவமையைப் பயன்படுத்தி “மாருதம் அறைந்த பூளையாயின் கண்டனை” என்று செயலிலேயே காட்டிவிடுகின்றான்.

மாருதம் என்றால் காற்று. “காண்பாய்” என்று இராவணன் சீதைக்குச் சொல்ல கண்டனை” என்று இராவணனுக்கு இராமன் காட்டுகிறான்.

இராவணன் இந்த உவமானத்தைக் கூறி இராமனை இழிவுபடுத்தியது சீதைக்கு மட்டுமே தான் தெரியும். இப்போது இதே உவமானத்தை இராவணனுக்குச் சொல்லிக் காட்டுகிறான் இராமன்.

இராமன் இதைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு சொல்லவில்லை. ஒரு உவமானத்துக் காகவேதான் சொல்கிறான்.

நீண்ட நாட்கள் காட்டிலே திரிந்த இராமனுக்கு, இந்த உவமைக்கும் இராவணனின் நிலைக்கும் உள்ள பொருத்தப்பாடு நன்றாகத் தெரிந்திருந்ததால் சொல்கிறான்.

இதுமட்டுமல்ல, இராவணன் முதலான அரக்கர்கள் இறந்துபோகப் போவதை “நாளையே காண்பர் அன்றே” என்கிறான் சீதை. அதற்குப் பதிலாக இராவணன் “தேறுதி நாளையே” என்கிறான்.

யுத்த களத்தில் இராமனும் “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என நாளையை பொழுதையும் ஞாபகப்படுத்தி விடுகிறான்.

ஆனால், இரு சந்தர்ப்பாங்களிலும் இராவணன் சம்பந்தப் பட்டதால் இராவணனுக்கு இந்த உவமானத்தின் தாற்பரியம் புரிகிறது. அவமானம் ஆட்கொள்கின்றது.

“இதனைக் கேள்விப்பட்டால் சீதை சிரிப்பாளே” என்று நினைத்துக்கொண்டு நடந்து செல்கிறான் இராவணன். என்று காட்டுகிறான் கம்பன்.

வான்நகும் மண்ணுமெல்லாம் நகும்;

நெடு வயிரத் தோளான்

“நான்நகு பகைவரெல்லாம் நகுவர்”

என்று அதற்கும் நாணான்;

“வேல்நகு நெடுங்கட்ட செவ்வாய்

மெல்லியல் மிதிலை வந்த

சாங்கி நகுவள்.” என்றே

நாணத்தால் சாம்பு கிண்றான்

(யுத்.7282)

கம்பனில் நான்

வானத்திலேயுள்ள தேவர்கள் தனக்கு நேர்ந்த இந்த அவமானத்தைக் கண்டு சிரிப்பார்களே என்றோ, பூமியிலே உள்ள மனிதர்களும், முனிவர்களும் சிரிப்பார்களே என்றோ, தன்னாலே பரிகசிக்கப்பட்ட பகைவர்களைல்லோரும் சிரிப்பார்களே என்றோ இராவணன் வெட்கப்பட வில்லையாம்.

ஆனால், எதனை நினைத்து வெட்கப்பட்டான் என்றால்: “வேலினும் கூர்மையான, நீண்ட கண்களைக் கொண்ட மென்மையான இயல்புகள் பொருந்திய சிவந்த வாய்ச் சீதை (சானகி) சிரிப்பாளே என்று தான் நானத்தினாலே பெருந்துன்பமடைந்தான் இராவணன்” என்று கம்பன் பின்னாலே காட்டுவதற்கு மேற்சொன்ன விடயங்களே காரணங்களாய் அமைந்தன.

தனது அவமானத்தைப் பார்க்கின்ற சானகியின் கண்களை, வேல் ஆயுதத்தையும் தனது கூர்மையால் பழித்துப் பரிகசித்துச் சிரித்த கண்கள் என்றும், பெரிய கண்கள் என்றும் இராவணன் கூறுவதாகவும், சிரிக்கப் போகின்ற வாயைச் செவ்வாய் என்று சொல்வதாகவும் கம்பன் அமைத்த அற்புத்ததை என்னென்று வியப்பது.

கூரிய பார்வை, அகன்ற கண்கள், சிவந்த வாய். “வேல் நகு நெடுங் கட்செவ் வாய்.” அத்தோடு சீதைமேல் இருந்த காதலால் மெல்லியல் என்றும் சொல்வது அற்புதமல்லவா, கம்பனின் அதிமேதகு வித்தகம் அல்லவா.

இப்பாடலில் கூட சீதையை இராமனின் மனைவியாகவோ, அயோத்தி அரசனின் மருமகளாகவோ காட்டாமல் “மிதிலை வந்த” எனக்காட்டி இராவணனின் மனோ நிலையை விளக்கியிருக்கிறான் கம்பன்.

அது மட்டுமன்றி சீதை என்ற பெயரைப் பயன்படுத்தாமல் ஜனகனின் மகள் என்ற பொருளில் சானகி என்ற பெயரையே கம்பன் பயன்படுத்தி இருப்பதையும் கண்டுகளிக்கலாம்.

இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் இந்த உவமானத்தைக் கம்பனேதான் காட்டுகிறான். அனரண்ய ராஜனும் இராவணனும்,

பின் சீதையும் இராவணனும் என நடந்த சம்பவங்களை மிகப்பொருத்தமாகக் கொண்டு வந்து இராம இராவண யுத்தத்தில் பொருத்திக் காட்டும் திறன் கம்பனுக்கே கைவந்தகலை. இப்போது பாடலை மீண்டும் பார்ப்போம்.

ஆளையா உனக்கமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளையா யினகண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளைவா எனநல்கினான் நாகிளாங் கழகின்
வாளைதா வறுகோசல நாடுடை வள்ளல்

(யுத்.7271)

இவ்வகையாகப் பொருத்திக் காட்டும் வித்தையிலே கம்பன் அதிவித்தகன். இராமகாதை என்னும் மாக்கதையை “நூல் படிந்த மனத்தவற்கு விருந்து வைத்த” தமிழ்த்தாய் நோற்றுப் பெற்றெடுத்த கம்பனின் கவித்துவம் இது. கம்பனின் தனித்துவமும் இதுவே. மகத்துவமும் இதுவே.

02

கம்பராமாயணத்தின் முதற்பாடல்

ஒரு காவியத்தின் கருவை அதன் முதற்பாடலிலேயே காணக்கூடியதாக ஒரு காவியம் உண்டென்றால் அது கம்பராமாயணம் தான் என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

மகாவிளத்து முர்த்தியின் அவதார நோக்கம் “துஷ்டநிக்கிரக சிவத் பரிபாலன” என கிருஷ்ண பகவானாலே பகவத் கீதையிலே கூறப்படுகின்றது.

இராமாயணத்தைப் பொறுத்தவரையில் இராமாவதாரம் துஷ்டர்களை அழிப்பதற்கும் சிவத்தர்களைக் காப்பதற்கும் மட்டுமே நிகழ்வதாக வெறுமனே கூறிவிட முடியாது.

இராமாயணம் என்ற சொல்லின் பொருள் இராமனின் வழி என்பதாகும். இராமன் வாழ்ந்து காட்டிய வழியை மக்களுக்குக் காட்டி அவ்வழியில் மக்களை வாழ்த் தூண்டுவதே இராமாயணத்தின் உண்மை நோக்கம் எனலாம்.

இராமாயணக் கதையின் போக்கு பெரும்பாலும் கற்பொழுக்கத்திலேயே திருப்பு முனைகளைக் கொண்டிருப்பது படித்தவர்கள் அறிந்து கொள்ளும் பாடமாக இருக்கிறது.

அதிலும் இராமாயணம் ஆணின் கற்பொழுக் கத்தையும் வலி யுறுத்தியிருப்பது புதுமையான ஒன்றுதான்.

பெண் என்பவள் தனது கணவனையே தனது உடல், பொருள் ஆவியாக மதித்து அவனைத் தவிர வேறு ஆடவரை மனத்தாலும் நினையாத வாழ்க்கை வாழ்வதையே கற்பு என்று வரையறுத்தனர்.

ஆண்களோடு கற்பு என்ற சொல்லைப் பொருத்திய இடங்களிலெல்லாம், கற்பு என்பதற்கு கல்வி என்ற பொருளையே பயன் படுத்தியிருக்கின்றார்கள் புலவர்கள்.

ஆண்களைப் பொறுத்தவரையில் பலதார மணங்களும், பரத்தையர் தொடர்புகளும் ஒரு காலத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தன என்றே சொல்லலாம்.

தனது கணவன் வேறொரு பெண்ணை நினைத்தால் அல்லது வேறொரு பெண்பற்றிக் கதைத்தால் அல்லது வேறொரு பெண்ணோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தால் மனைவிக்கு ஏற்படுகின்ற உணர்வை ஊடல் என்று சங்க இலக்கியம் வரையறுத்துள்ளது.

சங்க இலக்கியப்படி ஊடல் என்றால் பொய்க்கோபம் என்றே பொருள். நிரந்தரமில்லாத கோபம் எனலாம்.

எனவே கணவனின் ஒழுக்கக்கேடு மனைவிக்கு நிலையான கோபத்தைக் கொடுக்கக்கூடாது என்பதிலிருந்து ஆணின் கற்பு பெண்ணின் கற்பு போன்றதல்ல என்பது புலனாகின்றது.

கற்பரசி கண்ணகிக்கு வாய்த்தவன் மாதவியுடனும் வாழ்ந்த கோவலனாக இருந்ததையும், அதற்காக கண்ணகி கோவலனை முற்றாக வெறுத்தொதுக்கவில்லை என்பதையும் சிலப்பதிகாரத்திலே பார்க்கின்றோம்.

கம்பனில் நான்

கோவலனின் ஒழுக்கத்தைப் “போற்றா ஒழுக்கம்” என்று கண்ணகி குறிப்பிடுகிறானே தவிர “ஏற்கா ஒழுக்கம்” என்று குறிப்பிடவில்லை.

நளாயினி தனது கணவனான மாண்டவீய முனிவரை பரத்தையின் வீட்டிற்குக் கூடையில் வைத்துத் தூக்கிச் சுமந்து சென்ற கதை தமிழிலும் பிரபலமான கதையே.

இத்தகைய சம்பவங்களை தமிழ்ப் பண்பாடு அல்லது இந்துப் பண்பாடு பெண்களுக்கு அனுமதிக்கவில்லை என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

புனிதவதியாரை விட்டுச் சென்ற பரமத்தன் வேறு திருமணங்கு செய்து கொண்டதை உலகம் பழிக்கவில்லை.

ஆனால் பெரியபுராணத்தில்தான் ஒரு புரட்சி நிகழ்கின்றது. திருநீல கண்டத்துக் குயவனார் பரத்தையின் வீட்டிற்குச் சென்றுவர கோபங்கொண்ட (ஜனலைல்ல) அவர் மனைவியார் சிவபெருமான் மேல் ஆணையிட்டுத் தன்னைத் தொடவேண்டாம் என மறுத்த சம்பவம் ஒரு புரட்சியே எனலாம்.

“தீண்டுவீராகில் எம்மைத் திருநீல கண்டம் என்றார்” என்று சேக்கிழார் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தகைய சமுதாய அமைப்பிலே ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி என்ற ஒழுக்க மேம்பாட்டை வலியுறுத்திய காவியமாக இராமாயணத்தைப் போற்றலாம்.

கம்பன் இராமாயணத்தைப் பாடும்போது, தனது முதலாவது பாடலிலேயே ஆண்களின் கற்பொழுக்கத்தையும், பெண்களின் கற்பொழுக்கத்தையும் சேர்த்து அற்புதமாகப் பாடியிருக்கிறான்.

ஆற்றுப் படலத்தில் சரயூநதியினைப் பற்றிக் கம்பன் பாடும் பின்வரும் பாடல்தான் கம்பராமாயணத்தின் முதற்பாடல்.

ஆச லம்புரி ஜம்பொறி வாளியும்
காச லம்பு முலையவர் கண்ணெனும்
பூச லம்பு நெறியின் புறஞ்செலாக்
கோச லம்புனை யாற்றணி கூறுவாம்.

(பால.ஆற்.01)

குற்றத்தைத் தினமும் செய்கின்ற மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி என்ற ஜந்து பொறிகளாகிய அம்புகளும், (ஆண்களுடைய) இரத்தின மாலைகள் கிடந்து அசைகின்ற முலைகளை யுடைய பெண்களின் “கண்” என்ற, ஆண்களின் மனத்தை வருத்துகின்ற அம்பும், ஒழுக்க நெறியினின்றும் மாறுபட்டுச் செல்லாத, கோசல நாட்டிற்கு வளத்தை தருகின்ற சரயு என்ற ஆற்றின் அழகைச் சொல்லுகின்றேன் என்பது இதன் பொருள்.

கற்பொழுக்கம் தவறாத ஆண்களும் பெண்களும் உள்ள கோசல நாடு என கோசலநாட்டைக் கம்பன் வர்ணித்ததாகக் கொள்ளலாம்.

பொதுவாக ஜம்பொறிகளும் ஆண்களைக் கெட்ட ஒழுக்கத்திற்கு இழுத்துச் செல்லவல்லன. ஆனால் கோசல நாட்டு ஆண்களின் ஜம்பொறிகளும் அத்தகைய குற்றத்தைச் செய்ய ஆடவர்களைத் தூண்டுவதில்லை.

பெண்களின் கண்கள் பெண்களை கெட்ட ஒழுக்கத்திற்கு இழுப்பன. ஆண்களையும் மயக்கி குற்றஞ் செய்யத் தூண்டுவன. இது பொதுவிதி. ஆனால் கோசலநாட்டுப் பெண்களின் கண்கள் அத்தகைய குற்றங்களைச் செய்வதில்லை.

அதாவது கோசல நாட்டில் ஆண்களும் பெண்களும் கற்பொழுக்கத்தில் மேம்பட்டவர்கள் என்பது தான் இப்பாடலின் செய்தி.

இதனைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், சீதையின் கற்பும், இராமனின் கற்புமே இக்காலியத்தில் போற்றப் பட்டிருக்கின்றன. இராமனின் தம்பியாகிய இலக்குவனின் கற்பும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

கம்பனில் நான்

இராமன் சீதையைத் திருமணங்கு செய்த முதல் நாளிலேயே “இந்த இப் பிறவிக்கு இரு மாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன்” என்று சீதைக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுக்கின்றான்.

இராமனின் தந்தையான தசரதனுக்குப் பட்டத்தரசிகள் மூவரும், அறுபதினாயிரம் பெண்களும் மனைவியர்களாக இருந்தார்கள் என்கின்றான் கம்பன்.

அந்தத் தந்தையின் நிலையோடு மைந்தனின் நிலையை எண்ணிப் பார்ப்பது வியப்பானது தான். தரசதன் ஏக காலத்தில் இத்தனை பெண்களை மனம் முடித்திருக்கவும், இராமன் மனைவியைப் பிரிந்த பின்பும் ஒழுக்கத்தோடிருந்தது ஒப்பு நோக்கத்தக்கதே.

கதாநாயகனான இராமனின் ஒழுக்கத்தைக் குலைக்க நடந்த முயற்சியைப் பார்ப்போம்.

குர்ப்பன்கையின் முயற்சி

கதாநாயகனின் ஒழுக்க மேம்பாட்டைக் குலைக்க, எதிர்நாயகன் தரப்பைச் சேர்ந்த குர்ப்பன்கை வருகிறான்.

கணவனை இழந்து, தனது கரன் என்ற சகோதரனோடு காட்டிலிருந்த இராவணனின் தங்கை குர்ப்பன்கை, இராமனை மயக்கி அவனை மனக்க விரும்பி அழகிய காமவல்லியாக வருகின்றான்.

சீதை கற்பின் கனவியாக இருக்க, எதிரிதரப்புச் குர்ப்பன்கை வெட்கங் கெட்டவளாக, ஆனை மயக்கும் தீய எண்ணங் கொண்டவளாக இருப்பது நோக்கத் தக்கது.

இள மயில் போலவும், அன்னம் போலவும், அழகிய நடை நடந்து வந்த இராவணனின் தங்கையாகிய குர்ப்பன்கையை இராமனும் வெறுத் தொதுக்குகின்றான்.

இலக்குவன் வெறுத் தொதுக்குவது மட்டுமென்றி முக்கரிந்து அவமானப்படுத்தித் தூரத்துக்கின்றான்.

குர்ப்பனகை இராமனோடோ அன்றி இலக்குவனோடோ யாரோடும் வாழுத் தயாரானவளாக வந்து நிற்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

இராவணனின் பலதாரிச்சை

இராவணனோ திலோத்தமை, மேனகை, ஊர்வசி முதலான தேவலோகக் கன்னிகளையும் ஆயிரக் கணக்கான அழகிகளையும் தனது அரண்மனையிலே வைத்திருந்தான்.

பட்டத்தரசி மண்டோதரி மட்டுமென்றி, தானிய மாலினி முதலான பல பெண்களை மணஞ்செய்து வாழ்ந்து வந்த இராவணன், இராமனின் மனைவியாகிய சீதைமேல் ஆசை கொண்டான். சிறையெடுத்தான்.

இராமனின் மனைவியை இராவணன் விரும்புகின்றான். சீதையின் கணவனான இராமனை குர்ப்பனகை விரும்புகின்றாள்.

கதாநாபக்னும் அவனது மனைவியாகிய கதாநாயகி யும் உத்தம ஒழுக்கங் கொண்டவர்களாக இருக்க, எதிர்நாயகனும் அவனது சகோதரியும் கெட்ட ஒழுக்கம் கொண்டவர்களாக இருப்பது ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

வாலியின் ஒழுக்கம்

இது மட்டுமல்லாமல் இராமாயணத்தில் இடைக்கதையாக வரும் வாலி சுக்கிரீவன் கதையும் இராமாயணக்கதையின் கருத்தைக்கொண்ட ஒரு குட்டிக்கதை போலவேதான் இருக்கிறது.

சுக்கிரீவனின் மனைவியாகிய உருமை என்பவளை வாலி தனது மனைவியாகக் கவர்ந்து வைத்திருந்தான் என்ற குற்றச் சாட்டே, வாலியின் அழிவுக்குக் காரணமாகின்றது.

இராமனிடம் அனுமான் இதனைத் தெரிவிக்கின்றான்.

“உருமை என்றிவந்து உரிய தாரமாம்
அரு மருந்தையும் அவன் விரும்பினான்”

வாலி, சுக்கிரீவனின் மனைவியைக் கவர்ந்தான் என்பதுதான் இராமனுக்கு கோபத்தை உண்டு பண்ணியது.

அந்தப் பாதகம் தான் வாலி இராமனால் கொல்லப் படுவதற்குக் காரணமாகவும் இருந்தது.

மொத்தமாகப் பார்த்தால் இராமாயணத்தில் முக்கிய திருப்பு முனைகளாக, ஒருவரின் தாரத்தை மற்றவர் அபகரித்ததும், அபகரிக்க முயன்றதுமே அமைகின்றன.

அதாவது காமமே இராமாயணத்தின் கதைக் கரு என்று கூடச் சொல்லலாம் போல தெரிகிறது. அதனாலே தான் வசிட்டர் இராமனுக்கு அறிவுரை கூறும்போது

“காமம் இல்லை எனிற கடுங் கேடு எனும்
நாமம் இல்லை நரகமும் இல்லை”

என்று வலியுறுத்துகின்றாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இப்பொழுது கம்பன் பாடிய முதலாவது பாடலை ஒருமுறை படித்துப் பாருங்கள். ஆற்றின் சிறப்பைக் கூறவந்த அருங்கவி எதைப் போற்றியிருக்கின்றார்.

ஆற்றின் ஒழுக்கையா? மக்களின் ஒழுக்கையா? கோசல நாட்டு மக்களில் ஆண்களின் ஜம்பொறிகளும் பெண்கள் சம்பந்தமான அதாவது காமம் சம்பந்தப்பட்ட தவறுகளைச் செய்யப் பயன்படுபவை அல்ல.

அதே போல பெண்களும் உத்தமிகளாக இருந்தார்கள். பொதுவாக பெண்களின் கண்கள் தான் ஆண்களைக் குற்றமிழைக்கத் தூண்டுபவை. பெண்களுக்கும் ஆசையைத் தூண்டுபவை என்பார்கள்.

ஆணால் கோசல நாட்டுப் பெண்களின் கண்கள் ஆண்களை நிலைகுலையச் செய்பவையும் அல்ல. பெண்களுக்கு ஆசையை காமத்தை ஊட்டக் காரணமாக இருப்பவையும் அல்ல.

கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பனது முதற்பாடலின் தரம் எப்படியிருக்கின்றது பாருங்கள். காவியத்தின் கருத்தை விளக்கும் வகையில் அமைந்திருக்கின்றதல்லவா.

“காக அலம்பு முலையவர் கண் எனும் பூசல் அம்பும்” என்று பெண்களின் கண்களைப் பற்றி தனியாகக் கூறியிருப்பதால் “ஆக அலம்புரி ஜம்பொறி வாளி யும்” என்பது ஆண்களின் பஞ்ச இந்திரியங்களைக் குறித்தது என்பது உரையாசிரியர்கள் முடிவு.

கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் தனது இராமாயணத்தில் நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு என்பவற்றைப் பல்வேறு வகையாகவும் வர்ணித்துச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளான்.

அயோத்தி நகரத்தின் கோபுர வாயில்களின் அழகையும். அக்கோபுர வாயில்களில் வரையப்பட்டுள்ள ஓவியங்களின் சிறப்பையும் கம்பன் அற்புதமாகக் காட்டுகிறான்.

அந்தக் காட்சி மூலம் தனது இராமாயணத்தின் மையக் கருத்தையும் உட்பொருளாக வைத்து விளக்கியிருக்கிறான்.

அத்தகையதொரு அருமையான கற்பனையின் அற்புதத்தைக் காட்டும் பாடலை இங்கு காண்போம்.

தாவில் பொற் தலத்தின் நற் தவத்தினோர்கள் தங்குதாட
புவ யிரத்த கற்பகப் பொதும்பர் புக்கு ஒதுங்குமால்
ஆவி ஒத்த சேவல் கூவ அன்பின் வந்து அணைந்திடாது
ஒவியப் புறாவின் மாடு இருக்க ஊடு பேட்டையே

(பால - நகர - 23)

அயோத்தி நகரத்துக் கோபுர வாசலிலே ஒரு புறத்திலிருந்து கொண்டு பெண்புறா ஒன்று தனது உயிருக்கு நிகரான ஆண் புறாவைக் கூவி அழைக்கின்றது.

கம்பனில் நான்

பெண் புறாவின் அழைப்பாகிய கூவலைக் கேட்ட ஆண்புறா ஆவலோடு பறந்து வருகின்றது.

பறந்து வந்த ஆண் புறா அந்தக் கோபுர வாசலில் வரையப்பட்டுள்ள பெண்புறாவைப் பார்த்து, தனது சோடிப்புறா என மயங்கி அதன் அருகிலேயே இருந்து விட்டது.

அவ்வளவு தத்ருபமாக புறாவின் ஓவியம் அங்கே வரையப்பட்டிருந்தது. என்பது ஓவியச் சிறப்பு.

தனது ஆருயிர்ச் சேவலை அழைத்துக் கூவிய பெண்புறா, தன்னை நோக்கி வந்த சேவலாகிய தன் சோடிப்புறா தன்னிடம் வந்து சேராமல், இன்னொரு பெண்புறாவின் பக்கத்தில் இருப்பதைப் பார்த்து விடுகிறது.

பக்கத்தில் வந்தமர்ந்த சேவற் புறாவுக்கே, அது ஓவியப் புறா என்று தெரியாதபோது, தூரத்தில் இருந்து கூவிய பெண்புறாவுக்கு, தனது சேவல் ஓவியப் புறாவின் பக்கத்தில் தான் இருக்கிறது என்பது எப்படித் தெரிந்திருக்கும்.

தனது உயிரிருக்கு நிகரான ஆண்புறா இன்னொரு பெண்புறாவின் பக்கத்தில் இருப்பதை அப்பேடைப் புறாவால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

சகிக்க முடியாத துன்பமாக இருக்கின்றது அக்காட்சி அதனால் அப்பெண்புறா ஆண்புறாமேல் ஊடல் கொண்டு எழுந்து பறக்கின்றது.

பறந்து சென்று சொர்க்க லோகத்திலே இருக்கும் கற்பகச் சோலைக்குள் சென்று இருக்கிறதாம் அப் பெண் புறா.

கோபுர வாசலின் உயரத்திற்கு இச்செய்தி சிறப்புச் செய்கிறது.

ஆண் புறா ஓவியப் புறாவின் அருகில்தான் இருந்தது. நியப் பெண் புறாவின் அருகில் இருக்கவில்லை என்பது ஆண்களின் கற்பொழுக்க வெளிப்பாடு.

புறாக்களின் மூலமாகக் கம்பன் காட்டிய செய்தி ஆண்களின் கற்பொழுக்கம் என்று கருதலாம்.

மகாவிஷ்ணு முர்த்தியின் ஏனைய அவதாரங்களில் ஏகபத்தினி விரதமாகிய சிறப்புப் போற்றப்படாததால், இராம அவதாரத்தின் நோக்கம் ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி என்ற ஏகபத்தினி விரதத்தை நிலை நாட்டுவதே என்று சொன்னால் பிழையில்லை.

தீயவர்களை அழிப்பதும் நல்லவர்களைக் காப்பதும் எல்லா அவதாரங்களிலும் நிகழ்வதால் இராமாவதாரத்தில் ஒழுக்க மேன்மை நடைமுறையில் காட்டப்பட்டதாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

இந்த உயிர் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்து, தனது இராமாயணத்தின் முதற் பாடலிலேயே பாடி விட்ட கம்பன் கவிச் சக்கரவர்த்திதானே.

03

தசரதரும் மனைவியரும்

தசரதச் சக்கர வர்த்தியின் தந்தையின் பெயர் அஜன். தாயின் பெயர் இந்துமதி.

தசரதச் சக்கர வர்த்திக்கு பட்டத்தரசிகளான மனைவியர் முவருண்டு. கோசலை, சுமித்திரை கைகேயி என்போரே அவர்.

கம்பனின் இராமாயணப்படி, தசரதச் சக்கரவர்த்திக்கு இவர்களை விட மேலும் அறுபதினாயிரம் மனைவியர்கள் உண்டு.

தசரதச் சக்கரவர்த்திக்கு **சாந்தை** என்ற பெயரில் மகனானாருண்டு. இவள் பட்டத்தரசிகள் மூவரில் ஒருவரது மகளா அல்லது வேறு மனைவியர்களில் ஒருவரின் மகளா என்பதை அறியமுடியவில்லை. இவளே தசரதரது முத்த பிள்ளை.

தசரதர் தனது பிள்ளையான இப்பெண் பிள்ளையை, அங்க நாட்டு அரசனும் தனது நண்பனுமான உரோமபாத மன்னனுக்குத் தத்துப் புத்திரியாகக் கொடுத்திருந்தார்.

இவனை உரோமபாதன், கலைக்கோட்டு முனிவன் எனக் கம்பன் தமிழ்ப் பெயரால் அழைக்கும் இருசிய சிருங்க முனிவனுக்கு மனம் முடித்துக் கொடுத்தான்.

ஆண் பிள்ளைகள் எவரும் இல்லாத காரணத்தால் தசரதர் புத்திர காமேஷ்டி யாகம் செய்வதற்காக இருசிய சிருங்க முனிவரைத் தன் நகருக்கு அழைக்க விரும்பினார்.

அங்கநாடு சென்று தசரதர் தனது நண்பனான உரோமபாதனைச் சந்தித்து தன்விருப்பங்கூற, உரோமபாதன் இருசிய சிருங்கரை அயோத்திக்கு அழைத்து வருவதாக உறுதி கூறினான்.

அதன்படி இருசிய சிருங்க முனிவரும் அவர் மனைவி சாந்தையும் அயோத்திக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். தசரதரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இருசிய சிருங்கர் ஒப்புக்கொண்டார்.

ஓராண்டு காலம் அசுவமேத யாகம் செய்யப்பட்டது. குறைவின்றி அது நிறைவேறியியின் புத்திரகாமேஷ்டி யாகம் செய்தார் இருசிய சிருங்கர்.

மூவர் வரிசை

ஓமாக்கினியில் தோன்றிய பூதமொன்று சுதைப்பின்ட மொன்றைத் தட்டொன்றில் ஏந்தி எழுந்தது.

அச்சுதைப் பிண்டத்தை அமிர்தம், பாயசம் எனப் பலவகையில் உரையாசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். ஒரு வகைக் கூழ் எனலாம்.

அப்பூதம் தான் ஏந்திவந்த அமுதத் தட்டை பூழியிலே வைத்துவிட்டு மீண்டும் அக்கினியிலே சென்று மறைந்தது.

இருசிய சிருங்க முனிவர் அவ்வமிர்தத்தினை, தகுதியான முறைப்படி மனைவியர்க்குக் கொடுக்கும்படி தசரத மன்னனுக்குக் கட்டளை இட்டார்.

வைத்தது தரைமிசை, மறித்தும் அவ்வழித்
தைத்தது பூதம்,அத் தவனும் வேந்தனை
உய்த்தநல் அஸிர்திகளை உரிய மாதர்கட்டு
அத்தகு மரபினால் அளித்தியால் என்றான்.

(பால திரு.அவ.87)

மரபு என்பது முறைமை என்பதாகும். முத்த மனைவிக்கு முதலிலும் அடுத்தவருக்கு அடுத்தும் என வழங்கப்படவேண்டும்.

வான்மீகி இராமாயணப்படி பூதமே தசரதனிடம் அப்பாயாசத்தை மனைவியர்க்குக் கொடுக்கும்படி கட்டளை இட்டது. கம்பன் இதில் மாறுதல் செய்துள்ளான்.

அந்த மரபுப்படி, கோசலை முதல் மனைவி, சுமித்திரை இரண்டாம் மனைவி, கைகேயி முன்றாம் மனைவி என வான்மீகி வகுத்த முறைப்படியே வான்மீகி இராமாயணத்தில் பாயாசம் வழங்கப்படுகின்றது.

கம்பராமாயணப்படி முதலில் கோசலைக்கு பாயாசத்தில் ஒரு பாகம் வழங்கப்படுகிறது.

மாமுனி அருள்வழி மன்னர் மன்னவன்
தூமமென் சுரிகுழுந் தொண்டைத் தூயவாய்க்
காமரோண் கெளசலை கரத்தின் ஓர்பகிர
தாமுந அளித்தனன் சங்கம் ஆர்ததெழு.

(பால திரு அவ.பட.88)

ஒர் பகிர் என்பதற்கு பாதிப் பங்கு என்றும் முன்றில் ஒரு பங்கு என்றும் வேறு வேறு விதமான வியாக்கியானங்களை உரையாசிரியர்கள் தம் மனம் போன்படி எழுதுகிறார்கள்.

கம்ப இராமாயணப்படி கோசலைக்கு அடுத்து கைகேயிக்கு ஒர் பகிர் - பகுதி வழங்கப்படுகின்றது.

**“கைகயன் தனைய தன் கரத்தும் அம்முறைச்
செய்கையின் அளித்தனன் தேவர் ஆர்ததெழு”**

(பாலதிருநவ.பட.89)

“அம்முறைச் செய்கையின் அளித்தனன்” எனக் கம்பன் சொல்வதற்கு, கையில் மீதமிருந்த அரைவாசிப் பங்கு பாயாசத்தை இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு பகுதியை கைகேயிக்குத் தசரதன் கொடுத்தான் என்று வை.மு.கோபாலகிருஷ்ண மாச்சாரியார் முதலான உரையாசிரியர்கள் எழுதுகின்றனர்.

பின்பு சுமித்திரைக்குத் தசரதன் பாயாசத்தைக் கொடுத்தான் என்கிறான் கம்பன். இதனைக் கம்பன் “முன்னர் நீர்மையின் சுமித்திரைக் களித்தனன்” என்கிறான்.

“முன்னர் நீர்மையின்” என்பது மூன்றிலொரு பாகமா, அல்லது அரைவாசி கோசலைக்குப் போக, எஞ்சியதில் அரைவாசி கைகேயிக்கும், சுமித்திரைக்கும் சம பங்காக அதாவது கால்வாசி கால்வாசி பங்காக வழங்கப்பட்டதா என்பதைக் கம்பன் தெளிவுறுத்தவில்லை.

வான் மீகியின் இராமாயணப்படி பாயாசத்தில் பாதிப் பகுதி கோசலைக்கு வழங்கப்பட்டது. மீதியிற் பாதியாகிய காற்பங்கு இரண்டாம் மனைவியாகிய சுமித்திரைக்கு வழங்கப்பட்டது. பின்பு மூன்றாம் மனைவியாகிய கைகேயிக்கு மீதியின் பாதியாகிய எட்டில் ஒரு பங்கு வழங்கப்பட்டது.

பின் மீதமிருந்த எட்டில் ஒரு பகுதி மீண்டும் இரண்டாம் மனைவியாகிய சுமித்திரைக்கு வழங்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஏன் சுமித்திரைக்கு மீண்டும் வழங்கப்பட்டது. என்பதற்கான காரணம் தெரியவில்லை.

கம்பனின் இராமாயணப்படி கைகேயிக்குக் காற்பங்கும், சுமித்திரைக்குக் காற்பங்குமாக சமனாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது.

பின் பகுத்துக் கொடுக்கும்போது சிந்தி வீழ்ந்தவற்றையும் சுமித்திரைக்குக் கொடுத்தான் தசரதன் என்கிறான் கம்பன்.

பின்னும் அப் பெருந்தகை பிதிரந்து விழுந்தது
தன்னையுஞ் சுமித்திரை தனக்கு நல்கினான்
(பாலதிருஅவ.பட.91)

கம்பனின் வரிசை பட்டத்தரசியர் மூவரில் முத்தவள் கோசலை இரண்டாமவள் கைகேயி, மூன்றாமவள் சுமித்திரை என்பதாக அமைகிறது.

இவ் வரிசை தசரதன் திருமணங்கு செய்து கொண்ட வரிசையா, தேவியர்களின் வயது வரிசையா அல்லது வேறு விதமான தரவரிசையா என்பது சிந்தனைக்குரியது.

இவ் வரிசைப் படியே தசரதன் பாயாசத்தை வழங்கினான். வழங்கும் போது “ஓர் பகிர” கோசலைக்கும், “அம்முறைச் செய்கையின்” கைகேயிக்கும், “முன்னர் நீர்மையின்” சுமித்திரைக்கும் வழங்கினான் என்று கம்பன் சொல்லியிருக்க பாதி கால்வாசிக் கணக்கு போன்றவை தேவையற்றவையாகவே தென்படுகிறது.

சிந்தியவைகளையும் சுமித்திரைக்குக் கொடுத்ததாகக் கம்பன் கூறியது, சுமித்திரைக்கு இரு பிள்ளைகள் பிறந்ததற்கான காரணமாகக் கருதப் படத்தக்கது.

வான் மீகிப்படி பார்த்தால் கைகேயிக்கு எட்டில் ஒருபாகம் வழங்கப்பட்டபின் மீதமிருந்த எட்டில் ஒருபாகம் ஏன் இரண்டாம் மனைவியாகிய சுமித்திரைக்கு மீண்டும் வழங்கப்பட்டது.

ஏன் மூன்றாம் மனைவியாகிய கைகேயிக்கு வழங்கப்படவில்லை என்பதற்கு விளக்கம் இல்லை.

வான் மீகியில் சிந்திய சிதறிய கதையே இல்லை. புனிதமான அந்தப் பாயாசத்தைச் சிந்திச் சிதறவிட்டா பிரித்திருப்பார்கள்,

கைகேயியை, தசரனது இரண்டாவது மனைவியாகக் காட்டும் கம்பனது முதல் முயற்சி இது.

இம் முறைப்படி கோசலைக்கு இராமனும், கைகேயிக்கு பரதனும், சுமித்திரைக்கு இலக்குவன், சத்தருக்கினன் ஆகியோரும் பிறக்கின்றனர்.

விசுவாமித்திர முனிவன் இராம இலக்குவர் பரம்பரை பற்றி சனகமகா ராஜனுக்குச் சொல்கின்ற குலமுறை கிளத்து படலத்தில் தசரதன் பாயாசத்தை நான்கு கூறிட்டு வரிசைப்படி வழங்கியதாகக் கூறுகிறார்.

பொன்னின் மணிப் பரிகலத்திற் புறப்பட்ட விண்ணமுதைப் பண்ணுமறைப் பொருஞ்சூர்ந்த பெரியோன்தன் பணியினால் தன்னனைய நிறை குணத்துத் தசரதனும் வரன் முறையால் நன்னுதலார் முவருக்கும் நாலுக்கு இட்டளித்தான்.

(கம்.பால.குல.கிள.பட.19)

இங்கும் நாலு சம கூறிட்டளித்ததாகச் சொல்லப்படவில்லை. வரன் முறை என்பது கோசலை கைகேயி சுமித்திரை என கம்பன் வகுத்த வரிசை.

சுமித்திரையை கோசலை, கைகேயி ஆகிய இருவருக்கும் இளையவன் என்று கம்பன் பல இடங்களில் சொல்லிச் செல்கிறான்.

முதன்முதலாக குலமுறை கிளத்து படலத்தில்தான் சொல்லிக் காட்டுகிறான்.

அருவலிய திறவினராய் அறங்கெடுக்கும் விறவரக்கர் பெருவருதின் திறவார்கள் வில்லேந்தும் எனிற் செம்பொற் பருவரையும் நெடுவெள்ளிப் பருப்பதமும் போல்வார்கள் இருவரையும் ஒவ்வொர்க்கு இளையானும் ஈன்றெடுத்தாள்.

(பால.குல.கிள.22)

சுமித்திரை எவ்வகையில் இளையவன் என்பதைக் கம்பன் சொல்லவில்லை.

கம்பன் ஏன் இந்த மாற்றத்தைச் செய்தான். இதனால் இராமாயணக் கதைக்கு என்ன நன்மை கிடைத்தது. கதாநாயகன்

கம்பனில் நான்

இராமனுக்கு இதனால் என்ன பெருமை கிடைத்தது என்பவை ஆராயத் தக்கவை.

புதிய இராமாயணம்

பகவான் சத்திய சாயிபாபா ஒரு இராமாயணம் எழுதியுள்ளார். அவர் பாயசம் பங்கிட்ட முறை பற்றியும் புதல்வர்கள் பிறந்த விதம் பற்றியும் அருமையாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

தசரதன் நீதிநெறி வழுவாதவன். அதனால் பட்டத்தரசிகள் முவர்க்கும் பாயாசத்தைச் சமனாகப் பங்கிட்டு முன்று கிண்ணங்களில் வழங்கினான்.

அவர்கள் முவரும் தத்தம் கிண்ணங்களை எடுத்துச் சென்றனர்.

கோசலை, தானே முத்த மனைவி என்பதால் தனக்குப் பிறக்கப் போகும் மைந்தனே மணிமுடி சூடு அரசாளப் போகிறான் என மகிழ்ந்து அப்பாயாசத்தை அருந்தத் தயாரானாள்.

கைகேயியோ, தனது தந்தையாகிய கேகய மன்னனுக்கு தசரதர் தன்னைத் திருமணங்கு செய்வதற்காகச் செய்துகொடுத்த சத்திய வாக்குப்படி - ஒப்பந்தப்படி தனக்குப் பிறக்கப் போகும் மைந்தனுக்கே இராச்சியம் கிடைக்கும் என்ற பூரிப்போடு பாயாசத்தை அருந்தத் தயாரானாள்.

சமித்திரையோ தனக்குப் பிறக்கப்போகும் மகனுக்கு அரசுரிமைப் பாக்கியம் கிட்டாதே என மனம் வருந்தி அப்பாயாசத்தை அருந்தவுதில் மனமற்றிருந்தாள்.

முவரும் தனியிடத்தில் நின்று இவ்விதமான சிந்தனையில் ஈடுபட்டபோது ஒரு கருடன் திடீரெனப் பறந்து வந்து சமித்திரையின் கையிலிருந்த பாயாசப் பாத்திரத்தைத் தட்டிவிட்டுப் பறந்துவிட்டது.

புனிதமான பாயாசம் தரையில் வீழ்ந்ததும் முவரும் அதிர்ச்சியடைந்தனர். இந்த விடயம் மன்னருக்கோ மற்றையோர்க்கோ தெரியக்கூடாது என நினைத்தனர்.

கோசலை தன் பாயாசத்தில் ஒரு பகுதியை சுமித்திரைக்கு வழங்கினாள். கைகேயியும் தன் பாயாசத்தில் ஒரு பகுதியை சுமித்திரைக்கு வழங்கினாள்.

இதனாலே தான் சுமித்திரை இலக்குவன் சத்துருக்கினன் என இரு புதல்வர்களைப் பெற்றாள்.

இவ்விருவரில் கோசலை கொடுத்த பாயாசப் பாகம் இலக்குவனாகப் பிறந்து இராமனோடு திரிந்தது. கைகேயி கொடுத்த பாயாசப் பாகம் சத்துருக்கினனாகப் பிறந்து பரதனோடு சேர்ந்து கொண்டது.

பகவான் சத்திய சாயி பாபாவின் இந்த விளக்கம் மிகவும் புதுமையானது, சிறப்பானது, சிந்திக்கத் தக்கது. மூவர் வரிசை இங்கு சொல்லப் படவில்லை.

04

சேகாதர பாசம் மிக்கவன் சத்துருக்னன்

இராமாயணத்தில் இராமனுக்கு உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் மூவர். உடன் பிறவாச் சகோதரர்கள் மூவர்.

கைகேயியின் மகன் பரதனும், சுமித்திரையின் மெந்தர்களான இலக்குவன், சத்துருக்னன் ஆகிய மூவரும் இராமனுக்கு தந்தை வழியில் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள்.

இராமனுக்கு, தன் தம்பிகளிலே அளவு கடந்த பாசம் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் அத்தம்பிகள் இராமனைப் போற்றி அன்பு செலுத்திய முறைதான் என்று கூறலாம். இராமனின் தம்பிகள் இராமனுக்காகவே வாழ்ந்த உத்தமத் தம்பிகள்.

இராமன் வனவாசம் செல்ல ஆயத்தமானான். அவனது தம்பிகளில் ஒருவனான இலக்குவன் அரச போகத்தையும் மனைவியையும் துறந்து அண்ணன் இராமன் பின்னே ஓர் அடியவனாகச் சென்றான்.

தாயின் - வரத்தால், தந்தையின் வாக்கினால் தனக்குக் கிடைத்த இராச்சியத்தை உதறித் தள்ளி, அண்ணன் இராமனிடம் காட்டுக்குச் சென்றான் பரதன். இராமனையே நாடாஞும் வண்ணம் வற்புறுத்தித் தொழுது நின்றான். அழுது நின்றான்.

இராமன் தகுந்த காரணங்காட்டி மறுத்ததால் இராமனின் பாதுகைகளைத் தலைமேற்கமந்து கொண்டு வந்து அதனைச் சிம்மாசனத் திருத்தி முடிகுட்டி; நாட்டெல்லையில்; நந்தீக் கிராமத்தில், இராமன் பதின்நான்காண்டுகள் முடிந்தவுடன் வருவான் என்ற இராமனின் வாக்கை நம்பிக் காத்திருந்தான்.

இந்த இரு தம்பிகளின் செய்கைகளும் இராமனுக்கு இதயத்தில் பெரும் நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி விட்ட நிகழ்ச்சிகளாகிவிட்டன எனலாம்.

குகன், சுக்கிரீவன், விபிடணன்

தன்மேல் அன்பு செலுத்தி உதவி செய்ய யார் முன்வந்தாலும் அவர்களையும் தன் சகோதரர்களாகப் பார்க்கும் தன்மை இராமனுக்கு ஏற்பட்டதற்குக் காரணமே அவனது தம்பிகளின் சிறப்புத்தான்.

தன்மேல் அன்பு கொண்டு தேனும், மீனும் கொண்டுவந்த கங்கைக்கரை வேடனான குகனையும் தனது சகோதரனாகவே பார்க்கிறான் இராமன்.

காட்டில் இருந்த தாழ்ந்த குலத்து ஏழை வேடனை சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய சத்திரிய இராமன் சகோதரனாக்கி சமத்துவ நெறியை உலகுக்கு அன்றே காட்டி விட்டான் எனலாம்.

கங்கைக்கரை வேடன் குகன் மானிடன். ஆனால் கிஷ்கிந்தையில் இராமன் சந்தித்த சுக்கிரீவனோ குரங்கு, அந்தக் குரங்கினத்துச் சுக்கிரீவனையும் சகோதரனாக்கி அன்பு செலுத்தினான் இராமன்.

கம்பனில் நான்

இலங்கை வேந்தன் இராவணனின் தம்பியான விபீடனோ அரக்கன். அவனையும் சகோதரனாக எண்ணியது அன்னல் இராமனின் அன்பு உள்ளது.

குகணொடும் ஜவரானோம் முன்பு; பின் குன்று சூழ்வான் மகணொடும் அறுவரானோம்; எம்முழு அன்பின் வந்த அகனமர் காதல்ஜூய! நின்னொடும் எழுவ ரானோம், புகலரும் கானந்தந்து புதல்வராஞ் பொலிந்தான் உந்தை.

(யுத்.6507)

என்று இராமன் விபீடனை வரவேற்று மகிழ்வதாகக் கம்பன் காட்டுகின்றான். குன்று சூழ்வான் மகன் என்பது குரியனின் மகனான சுக்கிரீவனை.

ஏற்றத் தாழ்வற்ற உலக சகோதரத்துவத்தை, சமத்துவத்தை தன் வாழ்வில் கடைப்பிடித்துக் காட்டியவன் உத்தமன் இராமன் என்பது சத்தியம்.

சத்துருக்னன்

இராமனின் தம்பிகளில் சத்துருக்னன் பற்றி இராமாயணத்தில் அதிகம் கூறப்படவில்லை. பரதனைப்போல் இலக்குவனைப் போல் சத்துருக்னன் வாசகர்களால் போற்றப்படுவது குறைவு.

அதற்குக் காரணம் இராமாயணத்தில் சத்துருக்னன் சம்பந்தப்படும் காட்சிகள் மிகக் குறைந்த அளவே உள்ளன.

கம்பன் தனது இராமாயணத்தில் சத்துருக்னனுக்கு ஒரு உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுக்கச் சரியான சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்திருந்தான்.

ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்து வாய்த்தது. அந்த ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஒழுங்காகப் பயன்படுத்தி, சத்துருக்னனின் பண்பை, பாசத்தை, சிறப்பை மிக நன்றாக விளக்கி விடுகிறான் கம்பன்.

தசரதருக்கு நான்கு புத்திரர்கள் இருந்தும் நான்காவது

மகனான சத்துருக்னனுக்கே தந்தைக்குக் கொள்ளி வைக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

இராமனும் இலக்குவனும் காட்டில். பரதன், தன் உடலுக்குக் கொள்ளிவைக்கக் கூடாது என்பது, கோபங் கொண்ட தசரதனின் கோரிக்கை. அதனால் அப்பெரும் பாக்கியம் நான்காவது மகனான சத்துருக்னனுக்கே கிடைத்தது.

அந்தப் பெரும் பேறு பெற்ற சத்துருக்னன் இராமனைப்போல், பரதனைப்போல் இலக்குவனைப்போல் மிகச் சிறந்த குணசீலன் என்பதை கம்பன் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறான்.

நாட்டெல்லையில் நந்திக் கிராமத்தில் இராமனின் வருகையை நோக்கிக் காத்திருக்கிறான் பரதன்.

பதின் நான்கு ஆண்டுகள் முடிந்தவுடன் இராமன் வந்து சேரவேண்டும். இல்லையேல் தான் தீயில் விழுந்து இறந்துவிடுவதாக இராமனிடம் கூறியிருந்தான் பரதன்.

இராமன் வருவதாக வாக்களித்திருந்த பதின் நான்கு ஆண்டுகால அவகாசம் முடிந்து கொண்டிருந்தது. தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக தீழுட்டச் செய்தான் பரதன். தனது தம்பியாகிய சத்ருக்னனை அழைத்தான்.

“தம்பி சத்ருக்னா! அண்ணன் இராமன் வருவதாக வாக்களித்த காலம் முடிவடைகிறது. அண்ணன் வராது விட்டால் நான் இந்தத் தீயில் விழுந்து ஏரிந்து இறந்து விடுவேன்.

அண்ணன் இராமன் வராது போனால் இலக்குவனும் வரமாட்டான். ஆதலால் எங்கள் நால்வரில் நீ ஒருவனே இங்கிருக்கப் போகிறாய். அதனால் நீ எனக்கு ஒரு வரம் தரவேண்டும். என்ன வரம் என்றால்; நீயே அரசனாக இருந்து இந்நாட்டை அரசாள வேண்டும்.”

சத்துருக்னனைக் கட்டித் தழுவி வரங்கேட்டான் பரதன். பரதனின் வார்த்தைகள் சத்துருக்னனின் செவிகளில் நெருப்பாகப் புகுந்தன.

கம்பனில் நான்

தனது காதுகளைத் தன் கைகளால் பொத்தினான். நஞ்சண்டவன் போலத் தியங்கினான். அவனது கண்கள் சிவந்து விட்டன. உடல் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டது.

பெருமுச்ச விட்டு அழுதான். தொழுதான், விழுந்தான், எழுந்தான், “நான் உனக்கு என்ன பிழை செய்தேன். என்னை ஏன் இப்படி ஒரு துண்பத்தில் ஆழ்த்தினாய்” என்று அரற்றினான். அவனுக்கு சோகம் மட்டுமன்றிக் கோபமும் ஏற்படுகிறது.

**விழுந்து மேக்குயர்
விம்மலன்; வெய்துயிர்த்து
எழுந்து “நானுனக்கு
என்ன பிழைத்துளேன்?
அழுந்து துண்பத்தி
னாய்னை நூற்றினான்
கொழுந்து விட்டு
நிமிர்கின்ற கோபத்தான்**

(யுத்-10171)

என்று கம்பன் அவன் நிலையை அழகாகக் காட்டுகிறான்.

அது மட்டுமன்றி சத்துருக்னன் மிக அழகாகத் தன் மன நிலையையும் தனது சகோதரர்கள் செய்த செயலையும் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

“காட்டுக்குச் சென்ற அண்ணன் இராமனைக் காவல் காத்து அவன் பின் போனானே இலக்குவன், அவனும் இராமனுக்கு ஒரு தம்பி.

காட்டுக்குச் சென்ற அண்ணன் இராமன் இன்னும் வரவில்லையே, சொன்ன காலக்கெடு முடிகிறதே, அவர்களுக்கு என்ன நடந்ததோ என்று கவலைகொண்டு தன் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளத் தயாராக நிற்கிறானே பரதன், அவனும் இராமனுக்கு ஒரு தம்பி.

இந்த நிலைமைகளுக்கிடையே தசரதனின் மகனாகப் பிறந்து, இராமனின் தம்பியாகிய நானும் ஒருவன் நிற்கின்றேனே. உன்

சொல்லைக் கேட்டு அரசாள நான் என்ன வெட்கங் கெட்டவனா? இந்த அரசாட்சி என் முத்தோருக்கல்லாமல் எனக்கு மட்டும்தான் என்ன இனிமையானதோ”

காணாள நிலமகளைக் கைவிட்டுப்
போனானைக் காத்துப்பின்
போனானும் ஒருதம்பி, போனவன்தான்
வருமவதி போயிற் நேன்னா
ஆனாத உயிர்விடவென் றமைவானும்
ஒருதம்பி, அயலே நாணாது
யானாம்துவ் அரசாள்வேன், என்னேஇவ்
அரசாட்சி இனிதே அம்மா.

(யுத்.10172)

“உங்களுக் கெல்லாம் அரசாட்சியை விடப் பாசமும் கடமையும் பெரிதாக இருக்க, எனக்கு மட்டும் அரசாட்சியும் சுகபோகமும் பெரிதாகிவிட முடியுமோ” என்று சத்துருக்னன் கேட்கிறான்.

இதையும் கேட்டு இன்னொரு விடயத்தையும் உறுதியாகக் கூறுகிறான் சத்துருக்னன்.

“தசரதன் இறந்தபின் பரதன் அரசாண்டான் என்ற பழி வரக்கூடாது என்ற காரணத்துக்காக நகரத்துக்கே செல்லாமல் நாட்டெல்லாயில் அரிய தவவாழுக்கையை வாழ்ந்தாயே!

உனக்குப் பின் உன் அடிமையான நான் அரசாள இருக்கின்றேன் என்று நீ நினைத்திருக்கலாம். நீ இறந்த பின் ஒரு கணப்பொழுது நான் உயிர் வாழ்ந்தாலும் அரசுக்குரியவனாகி விடுவேன்.

“மன்னிற்பின் வளநகரம் புக்கிருந்து
வாழ்ந்தானே பரதன் என்னும்
சொன்னிற்கும்” என்றஞ்சிப் புறத்திருந்தும்
அருந்தவுமே தொடங்கி னாயே!

“என்னிற்பின் இவலுள்ளாம்” என்றேயுன்
அடிமையுனக் கிருந்த தேனும்
உன்னிற்பின் இருந்ததுவும்; ஒருகுடைக்கீழ்
இருப்பதுவும் ஒக்கும் என்றான். (யுத்.10173)

நீ இறந்தபின் நான் உயிர் வாழ்ந்தால் நான் வெண் கொற்றக் குடையின் கீழ் இருந்து அரசாட்சி செய்ததாகவே முடியும். அதனால் நான் உனக்குப்பின் ஒரு கணமும் உயிர் வாழப் போவதில்லை” என்று உறுதியாகக் கூறுகிறான் சத்துருக்னன்.

நாட்டிலே இருந்தால் ஒரு காலத்தில், பரதன் அரசாட்சியைச் செய்தான் என்ற பழிவந்து விடும் என்று அஞ்சியே பரதன் நாட்டு எல்லையில் இருந்ததாகவும், அதுமட்டுமன்றி அரசியற் கருமங்களில் ஈடுபடாமல் அரிய தவத்தைச் செய்ததாகவும் சொல்கிறான் சத்துருக்னன்.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க பரதனின் தம்பி வேறேப்பாடு இருப்பான்.

“பரதன் நாட்டிலே இருந்தால் அரசாட்சி செய்ததற்கு ஒப்பாகும் என்றால், பரதனுக்குப் பின் தான் உயிரோடிருந்தால் தான் அரசுக்குரியவன் என்ற பழி தனக்கு வந்துவிடும். அதனால் ஒரு கணமும் அரசுக்குரியவனாக இருக்கமாட்டேன்”. என்கிறான் சத்துருக்னன்.

இராமனோடு நிழல்போல் திரிந்த தம்பி இலக்குவனைக் கம்பன் பல இடங்களில் புகழ்ந்திருக்கிறான்.

பரதனோடு நிழலாய் இருந்த தம்பி சத்துருக்னன் பற்றிப் புகழ் இந்த ஒரு சந்தர்ப்பமே கம்பனுக்குக் கிடைத்தது.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை, அந்த உத்தமத் தம்பியின் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தைக் காட்ட அருமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான் கம்பன். அவன் கவிச் சக்கரவர்த்தி அல்லவா.

05

இராமன் சீதை காதல் இராமாயணத்திற்கு அவசியந்தானா?

வான் மீகி இராமாயணத்தில் இல்லாத ஒரு காட்சியைக் கம்பன் வலிந்து அமைத்து பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றுள்ளான் என்றால் அக்காட்சி மிதிலைக் காட்சிதான்.

ஆனால் இராமாயணத்திற்கு இக்காட்சி பொருத்தமில்லை என்பதும், இக்காட்சி யதார்த்தமானது இல்லை என்பதும் கொஞ்சம் ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது புலனாகின்றது.

வான்மீகியின் இராமாயணப்படி இராமன் தன் தந்தையின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றியுவதையே இலட்சியமாகக் கொண்டவன்.

சீதையைத் திருமணங்கு செய்து கொண்ட இராமன் தனக்குச் சீதைமேல் அளவு கடந்த அன்பு இருப்பதாகவும், அவ் அன்புக்குக் காரணம், தன் தந்தை மிகவிருப்பத்தோடு தனக்குச் சீதையை மனம் முடித்து வைத்ததுதான் என்பதாகவும் வான்மீகி இராமாயணத்தில் சொல்கிறான்.

அதாவது தனது பாசத்துக்குரிய மகனான இராமனுக்கு சகல விதத்திலும் சீதை பொருத்தமானவள் என்று தசரதன் கருதி, சீதைமேல் தசரதன் மிகுந்த பாசார் வைத்திருந்ததால்தான் இராமனுக்கு சீதைமேல் அவ்வளவு அன்பாம்.

தசரதனுக்குச் சீதையைப் பிடித்திருந்ததே இராமனுக்குச் சீதையைப் பிடித்திருப்பதற்கான காரணம் என்பது இராமன் வாயிலான வான்மீகியின் கூற்று.

ஆனால் கம்பனோ இதை முற்றாகப் பூர்க்கணித்து இராமன் சீதை காதல் நாடகத்தை அரங்கேற்றி, இராமனுக்கு சீதை மேல் கண்ட மாத்திரத்திலேயே காதல் ஏற்பட்டதாகக் கதை பண்ணிவிடுகிறான்.

சுய விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அவதார புருசனாகிய இராமனை, சுயவிருப்பால் ஏற்படும் காதலுக்குள் கம்பன் ஏன் வீணாக அமிழ்த்தினான் என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியதல்லவா.

காதற் காட்சி

தாடகை வதம் முடித்து விசுவாமித்திர முனிவரின் வேள்வி காத்து மிதிலை நோக்கி வருகிறான் இராமன். வழியில் அகலிகை சாப விமோசனம் நிகழ்கிறது.

மிதிலையில் சீதையின் சுயம்வரத்துக்காக இராம இலக்குவரை விசுவாமித்திர முனிவர் அழைத்து வருகிறார்.

முனிவர் முன்னால் செல்ல இராமன் அடுத்தும் இலக்குவன் இராமன் பின்னுமாக வரிசையாக நடந்து மிதிலை நகருக்குச் செல்கின்றனர்.

ஜனக மகாராஜனது விதேக நாட்டிற்குத் தலை நகர் மிதிலை. விதேக இளவரசி என்பதால் சீதைக்கு வைதேகி என்பதும் ஒருபெயர்.

மிதிலையின் இளவரசி என்பதால் மைதிலி என்பதும் சீதையின் பெயர்.

ஜனக மகாராஜனது மகள் (வளர்ப்பு மகள்) என்பதால் ஜானகி என்பதும் சீதையின் பெயர்களில் ஒன்று.

மிதிலை நகருக்குள் விசுவாமித்திர முனிவரோடு இராமனும் இலக்குவனும் நுழைகின்றனர்.

மாடனெடுந்தெரு - அதாவது பெரு வீடுகளை, மாட வீடுகளை உடைய நீண்ட இராஜ வீதியிலே செல்கின்றனர்.

யானைகள் குதிரைகள் தேர்கள் யாவும் செல்கின்ற மறுகில் - பெருவீதியில் செல்கின்றனர். மனிநெடுந் தெருவில் - அழகிய பெரிய வீதியில் செல்கின்றனர்.

மாட நெடுந் தெரு, மறுகு, மனி நெடுந் தெரு எனக் கம்பன் குறிப்பிடும் வீதிகள் யாவும் இராஜவீதியையே குறிப்பதாக உரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

எனவே அரண்மனைக்குச் செல்கின்ற அழகிய பெரு வீதியிலே இம்முவரும் செல்கின்றனர் என்று கொள்ளலாம்.

பெண்கள் ஆடுகின்ற அரங்குகளையும், பெண்கள் ஊஞ்சலாடுகின்ற காட்சிகளையும் பார்த்துக் கொண்டு கடைத் தெருவுக்குள் நுழைகின்றனர். கடைகள் யாவற்றையும் கண்டு நடக்கின்றனர்.

யானைகளைச் சண்டைக்கு விட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றனர் மக்கள். கோழிச் சேவல்களை, ஆட்டுக் கடாக்களை மோதவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது போல யானைகளை மோதவிட்டு யானைப்போர் பார்ப்பதும் ஒரு பொழுதுபோக்கு. யானைப் போரை இவர்களும் பார்க்கின்றனர்.

பெண்கள் பாடுகின்ற இனிய கீதத்தைப் பருகிச் செல்கின்றனர். வழியில் குதிரைகள் சுழன்றோடும் காட்சியைக் காண்கின்றனர்.

அப்படியே மாடங்களில் நிற்கின்ற அழகிய பெண்களைச் சாளரங்கள் தோறும் தோன்றும் சந்திரோதயதங்களாகக் கண்டு செல்கின்றனர்.

கம்பனில் நான்

மாலைக் காலம், மது அருந்திய பெண்களின் செந்தாமரை முகங்களைக் காண்கின்றனர். மகளிர் பந்தாடும் காட்சியைக் காண்கின்றனர்.

மகளிரின் பல்வேறு விளையாட்டிடங் களையும் காண்கின்றனர். மகளிர் நீராடுகின்ற நீர் நிலைகளைக் காண்கின்றனர்.

இளைஞர்கள் வட்டு ஆடுகின்ற இடங்களைக் கண்டு செல்கின்றனர். மகளிர் பூக்கொய்து விளையாடும் சோலைகளைக் காண்கின்றனர்.

அருண்மனை மதிலைச் சூழ்ந்துள்ள அகழியைக் கண்டு செல்லும் போது அருண்மனையிலுள்ள கன்னி மாடத்தில் நின்ற சீதையைக் கண்டு அயலில் நின்றார்கள்.

இவ்விடத்தில்தான் இராமனும் சீதையும் ஒருவரை ஒருவர் கண்களால் உண்டு, கருத்தால் ஒன்றிப் போய், இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தி, இன்ப பரவச நிலையை அடைந்து விடுகிறார்கள்.

இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கம்பன் மிகமிகச் சிறப்பாகப் பாடியிருக்கின்றான். அருமையான இப்பாடல்களை இரசிக்கத் தெரியாதவன் கம்பராமாயணத்தைப் படிப்பதில் பயனில்லை. அப்பாடல்களில் மூன்று பாடல்களைக் கீழே தருகின்றேன்.

எண்ணரு நலத்தினாள் இனைய நின்றுழிக் கண்ணொடு கண்ணினை கவ்வி ஒன்றைஒன்று உண்ணவும் நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட அண்ணவும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்
(பால. மிதி.காட்.35)

பருகிய நோக்கெனும் பாசத்தாற் பினித்து ஒருவரை ஒருவர்தம் உள்ளாம் ஈத்தலால் வரிசிலை அண்ணவும் வாட்கண் நங்கையும் இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினார்.

(பால மிதி காட்.37)

மருங்கிலா நங்கையும் வசையில் ஜெயனும்
ஒருங்கிய இரண்டுடற்கு உயிர் ஒன்று ஆயினார்
கருங்கடற் பள்ளியிற் கலவி நீங்கிப்போய்ப்
பிரிந்தவர் கூடனாற் பேசல் வேண்டுமோ.

(பால மிதி.காட்.38)

இந்த மூன்று பாடல்களும் சீதை இராமன் காதலை அதி அற்புதமாகக் காட்டுகின்றன. பாடல்கள் சந்தி பிரிக்கப்பட்டுள்ளதால் விளங்கிக் கொள்ளலாம். விளக்க அவகாசமில்லை.

சீதை காதல்

ஒரு நாட்டின் இளவரசியை இவ்வளவு எனிதாக, இவ்வளவு அருகாக வெளியார் யாரும் காணமுடியுமா? கன்னிமாடத்துக்கு அருகில், இளவரசியை இலகுவில் காணக்கூடியதாக இராஜவீதியை எந்த அரசனாவது அமைத்திருப்பானா?

மிதிலை அரசனின் நகர் அமைப்பு இவ்வளவு பலவீனமானதாக இருந்திருக்க முடியுமா? இளைஞர்கள் செல்லுகின்ற வழியருகில் கன்னிமாடம் அமைப்பார்களா? அல்லது கன்னிமாடத்தருகே பொதுமக்கள் செல்லக்கூடிய வீதிகளை அமைப்பார்களா?

விசுவாமித்திர முனிவர் மிதிலைக்கு வருகிறார் என்ற செய்தி ஜனகமகாராஜனுக்கு எட்டாமற் போனதெப்படி? அவருக்குச் செய்தி தெரிந்திருந்தால் அரண்மனைக்குச் செல்லும் வீதி முகப்பிலேயே வைத்து இராஜ உபசாரங்களோடு அழைத்துச் சென்றிருப்பாரே.

கன்னிமாடம் கடந்தபின் தானே ஜனகர் முனிவரையும் இளவரசர்களையும் வரவேற்று உபசாரிக்கின்றார். இது பொருத்தமானதா என்பது சிந்தனைக்குரியது.

மிக மிகச் சாதாரணர்களாக விசுவாமித்திர முனிவரும் அயோத்தி இளவரசர்களும் இராஜ வீதியிலே நடந்து சென்றதையும், இராஜவீதி கன்னிமாடத்தின் அருகில் இருந்ததையும், கன்னி

மாடத்திலுள்ள இளவரசியைத் தெருவிலே செல்பவர்கள் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்த நகர் அமைப்பையும் சிறிதளவு கூட நம்பமுடியவில்லை.

சீதை இராமனது தோள்களிலே கண்பதித்தாள். இராமன் சீதையினது தனங்களிலே கண்பதித்தான் என்றும், இராமனின் மார்பில் நூல் அணிந்திருந்ததையும், இராமனின் கண்கள் இமைத்த காட்சியையும் துல்லியமாகச் சீதை கண்டாள் என்றும், கம்பன் சொல்வதிலிருந்து சீதைக்கும் இராமனுக்கும் இருந்த இடைவெளி மிகமிகக் குறுகியது என்றே என்னத் தோன்றுகின்றது.

அதிலும் “இமைக்கும் மெய்ம்மையான்” என இராமனது கண் இமைத்ததையும் “மார்பில் நாலினன்” என மார்பில் அணிந்திருந்த பூணுாலையும் சீதை நினைத்துப் பார்ப்பதிலிருந்து, இராமனும் சீதையும் எவ்வளவு அருகருகாகச் சந்தித்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. இது சாத்தியந்தானா?

இனி அடுத்த பிரச்சினைக்கு வருவோம். சீதைக்குத் திருமணங்க் செய்து வைப்பதற்காக கன்னியா கல்கமாக ஜனக மன்னன் ஒரு வில்லை - சிவ தனுசை வளைக்க வேண்டுமென்ற போட்டியை வைத்திருக்கின்றான்.

உண்மையில் வில்லை வளைத்து நாணேற்றுவது போட்டியாகாது. நாணேற்றி ஏதோ ஒரு இலக்கை அம்பெய்து அடிக்க வேண்டும் என்பது தான் போட்டியாக இருந்திருக்கும்.

இதுவரை யாராலும் வில்லை அசைக்கவே முடியவில்லை என்பதனால் இலக்கு பற்றி அறியமுடியவில்லை. வில்லை வளைத்து நாணேற்றினாலே போதும் என்பது தளர்த்தப்பட்ட போட்டி நிபந்தனையாக இருந்திருக்கிறது.

வில்லை வளைப்பவனுக்கே மாலையிட வேண்டிய கடமை தனக்கு உண்டு என்பது சீதைக்குத் தெரியாதா?

தெரிந்திருந்தால் எப்படி கன்னிமாடத்தில் நின்று இராமனைப் பார்த்துக் காதல் கொள்ளமுடியும். இந்தத் தகாத காரியத்தைச் சீதை எப்படிச் செய்ய முடியும்?

கதையின் படி இராமன் வில்லை வளைத்ததால் சீதையின் கற்பு தப்பியது. வேறு யாராவது வில்லை வளைத்திருந்தால் என்ன கதி.

சீதை இளவரசி. தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கி ஆள வேண்டிய கடப்பாடு கொண்டவள். தனக்குத் திருமணங்கு செய்து வைக்கக்கூட தன் தந்தை வில் வளைக்கும் போட்டியை வைத்திருக்க. தன்மனம் போன போக்கில் ஒருவனைக் காதலிப்பது சீதைக்கு அழகானதல்ல.

சீதை இராமனை நினைந்து படுகின்ற காமவேதனை சொல்லுந்தரமன்று. யார் வில்லை வளைத்தாலும் அவர் கழுத்தில் மாலையிட வேண்டிய சீதை இராமனை நினைத்து மோகித்து அவஸ்தைப்படுவது பொருந்துமா?

அதனால் சீதை இராமனைக் காதலித்த மிதிலைக்காட்சி மிகவும் தவறானது. யாதார்த்தமற்றது. பொருத்தமற்றது. காவியத்திற்கு எந்த வகையிலும் சிறிதும் அவசியமற்றது.

இராமன் காதல்

இராமன் சீதையைக் காதலித்ததில் எந்தத் தவறும் இல்லை. இராமன், ஏகபத்தினி விரதனாக இருக்கவேண்டுமென்று அப்பொழுது என்னாங் கொண்டவனாக இருந்திருந்தால் சீதையைக் காதலித்தபின் வில்லை வளைப்பதற்கு எப்படித் தயாரானான். ஏன் தயாரானான் என்பது சிந்திக்கக்கூட தக்கது.

முதல் நாள் மாலையில் கன்னிமாடத்தில் தான் கண்டு காதலித்த பெண்ணுக்காகத்தான் அவ்வில்வளைப்பு நடைபெறுவது இராமனுக்குத் தெரியுமா?

தான் கண்டு காதலித்த பெண்தான் இளவரசி சீதை என்று இராமனுக்கு எப்படித் தெரியும்? வில்வளைத்த பின் வேறு பெண்வந்து மாலை சூட்டினால் என்ன செய்வது.

கம்பனில் நான்

வில்லை வளைத்து முறித்தவன் தன்னால் காதலிக்கப் பட்டவன்தான் என்பதை சீதையும், தான் காதலித்த பெண்ணுக்காகவே தான் தன் வில்வளைப்பு நிகழ்ந்துள்ளது என்பதை இராமனும் இறுதியிலேதான் அறிந்து கொள்கின்றார்கள்.

முனிவனோடும் தம்பியோடும் வந்த இளவரசனே வில்லை வளைத்து முறித்தான் என்று சீதையின் தோழியான நீலமாலை என்பவள் சீதையிடம் வந்து செய்தி தெரிவிக்கின்றாள்.

அவள் கூறிய அடையாளங்களைக்கொண்டே தான் சீதை, வில்லை முறித்தவன் தன் காதலனாகவேதான் இருக்கவேண்டும் என எண்ணுகின்றாள்.

கோழுனி உடன்வரு கொண்டல் என்றபின்
தாமரைக் கண்ணினான் என்ற தன்மையால்
ஆம் அவனே கொல் என்று ஜயம் நீங்கினாள்
வாம மேகலைஇறு வளர்ந்தது அல்குலே

(பால கார்பா.62)

முனிவனோடு வந்தவன், மழைமுகில்போல் நிறத்தவன். செந்தாமரைக் கண்ணன் என்றெல்லாம் நீலமாலை சொல்ல சீதை சந்தேகம் தீர்ந்தாள்.

இருப்பினும் சீதையின் சந்தேகம் முற்றாகத் தீரவில்லை. தன் காதலனல்லாது வேறு யாராவது வில்லை முறித்திருந்தால் இறந்து விடுவேன் என்று மனதில் நினைக்கின்றாள்.

“சொல்லிய குறியின் அத் தோன்றலே. அவன்
அல்லனேல் இறப்பன் என்று அகத்துள் உண்ணினாள்”

(பால கார்பா.63)

திருமணத்திற்கு முதல்நாள் சீதை மண்டபத்திற்கு வந்து இராமனைக் கடைக் கண்ணாற் காணுமளவும் சந்தேகம் தீராமலேயே இருந்தாள்.

சந்தேகம் தீர்ந்தது

இராமனுக்கும் சீதையை மண்டபத்தில் காணும் வரை, தன் காதலிதான் மணப்பெண்ணாக வரப்போகிறாளா அல்லது வேறு யாருமா என்ற சந்தேகம் இருந்தது. மண்டபத்திற்கு வந்த சீதையை இராமன் பார்க்கின்றான்.

அன்னவளை அல்லளென் ஆமென அயிர்ப்பான்
கன்னி அமிழ்தத்தை எதிர்கண்ட கடல்வண்ணன்.

(பால.கோல.பட.30)

இப்பாடலின் பொருளை விளக்கும் உரையாசிரியர் வை.மு.கோபால் கிருஷ்ணமாச்சாரியன் “வில்லை முறித்ததனால் பெறப்பட்டவள் நம்மால் முன்பு கன்னிமாடத்துக் காணப்பட்டவளோ வேறொருத்தியோ என்று பேரையங்கொண்ட இராமன்....” எனத் தொடர்கிறார்.

எனவே இராமனுக்கு சீதையை மண்டபத்தில் காணும் வரை சந்தேகம் இருந்தது என்பது உண்மை. மாறி நிகழ்ந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும். சீதை சொல்வது போல இராமன் தன்னுயிரைப் போக்கியிருப்பானா. ஏன் இந்த வீண்வேலை கம்பனுக்கு?

சீதை மண்டபத்திலே இராமனைக் கடைக்கண்ணால் கண்டபின்தான் தனது சந்தேகத்திலிருந்து முழுமையாக விடுபடுகின்றாள் என்கின்றான் கம்பன்.

எய்யவில் வளைத்ததும் இறுத்ததும் உரைத்தும்
மெய்விளைவு இடத்து முதல் ஜூயம் விடல்லந்றாள்.
ஜூயனை அகத்து வடிவே அல புறத்துங்
கைவளை திருத்தபு கடைக்கண்ணில் உணர்ந்தாள்.

(பால.கோல.பட.37)

வில் வளைத்ததும் முறித்ததும் தன் காதலனே என்பதை நீலமாலை கூறிய விடயங்களிலிருந்து அனுமானித்த சீதை, வேறொருவனாக இருக்குமா என்ற சந்தேகத்திலிருந்து விடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கம்பனில் நான்

“மண்டபத்தில் தனது கைவளையல்களைச் சரிசெய்யும் சாக்கில் கடைக்கண்ணால் இராமனைப் பார்த்தபின்தான் தன் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்டிருப்பவன் தான், வில் முறித்தவன் என்பதைப் பிரத்தியட்சமாக உணர்ந்து கொண்டாள்.” என்கிள்றான் கம்பன்.

சீதை சிந்திக்கவில்லை.

இராமனைக்கண்டு காதலித்தது சரியா தப்பா என்று சீதை நினைத்துப் பார்க்கவே இல்லை.

சராசரிப் பெண்ணாக, காதலினால் ஏற்பட்ட காம மயக்கத்தில் புரள்கிறானே தவிர, தன் காதல் நியாயமானது தானா?? தர்மமானதுதானா? தன் தந்தைக்குத் தான் செய்தது துரோகமாகி விடாதா? தன் கற்புக்கு இதனால் களங்கம் வந்துவிடாதா? என்றெல்லாம் சீதை நினைத்துப் பார்க்கவே இல்லை.

“என்னால் விரும்பப்பட்டவனும், வில்லை முறித்து என்னைத் திருமணஞ்சு செய்யும் தகுதி படைத்திருப்பவனும் ஒருவனே ஆக வேண்டும். இல்லையேல் உயிர் துறப்பேன்” என சீதை நினைத்துத் தன் கற்பைப் பாதுகாக்க முனைந்ததாகக் கம்பன் பாடுகின்றான்.

மாறி நடந்திருந்தால் என்ன விபரீதமோ நடந்திருக்குமே. ஜனகள் அவமானப்பட்டிருப்பானே. பகை போர் என நாடே அழிந்திருக்குமே. சீதைக்கு இது விளையாட்டா? இந்தக் காதற்காட்சி தேவைதானா?

சீதை கண்ணி

இராமனைப் பொறுத்தவரையில், வில் வளைக்கப் போகும் போர், தான் கண்ணி மாடத்தில் கண்டு காதலித்த பெண்ணுக்காகத் தான் இந்த வில் வளைப்பு என்பது தெரியாது.

இருப்பினும் கம்பன் ஒரு அற்புதமான சமாதானத்தை முன்பே சொல்லிவிடுகிறான்.

கன்னிமாடத்தில் நின்ற சீதையைக் கண்டு காதலித்த இராமன், அன்றிரவு அரண்மனையிலே கிடந்து கொண்டு யோசிக்கின்றான்.

“என்மனம் எப்போதும் நல்வழியிலேயே தான் செல்லும். தீயவழியிலே செல்லாது. அப்படி இருக்க இந்தப் பெண்மேல் என்மனம் சென்ற காரணம் என்னவாக இருக்கலாம்.

இவனே என் மனைவியாக ஆகப் போகிறான் என்பதன் அறிகுறியாகத்தான் இருக்கலாம்.”

என்று அருமையான முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றான். தன் மனம் போனவழி நல்லவழிதான் என்ற மன உறுதிப்பாட்டை இராமன் ஆரம்பத்திலேயே எடுத்து விட்டதால் வில் வளைப்பில் இராமனுக்குச் சிக்கவில்லை.

ஆகும் நல்வழி அல்வழி என்மனம்
ஆகுமோ? அதற்கு ஆகிய காரணம்
பாகுபோல் மொழிப் பைந்தொடி கண்ணியே
ஆகும்; வேறு இதற்கு ஜயநிவு இல்லையே.

(பால.மிதி.காட்ட.பட.147)

இப்பாடலுக்குப் பொருள் எழுதிய பலர் “பைந்தொடி கண்ணியே ஆகும் வேறு இதற்கு ஜயநிவு இல்லையே” என்பதை இராமன் சீதைமேல் மனம் போக்கியபின் சீதை கண்ணியா, மண்மானவளா எனச் சந்தேகப்பட்டு சீதை கண்ணியே என முடிவு கட்டினான் எனத் தம் அறியாமையால் எழுதியிருக்கின்றனர்.

இராமனும் சீதையும் காதலித்த விதத்தை ஆரம்பத்தில் முன்று பாடல்கள் மூலம் காட்டியிருக்கின்றேன். இதைப் படித்த பின்னும் இராமன் சீதையைக் கண்ணியா என்று ஜயநிவு கொண்டு தெளிந்தான் எனலாமா.

பொதுவாகவே யாராவது இத்தகைய பார்வையின் சங்கமத்தின்பின், இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தியதன்பின் பெண் கண்ணியா கண்ணி கழிந்தவளா என்று மடத்தனமான ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வார்களா?

கம்பனில் நான்

பெண்ணே கூட ஆணைப்பற்றி மணமானவனா இல்லையா என்று நினைக்கமாட்டாரே. இந்துப் பண்பாட்டில், தமிழ்ப்பண்பாட்டில் ஒரு ஆண் இப்படி நினைத்தல் பொருந்துமா?

சீதை கன்னியா, கன்னி கழிந்தவளா என்றெல்லாம் இராமன் சந்தேகப்படவா கம்பன் மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தை அமைத்தான்.

இதை உணராமல் உரை எழுதியவர்களும், அதை முடித்தனமாக நம்பிப் பேசி வருபவர்களும், எழுதி வருபவர்களும் இதனைச் சிந்தித்துப் பார்க்காதது ஏன் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை.

“எனது மனம் தீயவழியிலே செல்லாது. அதாவது என்னால் மனம் முடிக்கப்பட முடியாத பெண் மேல் என் மனம் போகாது. இந்தச் சந்தேகம் நியாயமற்றது.

வழமையாக நல்லவழியிலே செல்கின்ற என்மனம் இன்று இந்தப் பெண்மேல் சென்றது என்றால் இப்பெண்ணே என் மனைவியாகப் போகிறாள் என்பதுதான் கருத்து.”

இதுதான் இப்பாடலின் உட்பொருள். “கருப்பஞ்சாரு! போன்ற இனிமையான சொற்களைப் பேசும் பசிய வளையல்களை அணிந்த இப்பெண் எனக்கு மனைவியாக ஆகப்போகிறாள் என்பதல்லாமல் என்மனம் தீயவழியிலே சென்றுவிட்டதோ என்ற வீணான சந்தேகம் தேவையற்றது. ஏனெனில் என்மனம் எப்போதும் நல்வழியிலே தான் செல்லும். தீயவழியில் செல்லாது.” என்கிறான் இராமன்.

இப்பாடலில் கன்னி என்பது பருவத்தைக் குறிக்காமல் பெண்ணையே குறிக்கிறது. “கன்னியே ஆகும்” என்பது இப்பெண்ணே எனக்கு மனைவியாக ஆகுவாள் என்று பொருள் தருகிறது.

இந்த மன வைராக்கியத்தினால் இந்நாமன் மிக உயர்ந்தவனாகி விடுகிறான்.

நாலை நடக்கப் போகின்ற நல்ல காரியத்திற்கு இது நாள் வேலையாக அமைந்து விட்டது என எண்ணும் இராமனின் மன உறுதிப்பாட்டால் இராமன் வில்லை முறித்ததும் சரி. போட்டியில் கலந்து கொண்டதும் சரி. அது அசைக்க முடியாத மன வெராக்கியம்.

ஆனால் சுதையின் நிலையைக் கம்பன் இப்படிச் சொல்லாமல் விட்டதால் மிதிலைக் காட்சிப்படலம் தேவையற்றதாகவே தென்படுகிறது.

ஏன் மிதிலைக் காட்சி

வான்மீகி பாடாத இக்காட்சியை கம்பன் ஏன் பாடினான் என்பது நியாயமான கேள்வியே.

இராமாயணத்தைத் தமிழிலே பாடத்தொடங்கிய கம்பன் தமிழரின் இருபெரும் ஒழுக்கங்களான போரையும், காதலையும் பாடவேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்பியிருப்பான்.

இராமனின் வீரத்தைக் காட்டக்கூடிய பலபோர்கள் இராமாயணத்திலே உண்டு. காதலைப் பாட வான்மீகி இராமாயணத்தில் சந்தர்ப்பம் இல்லை.

வீரமும், கற்பும் வடமொழி தென்மொழிகளாகிய இரு மொழிகளுக்கும் பொருந்தும். இருப்பினும் காதல் தமிழுக்கே பெருஞ் சிறப்பானது.

எனவேதான் இராமன் சீதை காதலை, தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையத்தில் அமைத்துக் காட்டக் கம்பன் முயன்றான்.

கச்சியப்பரை கம்பருக்கு முந்பட்டவர் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். கம்பன் முதலில் கந்தபுராணம் பாட விரும்பினான் என்றும், கச்சியப்பர் கந்தபுராணம் பாடுவதை அறிந்து “கச்சியப்பர் என்ற சுற்றாவா கந்தபுராணக் கடலைக் கலக்குகிறது” என்று கூறி வியந்து பின் இராமாயணம் பாடத்தொடங்கினார் என்றும் ஒரு கதை யுண்டு.

அது உண்மையானால் கந்த புராணத்திலுள்ள வள்ளியம்மை திருமணப்படலம் கம்பனை ஆகர்சித்து மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தைப் பாடவைத்திருக்கலாம்.

பெரியபுராணம் எனப்படும் திருத்தொண்டர் புராணம் கம்பராமாயணத்திற்கு முந்தியது எனச் சிலர் முடிவு கட்டுகின்றனர்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் கம்பனுக்கு முந்தியவர் என்பது உண்மையானால், சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணத்தில் பாடிய சுந்தரர் பரவையார் காதல் முற்று முழுதாகக் கம்பனைக் கவர்ந்து மிதிலைக் காட்சியைப் பாடவைத்திருக்கும்.

“அருந்தவ முனிவன் வேள்ளி போற்றிய இராமனவனொடு மிதிலை முதூர் எய்திய ஞானரே, மதியுடம்பட்ட மாக்கட் சீதை கடுவிசை விண்ஞா ணிடியொலி கேளாக், கெட்ட பாம்பின் வாட்ட மெய்தித் துயிலெழுந்து மயங்கினள்”

என்று தொல்காப்பியத்து அகத்தினை இயலில் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட செய்யுளைப் போன்ற ஒன்றையே கம்பன் ஆதாரமாகக் கொண்டு மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தைப் பாடி இருக்கலாம். எங்கிறார் உரையாசிரியர் வை.மு.கோபாலகிருஷ்ண மாசாரியர்.

“மதியுடம் பட்ட மாக்கட் சீதை” என்பது “காதல் கொண்ட சீதை” எனப் பொருள் படும்.

“இராமன் மிதிலை முதூர் எய்திய ஞானரே” என்பது “இராமன் மிதிலை என்னும் பழைமையான நகருக்கு வந்த அன்றே” எனப் பொருள்படும்.

எப்படிப் பார்த்தாலும் கம்பனின் தமிழில் சொல்வதாயிருந்தால் கம்பன் ஆசைபற்றி அறைந்த இந்த இராமன் சீதை காதல் சுவையாக இருந்தாலும் பொருத்தமாக இல்லை என்பது தான் உண்மை.

இராமனோடு தொடர்பு கொண்ட உயிரினங்கள்.

இராமாயணம்; ஏராளமான பாத்திரங்கள் கொண்ட ஒர் அற்புதக் காப்பியம். அந்தக் காப்பியத்திலே முக்கிய கதாபாத்திரங்களாக மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, தேவர்களும் உண்டு. அரக்கர்களும் உண்டு. விலங்குகளும் உண்டு. பறவைகளும் உண்டு. சிறுபிராணிகளும் உண்டு.

இராமனோடு விலங்குகளும் பறவைகளும் நல்ல நோக்கத்தோடும் தொடர்பு கொள்கின்றன. தீய நோக்கத்தோடும் தொடர்பு கொள்கின்றன.

வழமையாக இராமாயணத்தை ஆராய்பவர்கள் விலங்குகள், பறவைகள், சிறுபிராணிகள் என்பவற்றோடு இராமனுக்குள்ள தொடர்புகளை ஆராய்வதில்லை.

ஆனால் அவைகளைப் பற்றி யும் தெரிந்துகொள்வது நல்லது என்பதால் இங்கே சிறிது நேரம் இவைகளுக்காகச் செலவிடுவோம்.

கண்ணொன்றை இழந்த காகம்

“தந்தை சொல் மிகக் மந்திரமில்லை” என்று கூறி தம்பியடனும் தாரததுடனும் வனஞ் செல்கிறான் இராமன்.

அங்கே சித்திரகூட மலை என்ற இடத்திலே மிகவும் அமைதியான அழகான சூழலிலே இராமனும் சீதையும் ஆனந்தமாகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இயற்கை அழுகிலே இதயத்தைப் பறிகொடுத்து இருந்த சீதையின் அழகை, இந்திரனின் மகனான சயந்தன் காண்கிறான்.

தந்தைக்கேற்ற தனியன் அவன். கௌதம முனிவரின் மனைவி அகலிகை மீது இந்திரன் மோகங்கொண்டு சாபம் பெற்ற கதை உலகப் பிரசித்தம்.

அந்த இந்திரனுக்கு வந்து வாய்த்த மகனாகிய சயந்தன் இராமனின் மனைவியாகிய சீதையின் அழகிலே ஆசை கொண்டான்.

சீதையின் அங்கங்களின் அழகை அருகிருந்து கண்டு இரசிக்கவேண்டும். இன்னும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அவள் அங்கங்களைத் தொட்டுச் சுகிக்க வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்தில் அதற்குரிய திட்டத்தை வகுக்கிறான் சயந்தன்.

காகம் போன்று வடிவெடுத்துக் கொண்டு வந்து சீதையின் அழகிய அங்கங்களிலே அங்கங்கு அமர்கிறான்.

அதனைக் கண்ட இராமனுக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது. இந்திர குமாரனான சயந்தன் தான், இப்படிக் காக வடிவெடுத்துத் தன் தாபம் தீர்க்க வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொண்டான்.

அருகிலே படர்ந்திருந்த புல்லொன்றைப் பிடுங்கி மந்திரம் செபித்து அக் காகத்தை நோக்கி வீசினான்.

காக வடிவில் வந்த சயந்தனுக்குப் பயம் வந்து விட்டது. இராமன் தன்னை இனங்கண்டு கொண்டான் என உணர்ந்து எழும்பிப் பறக்கத் தொடங்கினான்.

இராமன் செலுத்திய புல் இராமபாணமாக அக்காக்கையைத் தூர்த்தியது. காகவடிவில் சயந்தன் உலகம் முழுவதும் பறந்து தப்ப முயன்றான்.

இராமனின் புல்லோ அவனைத் தொடர்ந்து, அவன் சென்ற உலகமெல்லாம் சென்று தூர்த்தியது. இனித் தப்ப முடியாது என்று அஞ்சிய அவன் தப்பிப் பறந்து செல்லும் முயற்சியைக் கைவிட்டுத் திரும்பிவந்து சீதையின் காலடியில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டான்.

மன்னிப்புக் கேட்டு மண்டியிடுபவரை மன்னித்தல் மாண்புள்ள மக்களின் மரபு என்பதனால் மன்னிக்க வேண்டிய கடமை இராமனுக்கிருந்தது.

அதே வேளை இராமபாணம் இலக்கை அடிக்காமல் பொய்த்தாகவும் இருக்கக் கூடாது என்பதையும் இராமன் எண்ணிப் பார்த்தான்.

அந்தக் காகத்துக்கு ஒரு தண்டனை வழங்கவேண்டும் என்று நினைத்து தண்டனை வழங்கி உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்து மன்னிக்கிறான் இராமன்.

சீதையின் அழகைப் பருகிய கண்களில் ஓன்றை அம்பினால் நீக்கி, ஞாபகத்துக்காக, உலகுக்குக் காட்டுவதற்காகத் தண்டனை வழங்கி மன்னிக்கிறான் இராமன்.

அன்றிலிருந்து காகங்களுக்கு இரு விழித் துவாரங்களுக்கும் ஒரு கண்தான் உண்டு என்பது ஐதீகம். காகம் சரிந்து சரிந்து பார்க்கின்ற பார்வையை கவனித்துப் பார்த்தால் இது புரியும்.

அல்லது சந்தேகம் இருந்தால் ஒரு காகத்தைப் பிடித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்களேன்.

இராமன் ஏவிய புல் ஆயுதத்தின் மகிமையை இப்போது புரிந்திருப்பீர்கள். அன்றிலிருந்து தான் “வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்” என்ற பழமொழி யும் உருவாகியிருக்க வேண்டும். என்று எண்ணத் தோன்றுகிறதல்லவா.

அசோக வனத்தில் சோகவனமாகச் சிறையிருந்த சீதை, கணையாழி கொண்டு கடல் கடந்து தேடிவந்த அனுமனைக் கண்டு கதைக்கும் போது, இராமனின் வீரத்தையும், இராமனின் தன்மானத்தையும், இராமனுக்கு நினைவு படுத்துவதற்காக இக்கதையை அனுமனுக்குக் கூறுகிறாள். இதனைக் கம்பர்.

நாகம் ஒன்றிய நல்வரையின் தலை மேனாள்
ஆகம் வந்தெனை அள்ளுக்கிர் வாளின் அளைந்த
காகம் ஒன்றை முனிந்தயல் கல்லெழு புல்லால்
வேக வெம்படை விட்டதும் மெல்ல விரிப்பாய்.

(சுந்தரா-77)

என்று பாடுகிறார். இப்பாடலில் காகத்தீர்கு, புல்லை ஆயுதமாக்கி அஸ்திரப் பிரயோகம் செய்த கதை சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

பெரியாழ்வாரின் பாடலொன்றில் காகத்தின் கண்ணை இராமன் அம்பினால் தோண்டி எடுத்த கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சித்திர கூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட
அத்திரமே கொண்டெறிய அனைத்துலகும் திரிந்தோடி
வித்தகனே! இராமாவோ! நின்னபயம் என்றழைப்ப
அத்திரமே அதன்கண்ணை அறுத்ததும் ஓரடையாளம்

பெரியாழ்வார் பாடலில் இராமபாணம் காகத்தை உலகெங்கும் தூரத்தியதும், காகம் மன்னிப்புக்கேட்டு அடைக்கலம் புகுந்த பின் அதன் ஒரு கண்ணை அறுத்து அடையாளம் செய்ததும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உத்தமனுக்காக உயிர்கொடுத்த சடாயு

இராமனுக்கும் சீதைக்கும் தொல்லை கொடுக்க வந்தது காகம். ஆனால் பறவைகளுக்கு அரசனான சடாயு என்ற கழுகாகிய பறவை, இராமன் சீதை ஆகியோருக்காக உயிரையே கொடுத்து உதவி செய்திருக்கிறது.

தசரதனின் நீண்ட நாளைய நன்பனான சடாயுவை இராமன் கானகத்திலே சந்திக்கிறான். தசரதன் இறந்த செய்தியைக் கேட்ட சடாயு மிகவும் மனம் வருந்தி தூடிதூடித்து தானும் உயிர்விடத் துணிகிறது.

தந்தையை இழந்த தங்களுக்குத் தந்தை போலிருந்து காப்பாற்றும்படி இராமன் வேண்ட ஒருவாறு தேறி உயிர்விடும் முயற்சியைக் கைவிட்டு விடுகிறது சடாயு.

இராவணன் சீதையைப் பர்ணசாலையுடன் தூக்கிக்கொண்டு புஷ்பக விமானத்திலே பறந்து செல்லும்போது வந்து எதிர்க்கிறது சடாயு.

இராவணனோடு போர் செய்து வெல்ல முடியாது என்று தெரிந்திருந்தும், இராவணன் தன்னைக் கொன்றுவிடுவான் என்று நன்றாக அறிந்திருந்தும் சடாயு இராவணனோடு எதிர்த்துப் போர் புரிகிறது.

எப்படியாவது சீதையைக் காப்பாற்றி விடவேண்டும் என்ற மன உறுதியோடு போர் செய்த சடாயு நீண்ட நேரப் போரின் பின் இராவணனது சந்திர காசம் என்ற சிவபெருமான் கொடுத்த வாளினால் வெட்டி வீழ்த்தப்படுகிறது.

இராவணன் தனது வலிய வாளினாலே சடாயுவின் சிறகுகளை அறிந்து தள்ள, குற்றுயிரோடு தரையில் வீழ்கிறது சடாயு.

சீதையைத் தேடி வந்த இராம இலக்குவர்க்கு, நடந்ததைக் கூறி உயிர் விடுகிறது.

பறவைகளில் ஒரு இனமான கழுகுகளின் அரசனாக, பறவைகளின் அரசனாக இருந்த சடாயு, இராமருக்காக சீதையைக் காப்பதற்காக, உயிரையே தியாகம் செய்கிறது. காகம் அப்படி, கழுகு இப்படி.

மாய மான் - மாய வந்தமான்

இராமாயணத்திலே ஒரு பெரும் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் மிருகம் மான் என்றே சொல்லலாம்.

இராவணனின் ஏவலால் அவனது மாமனான மார்சன், அழகான பொன்வண்ணப் புள்ளிகள் கொண்ட மானாக சீதை இருக்கும் பர்ணசாலையின் அருகிலே வந்து நின்று துள்ளி விளையாடுகிறான்.

மானின் அழகிலே மனம் மயங்கிய சீதை அந்த மானைப் பிடித்துத் தன்னோடு அருகில் வைத்திருக்க ஆசைப்படுகிறாள்.

அது மானல்ல; அருக்கரின் மாயம் என்று இலக்குவன் மறுத்து எவ்வளவோ எடுத்துக்கூறவும், இராமனும் சீதையும் நம்ப மறுத்தவர்களாக மானைப் பிடிப்பதிலே மனதைச் செலுத்தகிறார்கள்.

மானைப் பற்றிய சர்ச்சை நடந்துகொண்டே இருக்க மானும் மெதுவாக மெதுவாக நடந்து கொண்டே இருக்கிறது.

மான் விலகிச் செல்ல மானைப் பிடிக்கவேண்டும் என்ற சீதையின் ஆசை அதில் நெருங்கிச் செல்கிறது.

அதனால் இராமன்; இலக்குவனைச் சீதைக்குக் காவலாக விட்டுவிட்டு மானை நோக்கிச் செல்கிறான்.

இராமனை ஏமாற்றி நீண்ட தூரம் இழுத்துச் சென்றது அம் மாய மான். அது இலக்குவன் கூறியது போல மாய மான் தான் என்பதை இராமன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அது மாயவேண்டிய மான் என்பதைத் தீர்மானித்த இராமன்; அம்மாய மான்மேல் அம்பெய்தான். அம்மாயமான் மாய்ந்தது.

அது மேய வந்த மானல்ல மாய வந்த மான். மாயம் வல்ல மான் என்பதால் இராம பாணம் பட்டு இறக்கும் பொழுது “ஓ சீதா ஒலக்கள்மணா” என்று இராமனின் குரலில் கத்தியபடி உயிர்விட்டது.

இராமனுக்கு ஆபத்து என்று அஞ்சிய சீதை இலக்குவனை ஏசி இராமனிடம் அனுப்பியதும், தனியே இருந்த சீதையை

இராவணன் சிறையெடுத்ததும் இதனைத் தொடர்ந்து வரும் நிகழ்ச்சிகள் ஆகும்.

பார்ப்பதற்கும் பழகுவதற்கும் மிகவும் இனிமையான மிருகமாகிய மான்; இராமாயணத்திலே கதாநாயகன், கதாநாயகி ஆகியோர்க்குத் தீங்கு செய்யும் முறையில் அமைந்த கதா பாத்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருப்பது சற்று வித்தியாசமானது தான்.

இருப்பினும் இராமனும் இலக்குவனும் சீதையைத் தேடி அலையும் போது மான்கள் சில தமது தலைகளைத் தென்திசைப் பக்கம் சாய்த்தபடி சென்று வழிகாட்டி யுமிருக்கின்றன.

இராம இலக்குவர்க்குத் தந்தையான அனுமார்.

இராமருக்கு உதவி செய்த மிகமிக முக்கியமான விலங்குகள் குரங்குகள் தான் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே.

அனுமாரும், சுக்கிரீவனும்; அங்கதனும்; வானரப்படைகளும்; இராமனுக்குப் பெரும் உதவி செய்த விலங்குகளாகும்.

அதிலும் அனுமார் எனப்படும் ஆஞ்சனேயர் இராமனால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்ட பாராட்டப்பட்ட ஒரு மிருகம்.

இவைகள் குரங்குகளா வால் நரர்களா (வாலுள்ள மனிதர்கள்) என்ற சர்ச்சை ஒருபுறமிருக்க இங்கே விலங்குகளாகவே பார்ப்போம்.

இராமாயண யுத்தத்தின் போது இந்திர ஜித்துவின் பிரம்மாஸ்திரத்தினால் இலக்குவன் உட்பட்ட சேனைகள் அனைத்தும் இறக்கும் நிலையை அடைந்தன.

சாகா வரம் பெற்றவன் அனுமான். சீதையினால் “**ஸிரஞ்சீவியாய் இருப்பாய்**” என்று வாழ்த்தப் பெற்றவன் அவன். அதனால் அவன் இறக்கவில்லை.

இராமனோ “துமிபி இலக்குவன் இரந்த பின் நான் உயிர் வாழுன்” என்று கூறி உயிர் துறக்க முயல்கிறான். சோகத்தின் எல்லையிலே துடிதுடித்துப் புலம்புகிறான்.

கம்பனில் நான்

அனுமான் சஞ்சீவி மலையைத் தூக்கிவந்து இறந்தவர்கள் யாவரை யும் உயிர்ப்பிக்கிறான்.

இராமன் அளவு கடந்த சந்தோசப்பட்டு அனுமானை வானளாவப் புகழ்கின்றான். அதனைக் கம்பன் அழகாகப் பாடுகிறான்.

முன்னின் தோன்றினோர் முறையின் நீங்கலாது
என்னின் தோன்றிய துயரின் ஈழுசேர்
மன்னின் தோன்றினோம் முன்னம்; மாண்டுளோம்.
நின்னின் தோன்றினோம் நெறியின் தோன்றினாய்!

(யுத-8812)

வாய்மை தவறாத பரம்பரை என்ற நெறி முறையில் இருந்து நீங்க முடியாத தன்மையினால் என் பொருட்டாக நேரந்த துயரத்தினால், உயிர் துறந்த தசரதச் சக்கரவர்த்திக்கு மைந்தர்களாக நாங்கள் முன்பு பிறந்திருந்தோம்.

ஆனால் இந்திரஜித்தன் செலுத்திய பிரம்மாஸ்தீரத்தினால் மற்றவர்களோடு நாங்களும் இறந்து விட்டோம்.

இப்பொழுது உனது பெரும் ஆற்றலினால் நாம் புதிதாகப் பிறப்பெடுத்துள்ளோம். என்று கூறுகிறான் இராமன்.

அதாவது “இப்போது நாங்கள் தசரதரின் புதல்வர்களல்லர். உனது புதல்வர்களே” என்று கூறுகிறான் இராமன்.

இராமனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் உயிர்கொடுத்தவன் இந்தக் குரக்கினத்து அனுமன்.

அசோக வனத்திலே உயிர்விடத் துணிந்திருந்த சீதைக்கு, இராமனின் அடையாள மோதிரத்தைக் காட்டி உயிர் அளித்தவனும் இதே அனுமன் தான்.

இராமாயணத்தில் மிகமுக்கியமான பாத்திரங்களுக்கெல்லாம் உயிரளிக்கும் பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டவன் அனுமான் என்பது நினைவில் நிறுத்தற்குரியது.

அவன் பெரிய ஜாம்பவான்

கரடிகளும் இராமனுக்கு உதவி செய்தன என்று கூறினால் நீங்கள் நம்புவீர்களா?

கரடிகள் ஒரு சேனையாக இராமனுக்குப் போரிலே உதவியிருக்கின்றன. கரடிகளின் தலைவனுக்குப் பெயர் ஜாம்பவான்.

இராமாயண யுத்தத்தின் போது இவன் பெரும் சாகசங்களையெல்லாம் செய்கிறான். இன்றும் கூட பெரும் சாதனை படைத்தவர்களைப் பார்த்து “அவன் பெரிய ஜாம்பவான்” என்று சொல்லும் வழக்கம் உண்டு. மரபுத் தொடராக இது நிலை பெற்று விட்டது.

இந்திரஜித்து ஏவிய பிரம்மாஸ்திரத்தினால் இலக்குவன் உள்ளிட்ட வீரர்கள் இறந்தவர்கள் போல் கிடக்க, இறவாதிருந்த ஜாம்பவான் தான், அனுமானிடம் சஞ்சீவி மனையைக் கொண்டு வந்தால் யாவரையும் உயிர்ப்பிக்கலாம் என்ற வழியைச் சொல்கிறான்.

பெரும் வீரனும், இராவணனின் தம்பியுமாகிய கும்பகர்ணன் இலக்குவனால் கொல்லப்பட்டபின் இராவணன் பெரிதும் கலங்குகிறான்.

கும்பகர்ணனை இன்னொருவன் வென்றுவிட்டான்; கொன்றுவிட்டான் என்பதை இராவணனால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

பெரும் வியப்பாக இருக்கிறது அவனுக்கு. இதைவிட வியப்பு என்ன வென்றால் இராமனின் பக்கத்திலே இருந்த சேனைகளில் மிக முக்கியமான பெருவீரர்களில் ஒருவனைக் கூடக் கொல்லாமல் இறந்துவிட்டானே என்பது தான்.

இராவணனுக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்தை, வியப்பை, கம்பன் அருமையாகப் பாடியிருக்கிறான். இராவணன் சொல்லி இரங்குவதாக அமைந்த பாடல் இது

“தன்னைத்தான், தம்பியைத் தான்,
தானைத் தலைவனைத் தான்,
மன்னைத்தான், மெந்தனைத் தான்,
மாருதத்தின் காதலைத் தான்,
பின்னைக்கரடிக்கு இறையைத் தான்,
பேர் மாய்த் தாய்
என்னைத்தான் கேட்டி லேன்;
என்னான் வாறு இதுவே

(யுத-7715)

தன்னை என்பது இராமனை, தம்பியை என்பது இலக்குவனை, தானைத் தலைவனை என்பது சேனாதிபதியான நீலனை. மன்னை என்பது சுக்கிரவனை. மெந்தனை என்பது வாலி புத்திரனான அங்கதனை. மாருதத்தின் காதலை என்பது அனுமானை. கரடிக்கு இறையை என்பது ஜாம்பவானைக் குறித்தது.

இந்த வரிசையிலே உள்ள ஒருவரைக்கூட கொல்லாமல் நீ செத்துவிட்டாயே. பெறுமதியில்லாத மரணமாக அமைந்துவிட்டதே உன் மரணம் என்று புலம்புகிறான் இராவணன்.

சிறு அணிலின் பெருந் தொண்டு

பறவைகள், மிருகங்கள் மட்டுமன்றி ஒரு சிறு பிராணியும் இராமாயணத்தில் இயன்ற அளவுக்குத் தன் பெயரை நிலை நாட்டியிருக்கிறது.

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வருவதற்காக குரங்குகள் எல்லாம் மலைகளையும் மரங்களையும் கொண்டுவந்து கடலிலே பாதை போடுகின்றன.

பெரிய பெரிய கற்களைப் பெயர்த் தெடுத்துக் கொண்டு வந்து குரங்குகள் கடலிலே போடுவதைப் பார்த்த சிறு அணில் ஒன்று, மணலில் புரள்வதும் ஓடிச் சென்று கடல் நீரில் மூழ்குவதுமாக இருந்தது.

அணிலின் அந்தச் செய்கையைப் பார்த்த குரங்குகளுக்கு அணிலின் செய்கை பெரும் வேடிக்கையாகவும் வியப்பாகவும் இருந்தது.

அணிலிடம் அந்தக் குரங்குகள் “நீ . என்ன காரியம் செய்கிறாய்” என்று கேட்டன. அதற்கு அந்த அணில்,

“இராமன் இலங்கைக்குச் செல்வதற்கு கடலில் அணை போடுவதற்காக, மணலை கடலில் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றது.

இப்பொழுதும், பெரிய காரியம் ஒன்றை ஆற்றுவதற்கு பலரும் முயன்று கொண்டிருக்கையில் அக்காரியத்தில் மிகச்சிறு உதவியை உள்ளனபோடு செய்தவர்களை இந்த அணிலுக்கே ஒப்பிடுவது உலகவழக்கு.

அணிலின் காரியத்தால் கடலில் அணைபோட முடியா விட்டாலும், இராமனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற அணிலின் அளவில்லாத ஆர்வத்தையும், தன்னால் முடிந்த நல்ல காரியத்தை ஏற்றவர்களுக்கு ஏற்ற நேரத்தில் செய்து உதவ வேண்டும் என்ற உயர்ந்த நோக்கத்தையும் அணிலின் சிறுதொண்டு விளக்குகிறது.

இராமன், அணிலின் தொண்டை வியந்து பாராட்டி அதனைப் பிடித்து அதன் முதுகிலே ஆசையோடு கையால் தடவினான்.

இராமனின் கைபட்ட அடையாளமாக அணிலின் முதுகில் மூன்று கோடுகள் ஏற்பட்டன.

ஒரு அணிலின் முதுகில் இராமன் தடவியதால் ஏற்பட்ட கோடுகள் எல்லா அணில்களின் முதுகுகளிலும் ஏற்பட்டுவிட்டதாகச் சொல்வது ஜதீகம்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் இச்சம்பவத்தைப் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

“குரங்குகள் மலையை நூக்கக்
குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோட்த
தரங்கநீர் அடைக்கல் உற்று
சலமிலா அணிலும் போலேன்”

மணவிலே புரண்டு, நீரிலே மூழ்கி இராமனுக்குத் தொண்டு
செய்த அணிலைப்போலக் கூட, நான் இராமனுக்குத் தொண்டு
செய்யவில்லையே என்கிறார் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்.

இராமாயணத்தில் பறவைகள் விலங்குகள் மட்டுமன்றி சிறு
பிராணிகளும் இராமனோடு சம்பந்தப் பட்டிருக்கின்றன ஏன்பதற்கு
இவை சான்றுகள்.

07

சூர்ப்பனதை ஒரு நடகச் சுலவேப் பாத்திரமா?

இராமாயண காவியத்தின் முக்கியமான திருப்பு முனைகளுக்கு, பெண்களே காரணிகளாக விளங்குகிறார்கள் என்று கூறலாம்.

விசுவாமித்திர முனிவரின் வேள்வி காக்கச் சென்ற இராமர் அங்கே தாடகையைக் கொல்கிறார்.

தாடகை இராவணனின் பாட்டி முறையானவள். இந்தக் கொலையே இராவணனுக்கும் இராமருக்கும் நேரடியாக ஒரு பகைமைத் தொடர்பை முதலில் உண்டு பண்ணுகிறது.

பின்டு, கைகேயியின் மனத்தை மாற்றிய கூணியும், தசரதனிடம் வரங்கள் பெற்று இராமரைக் காட்டிற்கு அனுப்பிய, கைகேயியும், அயோத்தியிலே முக்கிய திருப்பு முனைகளுக்குக் காரணிகளாகின்றனர்.

இராமரின் வனவாச காலத்தின் போது, இராமரின் அழகில் மயங்கிய சூரப்பனகை மிகமுக்கியமான திருப்புமுனையைத் தருகிறாள். பின்னால் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்ல இதுவே காரணமாகின்றது.

சூரப்பனகையினால் ஏற்படும் திருப்பு முனையே தான் இராமனுக்கும், இராவணனுக்கும் நேரடிப் பெரும் பகை ஏற்படக் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது.

அந்த வகையில் பார்க்கும் போது சூரப்பனகையின் பாத்திரம் இராமாயணத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாத்திரமாக இருக்கிறது.

கம்பன், இராமாயணத்தில் சூரப்பனகையின் பாத்திரத்தை மிகவும் நகைச்சுவையான பாத்திரமாகவே தான் ஆரம்பத்தில் படைக்கிறான்.

பின் அதே பாத்திரம் கடுமையும், கொடுமையும் நிறைந்ததாக மாற்றப்படுகிறது. இராம இராவண யுத்தத்திற்கு அப்பாத்திரமே அத்திவாரம் இடுவதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

தந்தை சொல்லைத் தலைமேற் கொண்டு, தம்பியுடனும் தாரத்துடனும் வனத்திற்குச் சென்றான் இராமன்.

வனத்திலே ஒரு நாள் இராவணனின் தங்கையான சூரப்பனகை இராமனைக் கண்டுவிடுகிறாள்.

அழியா அழகுடைய அவ் அண்ணலைக் கண்டு தன் உள்ளாம் அழிகிறாள். இராமன் மேல் காமம் கொண்டு அவனை அடைய வேண்டு மென்று ஆடசை கொள்கிறாள்.

இன்னொரு பெண்ணின் கணவன் மேல் காமுற்று பெரும் யுத்தத்திற்கும் தன் குல நாசத்திற்கும் காரணமாக இருந்த சூரப்பனகையை, கம்பன் அறிமுகங்கு செய்யும் போதே மிகவும் விளக்கமாக அற்புதமாக அறிமுகங்கு செய்கிறான்.

நீலமா மணிநிற நிருதர் வேந்தனை
மூலநா சம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினாள்.
மேலெனா ஞபிரோடும் பிறந்து தான் விளை
காலமோ ரந்துடனுறை கடிய நோயினாள் (ஆர.2739)

“உடன் பிறந்தார் சுற்றுத்தார் என்றிருக்க வேண்டாம். உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி” என்பது போல, இராவணனோடு கூடப்பிறந்தும், இராவணனுக்கும் அவனது அரக்கக் குலத்துக்கும் நாசம் விளைவிக்கச் சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் காத்திருந்தவள் சூர்ப்பனகை.

உயிரோடு ஒன்றாகத் தோன்றி சந்தர்ப்பம் வரும் போது உயிரையே கொல்கின்ற நோய் போன்றவள் சூர்ப்பனகை என்கிறான் கம்பன்.

இராமனின் அழகில் காமுற்று மயங்கிய சூர்ப்பனகை பலவாறாக எண்ணுகிறாள்.

முதலில் “மன்மதன் என்பவன் இவன் தானோ?” என்று எண்ணுகிறாள். “ஆனால் மன்மதனுக்கு உருவம் இல்லையே. சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய நெருப்பில் ஏரிந்து நீராகவிட்டானே” என்று நினைக்கிறாள்.

பின்பு, “இந்திரனாக இருக்குமோ?” என்று எண்ணுகிறாள். “ஆனால் இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்களாயிற்றே. இவனுக்கு இரண்டு கண்கள் தானே இருக்கின்றன.” என்று நினைக்கிறாள்.

“சிவபெருமானாக இருக்குமோ?” என்று எண்ணுகிறாள். “ஆனால் சிவபெருமானுக்கு மூன்று கண்கள். இவனுக்கு இரண்டு கண்கள் தானே இருக்கின்றன.” என்று நினைக்கிறாள்.

“மகாவிஷ்ணுவாக இருக்குமோ?” என்று நினைக்கிறாள். “ஆனால் அவருக்கு நான்கு தோள்களாயிற்றே, இவனுக்கு இரண்டு தோள்கள் தானே இருக்கின்றன.” என்று நினைக்கிறாள்.

அதனால் இவன் மன்மதனும் இல்லை, இந்திரனும் இல்லை. சிவனும் இல்லை, திருமாலும் இல்லை. வேறுயாரோ ஒருவர்” என்று முடிவு கட்டுகிறாள் சூர்ப்பனகை.

“அழகிய இவனது உடம்பிலே ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதற்கு மரவுரியாடைகள் தான் புண்ணியங் செய்திருக்கின்றன. பொன்னும் மணியும் ஒரு புண்ணியமும் செய்யவில்லைப் போலும்” என்று இராமனது தவக் கோலத்தைப் பார்த்து என்னுகிறாள் குரப்பனகை.

“புருஷ இலட்சணத்தின் உச்ச எல்லையாக இவனைப் படைத்ததனால், பிரமதேவன் மிகவும் பழிப்புக்கு ஆளாகியவனாகி விட்டான்.

இவனது கால் தூகுக்குக் கூட ஸ்டாகாத புருஷ இலட்சணங் கொண்ட இந்திரன் தேவலோகத்தை அரசாள, இவனோ மரவுரி தரித்துக் காட்டிலே அலைகிறானே” என்று நினைக்கிறாள்.

“இவ்வளவு அழகு நிரம்பப் பெற்ற இவன் ஏன் தவம் செய்கிறான். தவம் செய்து இதைவிட மேலான என்ன செல்வத்தைப் பெறப் போகிறான்.

தனது அழகைத் தவம் செய்து வீணாக்குகிறானே, தவத்தை இவன் செய்வதற்கு தவம் என்ன தவம் செய்ததோ” என்று பலவாறாக என்னுகிறாள்.

பின் தனது அரக்க வடிவத்தை மாற்றி, அழகான பெண்ணாக, காம வல்லியாக “மானின் விழி பெற்று மயில் வந்தது” போல, இராமன் முன்னிலையில் வருகிறாள்.

அவள் வந்த தோற்றத்தை கம்பன் மெல்லின எழுத்துக்களை அதிகம் கொண்ட சொற்களைக்கொண்டு அருமையாகப் பாடுகிறான்.

பஞ்சி ஓளிர் விஞ்சு குளிர்
பல்லவம் அனுங்க
செஞ் செவிய கஞ்சம் நிகர்
சீறுடியள் ஆகி
அஞ் சொல்லுள மஞ்ஞை என
அன்னமென மின்னும்
வஞ்சி என நஞ்சம் என
வஞ்சமகள் வந்தாள்

(ஆர்-2762)

வஞ்ச மகளான சூரப்பனகை, இராமன் எதிரில் வந்து, நாணிக் கோணி நிற்கிறான். சூரப்பனகையின் அழகு யாவரையும் வியக்க வைக்கக் கூடியதாகவும் கவர்ந்திமுக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது.

சூரப்பனகையின் அழகைப் பார்த்து இராமனே வியந்து நிற்கின்றான்.

இராமன் அவளின் அழகைப் பார்த்து, “நாகர் உலகத்திலும், சவர்க்க உலகத்திலும், பூமியிலும் காண்பதற்கரிய பேரழகி இவள்” என்று வியக்கிறான்.

“இவளின் அழகு வேறு யாருக்குத்தான் அமையும், இவளின் அழகுக்கு எல்லையும் உண்டோ, இவளுக்கு நிகரானவர் வேறு யார்தான் உளர்” என்றெல்லாம் நினைக்கிறான்.

இராமன் மிகவும் மரியாதையோடு அவளை வரவேற்கிறான். அதுவும் எப்படி. “நாம் செய்த புண்ணியம் தான் நீ இங்கு வருகை தந்தது. உனது ஊர் எது? பெயர் என்ன? யார் உன் உறவினர்?” என மிகவும் கண்ணியமாக விசாரிக்கிறான்.

தீது இல் வரவு ஆகதிரு
நின் வரவு சேயோய்!
போத உளது எம் உழை ஒர்
புண்ணியம் அது அன்றோ?
ஏது பதி? ஏது பெயர்?
யாவர் உறவு என்றான்.
வேத முதல்; பேதை அவள்
தன் நிலை விரிப்பாள்.

(ஆர்.2769)

மகாலக்சமி போன்றவளே! என இராமன் விளித்துக் கேட்பது நோக்கத்தக்கது,

உடனே அவள் தான் பிரமதேவனின் மகனாகிய புலத்தியரின் மகன் விச்சிரவசவின் மகன் என்றும், முப்புரங்களை அழித்த

கம்பனில் நான்

சிவபெருமானின் நன்பனான் குபேரனின் தங்கை என்றும், திக்கு யானைகளை வலியழித்தவனும், வெள்ளிமலையைத் தூக்கியவனும், உலகம் முன்றையும் காக்கின்றவனுமாகிய இராவணனின் தங்கை என்றும் அருமையாக அறிமுகங் செய்கிறாள்.

புவிலோன் புதல்வன் மைந்தன்
 புதல்வி; முப்புரங்கள் சொற்று
 சேவலோன் துணைவன் ஆன
 சொங்கையோன் தங்கை; திக்கின்
 மாவெலாம் தொலைத்து வெள்ளி
 மலைளடுத்து, உலகம் முன்றும்
 காவலோன் பின்னை, காம
 வல்லியாம் கண்ணி என்றாள் (இரு.2770)

இதன் பின் தான் இராமன் சூர்ப்பனகையை அரக்கி என்றும், இவள் எடுத்த வடிவ மாயவடிவு என்றும் ஏதோ தீய செயல் செய்ய வந்துள்ளாள் என்றும் மனத்துள் நினைக்கிறான்.

இதுவரையில் இயல்பாக இந்த நிகழ்வை நடாத்திச் சென்ற கம்பன், இதற்குப் பின் சூர்ப்பனகையை நகைச்சுவைப் பாத்திரமாகச் சிறுகச் சிறுக மாற்றத் தொடங்குகிறான்.

சூர்ப்பனகையோடு தேவையில்லாத உரையாடலை இராமன் நடாத்துகிறான்.

அவளைப்பற்றி முழுமையாக விசாரித்து “நீ என்னிடம் வந்த நோக்கம் என்ன? என்னால் உனக்கு என்ன; காரியம் ஆக வேண்டும்?” என்று கேட்கிறான்.

அவளோ “என்னை மன்மதன் கொல்கிறான் நீ தான் என்னை அவனிடம் இருந்து காப்பாற்றுவேண்டும்”. என்று வெட்கத்தை விட்டுத் தன் காம இச்சையைப் பச்சையாகவே வெளிப்படுத்தி விடுகிறாள்.

அதைக் கேட்ட இராமன் “நான் இலள். ஜயள், நொய்யள். நல்லளும் அல்லள்” என்று முடிவு கட்டி விடுகிறான்.

அந்த அளவிலே உரையாடலை நிறுத்தி அவளை அவ்விடத்தை விட்டுத் துரத்தியிருக்கலாம். ஆனால் இராமன் மேலும் உரையாடலை வளர்க்கிறான்.

இராமன் எதுவும் போசாதிருக்க, அவள் தன் காம இச்சையை மேலும் வெளிப் படுத்துகின்றாள்.

“வரைதற்கு அரிய அழகிய திருமேனி கொண்டவனே! நீ இங்கு வந்தது அறியாமல், நான் முனிவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதிலேயே காலங்கழித்து என் குற்றமில்லாத பெண்மையையும், இளமையையும் யாருக்கும் பயன்படாமல் வீணே கழித்துவிட்டேனே”. என்கிறாள்.

இத்தகைய வகையில் தன் காம இச்சையை இவள் வெளிப்படுத்தவும், இராமன் அவளை அரக்கி, கெட்டவள். தீய எண்ணத்தோடு வந்திருக்கிறாள் என்று தெரிந்தும் வீணாக உரையாடலை வளர்க்கிறான்.

அவளைப் பார்த்து இராமன் என்ன சொல்கிறான் தெரியுமா? “அழகியே! நீ அந்தனர் குலத்துப் பெண். நான் அரச குலத்தில் வந்தோன், அதனால் மனம் புரியும் சாதிமரபு முறைக்கு ஏற்ற, தொன்று தொட்ட ஒழுக்க நெறிக்கு ஒவ்வாதது இது” என்று மறுக்கிறான்.

அதாவது “நீ பிராமணப்பெண். நான் சத்திரிய ஆண். நாம் திருமணம் செய்வது சாதி மரபுப்படி பொருந்தாதது” என்கிறான் இராமன். இராமனுக்கு இது தேவைதானா?

“நிந்தனை அரக்கி, நீதி

நிலை இலாள், வினைமற்று எண்ணி

வந்தனள் ஆகும், என்றே

வள்ளலும் மனத்துள் கொண்டான்.

சுந்தரி! மரபிற்கு ஒத்த

தொன்மையின் துணிவிற்று அன்றால்

அந்தனர் பாவைந்; யான்

அரசரில் வந்தேன் என்றான்.

(அ.2780)

உடனே அவள் “என்னை நீ திருமணஞ் செய்வதற்கு இதுதான் தடையென்றால், என் தந்தை வழிதான் அந்தனர் மரபு. என் தாய் வழி சத்திரிய மரபுதான். அதாவது உனது சாதி தான் நான்” என்கிறாள்.

“எனது தாயின் மரபு பூமியை ஆண்ட சால கடங்கட மன்னரின் மரபாகும். அதனால் நாம் இருவரும் ஒரே சத்திரிய வம்சத்தைச் சாந்தவர்களே. என்னை நீ மணக்க சாதி தடையாக இருக்காது” என்கிறாள் குர்ப்பனகை

‘அருண மறையோன் எந்தை;
அருந்ததிக் கற்பின் எம்மோய்;
தாரணி புரந்த சால
கடங்கட மன்னன் தையல்;
போரணி பொலங்கொள் வேலாய்
பொருந்தலை இகழ்தற்கு ஒத்த
காரணம் இதுவே ஆயின்
என்ஹயிர் காண்பென்’ என்றாள்

(அரு-2781)

இதற்குப் பின்னாவது இராமன் உரையாடலை நிறுத்தியிருக்கவேண்டும். இராமன் இன்னொரு சாட்டுச் சொல்கிறான்.

“நீ சால கடங்கட மன்னர் மரபில் வந்திருந்தாலும் அது அரக்கர் மரபு தானே. அரக்கப் பெண்ணை மனிதர் மனத்தல் பொருத்தம் இல்லையே” என்கிறான்.

‘வருத்தம் நீங்கு அரக்கர் தம்மில்
மாளிடர் மனத்தல்; நங்கை!
பொருத்தம் அன்று, என்று சாலப்
புலமையோர் புகல்வர்’ என்றான். (அரு-2782)

“அரக்கர் குலப் பெண்ணை, மனிதர் குல ஆண், மனம் புரிவது பொருத்தம் இல்லை என்று மிகுந்த அறிவுடையோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்”

என்று-இராமன் யார்மேலோ பழி போடுகிறானே தவிர தனக்கு விருப்பமில்லை என்று ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை.

உடனே அவள் “நான் இராவணன் தங்கை, அரக்கி, என்று நீ ஒதுக்குவது தகாது. அந்தப் பழி பொருந்திய பிறவியை. தேவர்களை வணங்கி நீக்கவிட்டேன்.

எனவே பிறப்பினாலுண்டான் இழிவும் இல்லை. அதனால் நீ என்னை மணஞ் செய்வதற்கு ஏதோரு தடையும் இல்லை”

என்று சொல்ல, அந்த அளவிலாவது இராமன் உரையாடலை நிறுத்தியிருக்கலாம்.

அவளது உள்ளத்தில் ஆசையை வளர்க்கக்கூடிய வகையில் உரையாடியிருக்கக் கூடாது. ஆனால் இராமனோ தொடர்ந்து என்ன சொல்கிறான் தெரியுமா?

“உன் உடன் பிறந்தவர்களான இராவணனோ, குபேரனோ உன்னை எனக்கு மணம் செய்து தருவரேல். உன்னை ஏற்றுக் கொள்வேன். தனியாக நீ வந்து என்னை மணம் செய்வது அச்சத்துக்குரியது. நான் இதற்கு ஒப்ப மாட்டேன்” என்கிறான்.

ஓருவனோ உலகம் முன்றிற்கு
ஓங்குஒரு தலைவன். ஊங்கில்
ஓருவனோ குபேரன் நின்னோடு
உடன்பிறந் தவர்கள்; அன்னார்
தருவரேல் கொள்வேன். அன்றேல்
தமியை வேறு இடத்துச்சார
வெருவவென் நங்கை என்றான்.
மீட்டுஅவள் இனைய சொன்னாள்

(ஆர-2784)

இராமனா இப்படியெல்லாம் கதைத்தான் என்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா? இராமனுக்கு இது விளையாட்டா? இது தேவைதானா? வெறும் பேச்சாக இருந்தாலும் இப்படிப் பேசலாமா?

உடனே அவள் அதற்கு அருமையான பதில் சொல்கிறாள். இராமன் தன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறான் என்பதை உறுதியாக உணர்ந்து கொள்கிறாள். அதனால் அதற்குரிய வழியைச் சொல்கிறாள்.

“காந்தர்வ மணம் என்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா. இருமனம் கலந்தபின், தாமே திருமணஞ்ச செய்து கொள்வது அது. வேதங்களே அதனை வருத்து ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாம் இருவரும் காந்தர்வ மணம் செய்து கொண்டால் பின்பு எனது தமையன்மார் அதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இது உலக வழக்கம்” என்று அருமையாகச் சொல்கிறாள் குர்ப்பனகை.

“காந்தர்ப்பம் என்பது உண்டால்
 காதலின் கலந்த சிந்தை
 மாந்தர்க்கும் மடந்தை மார்க்கும்
 மறைகளே வருத்த கூட்டம்.
 ஏந்தல்பொன் தோளினாய்; ஈது
 இயைந்தபின் எனக்கு முத்த
 வேந்தர்க்கும் விருப்புற்று ஆகும்
 வேறும்கூர் உரைஞ்சு என்றாள்.

(ஆர்-2785)

இப்படி குர்ப்பனகை பல நியாயங் களையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் சீதை அவ்விடம் வந்து சேருகிறாள்.

சீதையின் பேரழகைக் கண்டு வியந்த குர்ப்பனகை “இப்படியொரு பேரழகியை இவன் இந்தக் காட்டுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கமுடியாது. அதனால் இவனும் என்போல் இடையில் வந்தவளாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.”

என்று கருதி சீதையை அரக்கி என்றும், மாயையால் அழகிய வடிவெடுத்து வந்தவள் என்றும் ஏக்கிறாள்.

சீதையை அவள் அச்சுறுத்திய அளவில், சீதை பயந்து இராமனை அடைந்து நெருங்கி நிற்க, கோபங்கொண்ட இராமன் குர்ப்பனகையைப் பார்த்து

“துன்பம் தரும் செயல்களைச் செய்யாதே. உனது நிலையை தம்பி இலக்குவன் உணருவானானால் கோபிப்பான். விரைவில் இவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றுவிடு.”

என்று சொல்லிவிட்டு சீதையை அணைத்தபடி தன் பர்ணசாலைக்குள் சென்று விடுகிறான்.

இராமன் சூரியனைகையோடு உறையாடிய விதம் இராமனுக்கு விளையாட்டாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் காம இச்சை கொண்ட சூரியனைகைக்கு காமத்தை மிகுவித்த செயலாக இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஓருவரின் காமம் மற்றவர்க்கு பரிகாசத்திற்குரியது. கேவிக்குரியது. சூரியனைகையின் நிலையும் இதுதான் போலும்.

இதன் பின்னால் சூரியனைகையின் பாத்திரம் பெருமளவுக்கு நைகச்சுவைப் பாத்திரமாகவே படைக்கப்படுகிறது.

இராமன் சீதையோடு பர்ண சாலைக்குள் சென்ற பின் “இவன் இப் பெண் மேல் பெரு விருப்பம் கொண்டுள்ளான்” என்று நினைக்கிறாள் சூரியனைக்.

“இன்று இவன் மார்பைத் தழுவேனாயின் உயிர் இழப்பேன்” என்று உறுதி கொள்கிறாள் சூரியனைக்.

அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்ற சூரியனைகைக்கு அந்த இரு மிகவும் வேதனையாகக் கழிகிறது. சந்திரன் தோண்றியதும் அவளது காம வேதனை அதிகரிக்கின்றது.

மக்களுக்குக் காம இச்சைகளை உண்டு பண்ணுபவன் மன்மதன் என்று இலக்கியங்கள் பேசகின்றன. அந்த மன்மதன் மேலும், சந்திரன் மேலும் சூரியனைகைக்குக் கடுங்கோபம் ஏற்படுகிறது.

சாதாரணமாகத் தணிகின்ற கோபமாக இல்லையாம் அது. கம்பன் நைகச்சுவையாகச் சொல்லுகிறான். சந்திரனைக் கறியாகச்

கம்பனில் நான்

சேர்த்து, மன்மதனைப் பிடித்துத் தின்றால் தான் அவள் கோபம் அடங்குமாம்.

“கலை உவா மதியே கறியாக வன்
சிலை யின் மாரணைத் தின்னும் நினைப்பினாள்”

(ஆர்-2505)

ஆவி போயினும் தன் ஆசை போகாத அச் சூர்ப்பனகை இரவிரவாக காம வேதனையில் பலவாறாகப் புலம்புகிறாள்.

ஒருவாறாக இரவு விடிய தனது வேதனைக்கும் முடிவுகட்டத் தீர்மானிக்கிறாள்.

திருமகளைப் போன்ற அழகான உருவங்கொண்ட சீதை பக்கத்தில் இருக்கும் வரை இராமனைக் கூடுதல் முடியாத காரியம் என்று எண்ணுகிறாள்.

அதனால் சீதையைக் களவாகத் தூக்கிச் சென்று மறைத்துவிட்டு, இராமனைத் தனிமைப்படுத்திய பின் தன் காரியத்தைச் சாதிக்கலாம் என்று நினைக்கிறாள்.

இராவணன் இராமனின் மனைவியாகிய சீதையை விரும்பி அவளைத் தனிமைப்படுத்திச் சிறையெடுத்தான்.

இராவணனின் தங்கையான சூர்ப்பனகை சீதையின் கணவனான இராமன்மேல் ஆசைகொண்டு சீதையைத் தூக்கிச் சென்று இராமனைத் தனிமைப்படுத்தி தன்காரியத்தைச் சாதிக்க முனைந்தாள்.

இவற்றைப் பார்க்கும் போது இராவணனுக்கு ஏற்ற தங்கை சூர்ப்பனகை என்று சொல்வதை விட, சூர்ப்பனகைக்கு ஏற்ற தமையன் இராவணன் என்பதே பொருந்தும் எனலாம்.

பொழுது விடிந்ததும் தனது காரியத்தை முடிப்பதற்காக ஓடிவருகிறாள். இராமன் இல்லாத நேரம் பார்த்து சீதையைத் தூக்கிச் செல்ல முயல்கிறாள்.

அதனைக் கண்ட இலக்குவன் அவளது கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து, தனது வாளை உருவி

முக்கும், காதும், வெம்முரண்

**முலைக் கண்களும், முறையால்
போக்கி, போக்கிய சினத்தொடும்
புரிகுழல் விட்டான்**

(ஆர-2825)

“முக்கையும், காதுகளையும், முலைக் காம்புகளையும் வெட்டி எறிந்து போக்கித், தனது கோபத்தையும் போக்கிக்கொண்டு அவளது கூந்தலைப் பிடித்த கையை எடுத்தான் இலக்குவன்” என்று கம்பன் கூறுகிறான்.

இலக்குவன் குர்ப்பனகையை உதைத்து உருட்டி அங்க பங்கப்படுத்திய செய்கையை கம்பன் சொல்லும் போது,

ஒரு வேலை செய்யத் தொடங்கினால் அவ்வேலை சிறப்பாக முடிவுறுவதற்காக முதன் முதலில் நல்ல நாள் பார்த்து நாட்காரியம் செய்துவிட்டு பின்பு விரும்பிய படி எந்த வேளையிலும் வேலையைச் செய்வது மரபு.

அதே போல, இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும் அறுப்பதற்கு நாள் வேலையாக, நாட்காரியம் செய்தது போல இருந்ததாம் குர்ப்பனகையில், இலக்குவன் செய்த வேலை, எனகிறான் கம்பன்.

**கொலை துமித்து உயர் கொடுங்கதிர் வாளின்குக் கொடியாள்
முலை துமித்து உயர் முக்கினை நீக்கிய முத்தம்
மலை துமித்து என இராவணன் மணியுடை மகுடத்
தலை துமித்தற்கு நாட்கொண்ட தொத்ததோர் தன்மை.**

(ஆர-2827)

இலக்குவன் செய்த வேலையால் இரத்தம் ஆறாகப் பாய வேதனை தாங்க முடியாமல் அழுகிறாள்; புரண்டு விழுந்து புலம்புகிறாள்; வேதனை யும் அவமானமும் அவளை வருத்துகின்றன. தனது அண்ணனான இராவணனைக் கூப்பிட்டுக் கத்துகிறாள்.

கம்பனில் நான்

பெரும் வீரனும், இந்திரனை வென்று இந்திரஜித் என்று பட்டப் பெயர் பெற்றவனுமான இராவணனின் மகனும் தனது மருமகனுமான மேகநாதனை “மருகாவோ! மருகாவோ!” என்றழைத்து அழுகிறாள்.

தனது சகோதரனும் அந்த வனத்தை ஆட்சி செய்பவனுமான கரனைக் கூப்பிட்டுக் கூச்சலிடுகிறாள். குர்ப்பனகை.

“கரன் ஆட்சி செய்கின்ற வனம் என்பதால் இந்தவனம் எமக்குச் சொந்தவனம் தானே. எமக்குச் சொந்தமான இடத்திலுள்ள சகல வளங்களும் எமது உடைமை தானே. அதனால் நான் இராமனை அடைய விரும்பியது தவறில்லையே” என்று தனது செயலை நியாயப்படுத்திப் பார்க்கிறாள் குர்ப்பனகை.

அத்தோடு “எமது இராச்சியத்தில் வந்து எனக்கு மானபங்கம் செய்து விட்டானே” என்று மான உணர்வோடு புலம்புகிறாள்.

**உரன் நெரிந்து விழ என்னை
உதைத்தகருட்டி முக்கு அரிந்த
நரன் இருந்து தோன் பார்க்க
நான் கிடந்து புலம்பு வதோ?
கரன் இருந்த வனம் அன்றோ!
இவை படவும் கடவேணோ?
அரன் இருந்த மலை எடுத்த
அண்ணாவோ! அண்ணா வோ!**

(ஆரண் - 2840)

“கரன் இருந்த வனமன்றோ. இவைபடவும் கடவேணோ” என்று குர்ப்பனகை புலம்புவது நல்ல நகைச் சுவையாகவே அமைகிறது.

குர்ப்பனகையின் குரலைக் கேட்டு யாருமே ஓடி வரவில்லை. அதனால் அவளுக்கு ஒரு எண்ணாந் தோன்றுகிறதாம். கம்பன் இதனை மிகவும் நகைச்சுவையாகக் கூறுகிறான்.

“எனது சத்தம், அழுகுரல், இந்த வனத்திலே இருக்கும் எனது சகோதரர்களான கரன், தூஷணர்களுக்குக் கேட்கவில்லையோ, எவ்வளவு உரத்த குரலில் கத்துகிறேன். அப்படி இருந்தும் ஏன்

யாருமே உதவிக்கு வரவில்லை. எல்லோரும் கும்பகர்ணனைப் போல பெரும் நித்திரை செய்கிறார்களோ”

கல்லீரும் படைத்தடக்கை அடற்கர தூடண்ற முதலா
அல்லீருஞ் சுடர்மணிப்புண் அரக்கர் குலத் தவதரித்தீர்.

கொல்லீரும் படைக் கும்ப கருணனைப்போற் குவலயத்துள்
எல்லீரும் உறங்குதிரோ யானமைத்தால் கேளிரோ!

(ஆர்.2844)

“கல்லையும் பிளக்க வல்ல ஆயுதங்களை ஏந்திய வலிமை மிகக் கரன். தூஷணன் முதலாக, அரக்கர் குலத்து அவதரித்த எல்லோரும், கும்பகர்ணனைப்போல பெருந்துயில் கொள்கிற்களோ? நான் அழைப்பது கேட்கவில்லையோ?” என்று கதறுகிறாளாம் குர்ப்பனகை.

அங்கங்கள் அங்கங்கே அறுபட்ட நிலையிலும் அவளது அவலக் குரலில் நகைச்சுவைதான் தொனிக்கிறது.

இவ்வாறு அழுதரற்றிப் புலம்பும் குர்ப்பனகையை இராமன் காணுகிறான். இலக்குவன், தான் முக்கரிந்ததற்குரிய காரணத்தை இராமனிடம் கூறுகிறான்.

“சீதையைத் தூக்க முயன்றாள். அதனால் அவளது அங்கங்களைப் பங்கஞ் செய்தேன்” இது இலக்குவனின் வாக்கு மூலம்.

குர்ப்பனகை இதனை மறுக்கவில்லை. தான் சீதையைத் தூக்கிய காரணத்தைச் குர்ப்பனகை மிகவும் அழகாகச் சொல்கிறாள். அதை நல்ல நகைச்சுவையாகத் தருகிறார் கம்பர்.

ஏற்ற வளை வரிசிலையோன்
இயம்பாமுன் இகலரக்கி,
சேற்ற வளை தன்கணவன்
அருகிறுப்பச் சினந்திருகிச்
குற்ற வளை நீருழக்குந்
துறைகெழுநீர் வளநாடா!
மாற்ற வளைக் கண்டக்கால்
அழலாதோ மனமென்றாள்

(ஆர்.2853)

கம்பனில் நான்

இராமன்மேல் காமங்கொண்ட சூர்ப்பனகை, தன்னை இராமனின் மனைவியாகவே எண்ணிக் கொள்கிறாள். அதனால் தனது கணவனான இராமனின் அருகில் இன்னொரு பெண் இருப்பதை அவள் மனம் ஒப்பவில்லையாம்.

அதனால் தனது சக்களத்தியான சீதையை அப்புறப் படுத்துவதற்காகத்தான், தான் சீதையைத் தூக்கியதாக சூர்ப்பனகை இராமனிடம் கூறுகிறாள்.

“மாற்றவளைக் கண்டக்கால் அழலாதோ மனம்” என்று தனது காரியத்துக்குக் காரணஞ் சொல்லும் சூர்ப்பனகையின் மனப்போக்கு நல்ல நகைச் சுவையையே தோற்றுவிக்கின்றது.

தனது செயலை நியாயப்படுத்த ஓர் அருமையான உதாரணமுஞ் சொல்கிறாள் சூர்ப்பனகை,

குல் கொண்ட பெண்தவளை கூட, தனது கணவனாகிய ஆண் தவளையின் அருகில் இன்னொரு பெண் தவளை இருப்பதைக் கண்டால் பொறுக்காதாம்.

பெண் தவளை மட்டுமல்ல, ஒரு சங்கு (வளை - சங்கு) கூட தனது கணவனாகிய ஆண் தவளையின் அருகில் இருக்கக் கண்டால், பெண் தவளை கோபங்கொண்டு நீரையே கலக்கியடிக்கும் நாடாம் இராமனின் நாடு.

“தவளைக்குக் கூட தன் கணவனருகில் இன்னொன்றைப் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாத ரோடி உணர்வுள்ள நாட்டிலே நீ பிறந்ததால், உனக்கு நான் செய்த காரியத்தின் நியாயம் நிச்சயம் புரிந்திருக்கும்”

என்று தனது காரியத்தைச் சரியென நிருபிக்கும் சூர்ப்பனகையின் நியாயம் நகைச்சுவையாக இல்லையா?

இந்த நகைச் சுவையோடு கம்பன் இன்னொரு பெரும் உண்மையையும் கூறிவிடுகிறான்.

இராமன் பிறந்த நாட்டிலே தவளை இனத்தில் கூட ஆண் தவளை, தன் மனைவி இருக்க இன்னொரு பெண் தவளையோடு இருக்காது என்பதை வலியுறுத்த சங்கின் அருகில் ஆண்தவளை இருப்பதாகக் கூறி இராமனின் ஒழுக்கத்தையும் நினைவுட்டி விடுகிறான்.

இராமன் அவளை ஏசி அவ்விடத்தை விட்டு அகலும் படி கலைக்கிறான். அவளோ அவனை விட்டுச்செல்ல மனமின்றி நிற்கிறாள். இலக்குவனைப் பார்க்கப் பார்க்கக் கோபம், கோபமாக வருகிறது அவளுக்கு.

தனக்குக் காம இச்சையைப் பெருகச் செய்கின்ற மன்மதன் மேலும் அளவு கடந்த ஆத்திரம் வருகிறது அவளுக்கு.

இராமிடம் கேட்கிறாள், “மன்மதனும் உனக்குத் தம்பிதானே? இலக்குவனைப் போல கொஞ்சங்கூட என்மேல் இரக்கம் காட்ட மாட்டானாமே” என்று கூறுகிறாள்.

இராமன் மேல் கொண்ட காதலும், காமமும், இராமனின் தம்பியான ஒரே காரணத்தால். தன்னை முக்கரிந்த இலக்குவன் மேலுள்ள கோபத்தையும் மறைத்து விடுகின்றது.

இராமனுக்காக இலக்குவனை மன்னித்து “இலக்குவன் செய்ததும் சரிதானே! முக்கு நீட்டாக இருப்பது பெண்ணுக்கு அழகல்ல, அதனால் எனது முக்கை அறுத்ததில் குற்றமில்லை.” என்று கூறுகிறாள் குர்ப்பனகை.

இராமனைப் பார்த்து “நீ என்னைத் திருமணங்கு செய்யச் சம்மதித்தால் அறுபட்ட என் முக்கை ஒரு நொடிக்குள் உருவாக்கிக் கொள்வேன்” என்று கூறுகிறாள்.

அது மட்டுமில்லாமல் இன்னொரு காரணத்தை வெகு அழகாகச் சொல்கிறாள். இலக்குவன் தனது அங்கங்களை வெட்டியது கோபத்தால் அல்லவாம். அன்பினால் தானாம். அதனால் தனக்கு இப்போது இராமன் மேல் இருமடங்கு அன்பு பிறந்திருக்கிறதாம்.

பொன்னுருவப் பொருகழலீர்! புழைகாண முக்கரிவான்
பொருள் வேறுண்டோ;
இன்னுருவ மிதுகொண்டிங் கிருந்தொழி யும் நம்மருங்கே;
ஏகாள் அப்பால்.
பின்னிவளை அயலொருவர் பாராரென் நேயரிந்தர்;
பிழைசெய் தீரோ?
அன்னதனை அறிந்தன்பு இரட்டிபுண் டதுநான்
அறிவி லேனோ? (ஆர்-2864)

“எனக்கென்ன அவ்வளவு அறிவில்லையா?. எனது முக்கை அறுத்த காரணம் நன்றாகத் தெரிகிறதே. நீங்கள் வேறு பிழையான நோக்கத்தில் என் முக்கை அறுக்கவில்லை.

இவள் நல்ல அழகி. இந்த உருவத்தோடிருந்தால் வேறு யாராவது பார்த்து ஆசைப்படுவார்கள். அதனால் இவளது முக்கை அறுத்து அழகைக் கொஞ்சம் குறைத்து விட்டால் இங்கிருந்து போகமாட்டாள். இன்னொருவர் பார்க்கவும் மாட்டார். எங்களுடனேயே இருப்பாள். என்று நினைத்துத்தானே என் முக்கை அறுத்தீர்கள்.

அந்தக் காரணத்தை நான் அறிந்து கொண்டதால் எனக்கு உன்மேல் முன்னெனவிட இருமடங்கு அன்பு பொங்குகிறது” என்று கூறுகிறாளாம் சூர்ப்பனகை.

கம்பன் எத்தனை நகைச்சுவையாக இக்காட்சியைக் காட்டுகிறான் பாருங்கள்.

இறுதியாக, இராமன் கோபங்கொண்டு தூரத்தவும் போகாமல் இராமனிடம் சொல்கிறாள். “நீ தான் ஒரு பெண்ணோடு இருக்கிறாய். உனக்கு வேண்டாமென்றால், உன் இளையவனுக்காவது என்னை மணஞ் செய்து வை” என்று கேட்கிறாள்.

“நக்க வெளிக்கிட்ட நாய்க்கு செக்கென்ன சிவலிங்க மென்ன்” என்று கிராமியப் பழமொழி ஒன்றுண்டு. அதே போன்ற நிலை அவளின் நிலை.

இராமன் அல்லது இலக்குவன். யாராயிருந்தாலென்ன. அவளுக்கு அந்த நிலையிலே தேவை ஒரு ஆண், அது இராமனாலென்ன, இலக்குவனாலென்ன.

இராமனிடம் மேலும் விபரமாகச் சொல்கிறாள். “இலக்குவனிடம் என்னை மணஞ்செய்யும்படி நீ கேட்க அவன் சிலவேளை மறுக்கக்கூடும். மறுப்பதற்குக் காரணம் எனது இப்போதைய தோற்றுந்தான் என்று கூறலாம்.

அவன் விரும்பினால் இன்னும் அழகான வடிவத்தை நான் எடுத்துக் கொள்வேன்.” என்று கூறுகிறாள்.

“இப்போதும் தான் என் அழகில் என்ன பெரியகுறை ஏற்பட்டுவிட்டது. முக்கில்லா இவளோடு நான் எப்பாடுக் குடும்பம் நடத்துவது என்று இலக்குவன் உண்ணிடம் கேட்டால், நீ ஒரு பதிலை அவனுக்குச் சொல்லு.

ஒரு மனிதனுக்கு, அதிலும் பெண்ணுக்கு மிக முக்கியமான அங்கம் இடை. இடையில்லாத சீதையோடு தானே நான் இத்தனை காலமாக வாழ்கிறேன். அதனால் முக்கில்லாதது ஒரு குறையேயல்ல” என்று சமாதானங் கூறும்படி சொல்கிறாள் குர்ப்பனகை.

பெருங்குலா வறுநகர்க்கே ஏகுநாள்
 வேண்டுமருப் பிழப்போன், அன்றோல்
 அருங்கலா முந்திருந்தா னெனினுமிங்
 கிளையவன்தான் அரிந்த நாசி
 ஒருங்கிலா இவளோடு முறைவனோ
 வென்பானேல் இறைவ ஒன்று,
 மருங்கிலா தவளோடும் அன்றோ நீ
 நெடுங்காலம் வாழ்வ தென்பாய். (ஹு.2872)

“பொய்யோ எனும் இடையாள்” என்று சீதையைக் கம்பன் பாடுகிறான். அதாவது சீதைக்கு இடை உண்டு என்று கூறுவது பொய்தானோ என்று சந்தேகம் கொள்ளுமளவுக்கு மிகச் சிறிதாம் இடை,

இராமனுக்கும் சீதைக்கும் திருமணம் நிச்சயிக்கும் போது இராமனுக்கும், சீதைக்கும் இடையே உள்ள பொருத்தத்தை கம்பன் அழகாகக் கூறுகிறான்.

கம்பனில் நான்

இருவருக்கும் ஒரேயொரு குறைதான் உண்டாம். இராமனுக்குக் குறை, இராமனை யாரும் பழிப்பதில்லை. பழிப்பில்லாத புகழுடையவன் இராமன்.

சீதைக்கு உள்ள ஒரேயொரு குறை இடை இல்லாதது தானாம். “மருங்கிலா நங்கையும், வசையில் ஜயனும்” என்று பாலகாண்டத்தில் பாடுகிறான் கம்பன்.

சீதையை வர்ணிக்கும் இடங்களிலெல்லாம் சீதையின் இடை மிகவும் சிறியது என்பதைக் காட்ட “நூலிடை” “கொடியிடை” என்று பலவாறாகக் கூறுகிறான் கம்பன்.

“பொய்யோ எனும் இடையாள்” என இடை என்று ஒன்று இருப்பதாகச் சொல்வது பொய்தானோ என்பான் கம்பன். இங்கே இடையே இல்லை என்றே கூறிவிட்டான்.

“இடையே இல்லாதவளோடு நான் இவ்வளவு சந்தோஷமாக குடும்பம் நடாத்துகிறேனே. முக்கில்லாதது தான் ஒரு குறையோ? அது குறையே ஆகாது.”

என்று இலக்குவனுக்குக் கூறும்படி சூர்ப்பனகை இராமனிடம் கூறுவது மிகவும் அருமையான நகைச் சுவையாக அமைந்திருக்கிறது.

இராமாயணத்தில் மிக முக்கியமான திருப்பு முனையை உண்டாக்கும் பாத்திரமான சூர்ப்பனகையின் பாத்திரம், ஆரண்ய காண்டம் சூர்ப்பனகைப் படலத்தில் மிகவும் நகைச்சுவையாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சூர்ப்பனகை ஒரு நகைச்சுவைப் பாத்திரமா? என்று ஜயம் கொள்ளும் அளவுக்கு அந்தப் பாத்திரம் சுவாரஸ்யமான நகைச்சுவையோடு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது.

சூர்யபனகை தனது முக்கைக்காக தானே அரிந்தாளா?

மனிதனுக்கு மட்டுமே தான் சிரிக்கத் தெரி யும். மற்றும் உய்பினாங்களுக்குச் சிரிக்கத் தெரியாது என்று பொதுவாகக் கூறுவர்.

தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தையின் சிரிப்பு அதனைப் பெற்றவர்க்கு மட்டுமன்றி மற்றவர்க்கும் மகிழ்ச்சியைத் தரவல்லது.

சந்தோசத்தின் அறிகுறி சிரிப்பு. மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கேலியாகச் சிரிக்கும் சிரிப்பும் உண்டு.

ஒருவன் தனது சிரிப்பு மூலம் மற்றவர்களையும் சிரிக்க வைக்க வேண்டும்.

பிறர் துன்பத்தில் தான் இன்பங்கண்டு சிரிக்கும் சிரிப்பு மானுடத்தின் அழிவுக்கே வழிகோலும்.

முப்புரங்களை சிவபெருமான் தனது சிரிப்பால் ஏரித்தார் என்பது புராணக்கதை.

கம்பனில் நான்

நவரசங்களில் ஒன்று நகைச்சவையாகும். சாதாரண அன்றாட வாழ்க்கை தொடக்கம், உலகப்பெருங் காவியங்கள் வரை எல்லாவற்றிலும் நகைச்சவை உன்னதமான இடத்தைப் பிடித்திருக்கின்றது.

பாண்டவர் செய்த இராசகுய யாகத்திற்கு வந்த துரியோதனன், பளிங்கை நீர் என்றும், நீரைப் பளிங்கென்றும் தடுமாறி ஏமாந்ததைப் பார்த்துத் திரெளபதி சிரித்த சிரிப்பு, பாரதப் போருக்குப் பெருங் காரணமாக அமைந்தது.

வனவாசம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த இராம இலக்குவரைப் பார்த்து, இராவணனின் தங்கையான சூர்ப்பனகை செய்த காமப்புன்னகை, இராம இராவண யுத்தத்திற்குக் காரணமாய் அமைந்தது.

“புகையிலை விரிச்சாப் போச்ச, பொம்பிளை சிரிச்சாப் போச்ச” என்பது ஒரு கிராமியப் பழமொழி.

இதன் அர்த்தம் எப்படி இருந்த போதிலும் திரெளபதி சிரித்ததால், அதாவது துரியோதனனைப் பார்த்துச் சிரித்ததால் பாண்டவரின் இராச்சியம் பறிபோனது. திரெளபதியின் சேலையும் பறிபோனது.

சூர்ப்பனகை இராம இலக்குவரைப் பார்த்துச் சிரித்ததால் இராவணனின் ஆட்சியும் போனது, சூர்ப்பனகையின் முக்கும் போனது.

எவரையும் பாதிக்காத நகைச்சவைகள், எவரையும் பாதிக்காத சிரிப்பை உண்டு பண்ணுகின்றன.

இலக்கியங்களில் உள்ள நகைச்சவைக் காட்சிகள் படிப்பவரின் மனதில் மகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ணுகின்றன.

கதையின் கருவோடு ஓட்டிய நகைச்சவைக் காட்சிகள் காவியங்களில் இடம்பெறும்போது நகைச்சவையினால் காவியத்தின் கருவும் விளக்கம் பெறுகிறது எனலாம்.

குர்ப்பனகை செய்த காமப் புன்னகை.

“கல்வியிற் பெரியவன்” என்றும் “கவியிற் பெரியவன்” என்றும் “கவிச்சக்கரவர்த்தி” என்றும் போற்றப்படுபவன் கம்பன்.

கம்பன் தனது இராமாயணத்தில் பல இடங்களில் நல்ல நகைச்சுவைக் காட்சிகளை நயமாகப் பொருத்தி இருக்கின்றான். அவை காவியத்துக்கு உயிர்நுட்டி நிற்கின்றன.

ஆரண்ய வாசம் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த இராம இலக்குவரை இராவணனின் தங்கையான குர்ப்பனகை காண்கிறாள்.

கணவனை இழந்து விதவையாக இருந்த குர்ப்பனகை தனது இன்னொரு சகோதரனான கரன் என்பவனோடு அக்காட்டிலே வசித்து வந்தவள்.

அழியா அழகுடைய அண்ணல் இராமனைக்கண்டு தன் உள்ளம் அழிகிறாள், குர்ப்பனகை.

தனது அரக்க வடிவத்தை அகற்றி, அழகான பெண்ணாக, காமவல்லியாக, அன்னநடை நடந்து வந்து இராமனிடம் தனது காதலைத் தெரிவிக்கிறாள்.

தன்னைத் திருமணங்கு செய்யும்படி தானே நாணமின்றிக் கேட்கிறாள்.

ஏக பத்தினி விரதனான இராமன் மேல் அவள் கொண்ட காதல் ஏமாற்றம் அளித்ததால், இலக்குவனிடம் சென்று தன் விரக தாபத்தை வெளியிடுகிறாள்.

தனது மனைவி ஊர்மிளையை அயோத்தியில் விட்டு விட்டு, தனது அண்ணன் இராமனுக்குத் தொண்டு செய்ய வந்தவன் இலக்குவன்.

காட்டில் மனைவியின்றித் தனித்திருந்தும் அழகிய காமவல்லியாக வந்த குர்ப்பனகையை அவன் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

கம்பனில் நான்

குர்ப்பனகையின் காமக் கணவீச்சுக்கும், பேச்சுக்கும், அங்க அசைவுக்கும், மனம் தடுமாறாமல், ஏகபத்தினி விரதனாக, அண்ணன் இராமனுக்கு ஏற்ற தம்பியாக இருக்கிறான். இலக்குவன்.

தன் காதலுக்கு இலக்கு அவன் என்று இலக்குவனிடம் வந்த குர்ப்பனகை ஏமாற்றமடைந்து சிந்தித்தாள்.

இராமனோடு சீதை இருப்பதால் தான், இராமன் தன்னை ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை என்று என்னி, இராமன் இல்லாத நேரம் பார்த்து சீதையைத் தூக்கிச் செல்ல முயல்கிறாள்.

அவளது அந்த அடாத செயலைக் கண்ட இலக்குவன் அவளது அங்கங்களை வெட்டிச் சீதையைக் காப்பாற்றுகிறான்.

அழகான பெண்ணாக வந்து தங்களை மயக்க முயன்ற குர்ப்பனகையின் அழகான அங்கங்களைப் பங்கப் படுத்தினான் இலக்குவன்.

பொதுவாக, அழகான பெண்களைப் பார்த்து “முக்கும் முழி யுமாக இருக்கிறாள்” என்று கூறுவது வழக்கம்.

அழகுக்கு முதற்காரணமான முக்கை அறுக்கிறான். கண்களைக் குருடாக்காமல் கருணை காட்டுகிறான், இலக்குவன்.

முக்கை மட்டுமன்றி அவளது காதுகளையும், மூலைக் காம்புகளையும் அறுத்துத் துரத்தினான் இலக்குவன்.

“பெண்கள் அழகிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் ஆள் மயக்கிகளாக இருக்கக்கூடாது” என்பர் அறிஞர்.

ஆண்களை மயக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் அங்கங்கள் அரியப்படவேண்டியவை என்று அன்றே அரிந்து காட்டினான் இலக்குவன்.

அறுக்கப்பட்ட அங்கங்களோடு அண்ணன் இராவணனிடம் ஓடி வருகிறாள் குர்ப்பனகை.

அவளது நிலையைக் கண்ட இலங்கை மக்கள் அவளுக்கு நேர்ந்த கதியைப்பற்றிப் பலவாறாகக் கதைக்கிறார்கள்.

இலக்குவன் தான் இந்த வேலையைச் செய்தான் என்பது எவருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

அதனால் அவளுக்கு அந்த அவமானத்தைச் செய்தவர் எவராக இருக்க முடியும் என்று சிந்திக்கின்றனர்.

முவலகையும் ஒருங்கே ஆட்சி செய்யும் இராவணனின் தங்கையின் அங்கங்களை யாராவது அரிந்திருக்கமுடியுமா? முடியவே முடியாது. என்று முடிவெடுக்கின்றனர்.

ஆனால் அங்கங்களோ அங்கங்கு அறுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ. என்ன விந்தை. யார் அறுத்தது?

கம்பன் இவர்களது என்னத்தையும், முடிவையும் பின்வருமாறு அழகாகச் சொல்கிறான்.

என்னையே “இராவணன் தங்கை” என்றியீன்
“அன்னையே” என்றால் வணங்கல் அன்றியே,
உன்னவே என்னுமோ ஒருவரால், இவள்
தன்னையே அரிந்தனள் தான்னன் நார்சிலர்.

(கம்.ஆர்.குர்.3096)

இவளுக்கு யாராவது துன்பம் செய்ய வந்தால், தான் இராவணனின் தங்கை என்பதைச் சொல்லாமல் விடான்.

இராவணன் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனே வந்தவர்கள் அவளது காலடியில் விழுந்து “தாயே எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று விலகுவதன்றி, இப்படி ஒரு காரியத்தினைச் செய்யலாம் என்று மனத்தால் கூட நினைத்துப்பார்க்கவே பயப்படுவார்கள். அதனால் இதெல்லாம் இவளின் மாய்மாலமே. வேறில்லை.

கம்பனில் நான்

“இவள் தனது அங்கங்களைத் தானே தான் அரிந்திருக்க வேண்டும். வேறு யாரும் அரிந்திருக்கவே முடியாது” என்று இறுதியாக உறுதியான முடிவுக்கு வருகிறார்கள் நாட்டுமேக்கள் என்கிறான் கம்பன்.

இராவணனின் வீரத்தையும், அந்நாட்டு மக்கள், அவனது பெயர் புகழில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையையும், சூரப்பனைகை பற்றிய மக்களின் அபிப்பிராயத்தையும் இந்த நகைச்சுவைக்காட்சி மூலம், சிறப்பாக விளக்கிக் காட்டுகிறான் கம்பன்.

இராவணனின் வீரச்சிறப்பை இப்படி ஒரு நகைச்சுவை மூலமும் விளக்கும் கம்பனின் விவேகம் அறிந்து அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றதொன்று.

09

கம்பனின் சிலேடை நயம்

தமிழிலே இருக்கின்ற ஒப்புயர் வில்லாத காவியம் கம்பராமாயணம் ஆகும். கம்பன், கவித்துவத்தின் எல்லையைக் கண்டவன்.

கல்வியிற் பெரியவன், கவியிற் பெரியவன், காவியஞ் செய்தலிற் பெரியவன் கம்பன். கம்பனின் கவிதைகளை இரசிக்க வேண்டு மென்றால் கவிதைகளிலே பரிச்சயம் வேண்டும்.

கம்பன் இராமாயணத்தை “நால் படிந்த மனத்தவர்க்கு” விருந்தாக வைத்தான் என்பார் நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை.

கம்பராமாயணத்தில் ஒரு சுவையானதும் முக்கியமானதுமான கட்டமாக அமைவது இராவணனை அவனது தங்கையாகிய சூர்ப்பனகை சந்திக்கின்ற காட்சி.

காட்டில் இராமனைக் கண்டு காழற்று அவனை அடைவதற்கு அவனது மனைவி சீதை தட்டையாக இருக்கின்றாள் எனக் கருதி சீதையைத் தூக்கிச் செல்ல முயல்கின்றாள் சூர்ப்பனகை.

அவளது முக்கையும், காதுகளையும், வெம்முரண் முலைக்கண்கள் இரண்டையும், மேல்கீழ் உதடுகள் இரண்டையும் அறுத்து அவமானப்படுத்தித் தூத்தி விடுகின்றான் இலக்குவன்.

காட்டிலே தனக்குத் துணையாக இருந்த கரன், தூஷணன் ஆகிய சகோதரர்களிடம் சென்று முறையிடுகின்றாள் குர்ப்பனகை.

அவர்கள் தமது சேனைகளோடு வந்து இராமனோடு போர் செய்து இறந்து விடுகின்றார்கள்.

இராமனின் ஒப்பில்லாத வீரத்தை நேரில் கண்ட குர்ப்பனகையின் காமத்தீ கண்று ஏரிகின்றது.

அந்தக் காமநெருப்பு தன் தமையனான இராவணனையும் அவனது இராச்சியத்தையும் ஒருங்கே எரித்தழிக்க வேண்டும் என்பது அவளது பெருவிருப்பு.

அவனுக்கு, தன் தமையனான இராவணனைப் பழிதீர்த்துக் கொள்ள நல்லதோரு சந்தர்ப்பம் கிட்டுகின்றது.

இராவணன் திக்கு விஜயம் செய்த காலத்தில் குர்ப்பனகையின் கணவனும் அவனுடன் சென்றிருந்தான்.

அங்கு நடந்த ஒரு யுத்தத்தில் இராவணன் எதிரிகளை நோக்கி எறிந்த தண்டாயுதம் தவறிப் போய் குர்ப்பனகையின் கணவனது உயிரைப் பறித்து விட்டது.

இந்தச் சம்பவத்தைத் தவறுதலாக நடந்ததாக குர்ப்பனகை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. தன் கணவனைத் தன் தமையன் வேண்டு மென்றே கொலை செய்து விட்டான் என்று எண்ணிப் புலம்பினாள்.

இராவணனோடு இருக்க விரும்பாமல் காட்டுக்குச் சென்றாள். அங்கே அவனுக்குத் துணையாக கரன், தூஷணன் ஆகிய சகோதரர்களும் பெருஞ் சேனைகளும் இருந்தன. அவைதான் இராமனோடு போர் செய்து இறந்து அழிந்தன.

அங்கங்கள் அங்கங்கே அறுபட்டுத் தொங்க, இரத்தவாறாக வந்த சூர்ப்பனகையை அண்ணன் இராவணன் கானுகின்றான்.

மிகுந்த கோபத்தோடு “உன்னை இந் நிலைக்கு ஆளாக்கியவர் யார்? ஏன் இக் கொடுஞ் செயலைச் செய்தார்கள். இத்தகைய செயலை அவர்கள் செய்வதற்கு, நீ அவர்களுக்குச் செய்த குற்றம் என்ன?” என்று வினாவுகின்றான் இராவணன்.

“ஓப்பில்லாத பேரழகியான சீதையை உனக்காகத் தூக்கிவர முயன்றேன். அதனைப் பொறுக்காத இராம இலக்குவர்களாகிய மனிதர் செய்த வேலை இது” என்கின்றாள் சூர்ப்பனகை.

சீதையின் பேரழகைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து இராவணனுக்கு சீதைமேல் காமத்தீயை மூட்டி விடுகின்றாள்.

“மகாலக்குமி சீதைக்குத் தோழியாக இருக்கக்கூட அருகதையற்றவள். அத்தகைய பேரழகி சீதை. மன்மதன் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய நெருப்பிலே ஏரிந்து அழிந்து போனான் என்கிறார்களோ அது தவறு.

சீதையைக் கண்ட மன்மதன் அவளை அடையப் பெறாததால் அவள்மேல் கொண்ட காமத்தீயில் ஏரிந்து அழிந்தான் என்பதே உண்மை.

சீதையைப் போன்ற பேரழகியை எந்த உலகத்திலும் காணமுடியாது”. என்று பலவாறாகச் சொல்லி, சீதையின் அங்கங்களின் அழகையெல்லாம் அற்புதமாக வர்ணித்தாள் சூர்ப்பனகை.

காமவெறி தலைக்கேறிய நிலையில் இருந்த இராவணனிடம் சூர்ப்பனகை சொல்வதாக அமைந்த மூன்று பாடல்கள் சிலேடை நயம் மிக்க பாடல் களாகப் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றுள்ளன.

நேரடியாக ஒரு சிறப்புப் பொருளும், குறிப்பாக ஒரு இழிவுப் பொருளும் பொருந்தச் சிலேடையாக அமைந்துள்ள அப்பாடல்களின் சிறப்பை உங்களுக்கு விருந்தாக்க விரும்புகின்றேன்.

இந்திராணி, உ_மையம்மை, மகாலக்குமி ஆகிய யாவரையும்
விடவும் சீதையே அழகி என்றும், சீதை உனக்குக் கிடைத்து
விட்டால் இந்திரன், சிவபெருமான், மகாவிஷ்ணு ஆகிய மூவரிலும்
நீயே பாக்கியவான் என்றும் இராவணன் கருதும் வண்ணமாக
நேரடிப் பொருள் பொதிந்த பாடலை முதலிற் பார்ப்போம்.

இந்திரன் சசியைப் பெற்றான்;
இருமுன்று வதனத் தோன்தன்
தந்தையும் உ_மையைப் பெற்றான்;
தாமரைச் சௌங்க ணானும்
செந்திரு மகளைப் பெற்றான்;
சீதையைப் பெற்றாய் நீயும்;
அந்தரம் பார்க்கில் நன்மை
அவர்க்குஇலை உனக்கே ஜூயா! (ஐ.3141)

இந்திரன் சசி தேவியை மனைவியாக இந்திராணியாகப்
பெற்றான். ஆறு முகங்களைக் கொண்ட முருகப் பெருமானின்
தந்தையாகிய சிவபெருமான் உ_மையம்மையை மனைவியாகப்
பெற்றார்.

தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த கண்களையுடைய மகா
விஷ்ணு மூர்த்தி செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமியை
மனைவியாகப் பெற்றார்.

இனியென்ன சீதையை மனைவியாக நீயும் பெற்றுவிட்டாய்.”
என இராவணனது ஆசையைத் தூண்டி. அவனது ஆசை நிறைவேறி
விட்டதாகவே கூறி நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றாள் குர்ப்பனகை.

இன்னும் சீதையைத் தூக்கிவர இராவணன் தீர்மானிக்கவே
இல்லை. அதற்குள் “சீதையைப் பெற்றாய் நீயும்” என உறுதியாகவே
குர்ப்பனகை கூறும் விதம் மிகச் சிறப்பாக இருக்கிறதல்லவா.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதற்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு
முன்பே மகாகவி பாரதியார் “ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே,
ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம் என்று” எனப் பாடியது
போல இருக்கிறது குர்ப்பனகையின் கூற்று.

இராவணனுக்குச் சீதைமேல் காம இச்சையைத் தூண்டி விட்டால், அவன் நிச்சயமாகச் சீதையைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து விடுவான் என்பது தெரிந்த சூரப்பனகை, அக்காரியத்தை இன்னும் விரைவு படுத்தும் முகமாக “சீதையைப் பெற்றாய் நீயும்” என்றே சொல்லி ஆசையைத் தூண்டுகின்றாள்.

சீதையை நீ மனைவியாகப் பெற்றதனால் பெரும் நன்மைகளை அடையைப் போகின்றாய் என்ற பொருளை நேரடிப்பொருளாகக் கொண்டு “அந்தரம் பார்க்கில் நன்மை அவர்க்கில்லை. உனக்கே....” என்பது போல அமைகிறது இப்பாடல்.

அதாவது நடுநிலை நின்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், இந்திரன் சசிதேவியை மனைவியாகப் பெற்றதிலோ, சிவபெருமான் உமாதேவியை மனைவியாகப் பெற்றதிலோ, மகா விஷ்ணு மூர்த்தி மகாலக்கமியை மனைவியாகப் பெற்றதிலோ அவர்களுக்குப் பெரும் நன்மைகள் எவையும் இல்லை.

ஆனால் அப்பெண்கள் யாவரையும் விடப் பேரழகியாக விளங்கும் சீதையை மனைவியாகப் பெற்ற உனக்கே பெரும் நன்மைகள் விளையைப் போகின்றன என்பது பொருள்.

இப்பாடலின் இறுதி அடியைப் பிரித்துப் பொருள் கொண்டால் “அந்தரம் பார்க்கில் நன்மை அவர்க்கு இல்லை உனக்கு” என முற்றாகவே மாறுபட்ட பொருளைத் தந்துவிடும்.

சீதையைத் தூக்கிவரப் பெற்றாயானால் உனக்கு ஒன்றுமே இல்லாத நிலை வந்துவிடும். யாவற்றையும் இழந்து விடுவாய் என்பது குறிப்புப் பொருள்.

இதன்படி பார்த்தால் “சசிதேவியை மனைவியாகப் பெற்ற இந்திரனுக்கும், உமாதேவியை மனைவியாகப் பெற்ற சிவபெருமானுக்கும், மகாலக்கமியை மனைவியாகப் பெற்ற மகா விஷ்ணு மூர்த்திக்கும், அப் பெண்களை மனைவியாகப் பெற்றதனாலே நன்மை உண்டு.

ஆனால் சீதையை அடையப்பெற்ற உனக்கு ஒன்றுமே மிஞ்சப் போவதில்லை.” என முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத்தை இப்பாடல் தருகின்றது.

இதேபோல இன்னொருபாடல் குர்ப்பனகை இராவணனிடம் சொல்வதாக அடுத்த பாடலாக வருகின்றது.

பாகத்தில் ஒருவன் வைத்தான்;
பங்கயத் திருந்த பொன்னை
ஆகத்தில் ஒருவன் வைத்தான்;
அந்தணன் நாவில் வைத்தான்;
மேகத்தில் பிறந்த மின்னை
வென்றநுண் இடையி னாளை
மாகத்தோள் வீர பெற்றால்
எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி?

(ஆ.3142)

“உமா தேவியாருக்குச் சிவபெருமான் தனது உடம்பில் சரிபாதி இடம்கொடுத்து அர்த்தநாரி ஈஸ்வரராக விளங்குகின்றார்.

தாமரை மலரிலே இருந்த திருமகங்கு மகா விஷ்ணு முர்த்தி தனது மார்பிலே இடம் கொடுத்து இருத்தி வைத்திருக்கின்றார்.

பிரம்ம தேவனோ தனது மனைவியாகிய சரஸ்வதி தேவிக்குத் தனது நாவிலே இடம் கொடுத்து வைத்திருக்கின்றார்.

மேகத்தில் தோன்றும் மின்னற்கொடியை வென்ற நுண்மையான சிற்றிடையாளாகிய சீதையை வீரனாகிய நீ மனைவியாகப் பெற்றால், எவ்விடத்தில் வைத்து வாழுப் போகின்றாய்.” என்று கேட்பது போல அமைவது இப்பாடலின் நேரடிப்பொருள். இது சிறப்பை உணர்த்தும் பொருள்.

இப்பாடலின் இறுதியில் வரும் “எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி” என்பதை, எப்படி வைத்து வாழுப் போகின்றாய் எனக் கேள்வியாக அல்லாமல் கேள்வியாகப் பொருள் கொண்டு இரசிக்கலாமல்லவா.

“நீ எங்கே வைத்து வாழப் போகிறாய், நீ எப்படி வைத்து வாழப் போகிறாய். அவளை நீ வைத்து வாழ பெருவீர்களாகிய அவர்கள் விட்டுவிடுவார்களா?” என்ற பொருளில் உன்னால் அவளை வைத்து வாழவே முடியாது என்ற குறிப்புப் பொருளை உணர்த்தும் விதமாகவும் அமைந்துள்ளது இப்பாடல்.

“நீ சீதையை எங்கே கொண்டுபோய் வைத்தாலும் உன்னால் அவளோடு வாழவே முடியாது. உன்னைக் கொன்று விடுவார்கள்.” என எண்ணும் வண்ணம் அருமையான குறிப்புப் பொருள் பொருந்த அமைந்துள்ளது இப்பாடல்.

இதேபோல அடுத்ததாக அமைகின்ற பாடலும் அற்புதமானது. அப்பாடலையும் இரசிப்போம்.

பிள்ளைபோல் பேச்சி னாளைப்
பெற்றபின் பிழைக்கல் ஆற்றாய்;
கொள்ளைமா நிதியம் எல்லாம்
அவளுக்கே கொடுத்தி; ஜய!
வள்ளலே! உனக்கு நல்லேன்;
மற்றுநின் மனையில் வாழும்
கிள்ளைபோல் மொழியார்க்கு எல்லாம்
கேடுகுழ் கிண்டேன் அன்றே?

(அர்.3143)

“மழலைபோல, இனிமையாகப் பேசகின்ற சீதையைப் பெற்று விட்டால், அதன்பின் நீ பிழையெதுவும் விடமாட்டாய்”, அதாவது வேறு எந்தப் பெண்ணையும் பார்க்க மாட்டாய் என்பது நேரடிப் பொருள்.

“சீதையைப் பெற்றுவிட்டால் பிழைக்கமாட்டாய் செத்துப் போய்விடுவாய்.” என்பது குறிப்புப்பொருள். “பிழைக்கல் ஆற்றாய்” என்பதை இப்படி இரண்டு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“பெரிய திரண்ட குவிந்த செல்வம் யாவற்றையும் சீதைக்கே கொடுத்துவிடு” என்பது “கொள்ளை மா நிதியம் எல்லாம் அவளுக்கே கொடுத்தி” என்பதன் நேரடிப் பொருள்.

“உனது செல்வம் யாவும் அவள் பொருட்டாகவே அழிந்துவிடும்” என்பது குறிப்புப் பொருள்.

“சீதையை நீ பெற்றுவிட்டால் நான் உனக்குப் பெரும் நன்மையைச் செய்தவளாவேன். ஆனால் சீதையை அடையப் பெற்றபின் நீ உன் அரண்மனையில் வாழும் கிளிபோலப் பேசுகின்ற பெண்களை நினைக்கவே மாட்டாய்.

அதனால் அவர்களுக்குக் கெடுதல் செய்தவளாகி விடுவேன் அல்லவோ” என்கின்றாள் குர்ப்பனகை. இது நேரடிப் பொருள்.

“சீதையைத் தூக்கிவரப் பெற்றால் நீ பிழைக்க மாட்டாய் உனது செல்வமெல்லாம் அவள் பொருட்டாக அழிந்துவிடும். நீ இறந்து போய்விடுவதால் உன் அரண்மனையில் வாழும் பட்டத்தரசியும் ஏனைப் பெண்களும் துன்பப்படப் போகின்றார்கள்

எனது முயற்சி உனது அரண்மனைப் பெண்களுக்கெல்லாம் துன்பத்தைத் தரப்போகிறது” என்ற குறிப்புப் பொருளையும் இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

கம்பன் கவிச் சக்கரவர்த்தி. அவனது கவிதைகளை இரசிக்கப் புகுந்தால் உணவை மறந்து, உலகை மறந்து, உறவை மறந்து இரசிக்கலாம். இரசியுங்கள்.

10

வாலி சுக்கிரீவன் முதலானோர் குரங்குகளா? வானர்களா?

கல்வியிற் பெரியவன், கவியிற் பெரியவன் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்றெல்லாம் புகழப்படும் கம்பனின் இராமாயணத்தில், கம்பனுக்கே சவாலாக அமைந்த பிரச்சினை வாலிவதை என்று சொன்னால் அது மிகையானதல்ல.

வான்மீகியின் வாலிமோட்சத்தைக் கம்பன் வாலிவதையாக்கி, வாலிக்கும் இராமனுக்கும் இடையே வாதப்பிரதி வாதங்களை நடாத்திச் சிக்கலை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றான்.

தன்னோடு போர் செய்யாதவனும், நிராயுதபாணியாக நின்றவனுமாகிய வாலிக்கு, இராமன் மறைந்து நின்று அம்பெய்ததை நியாயப்படுத்துவதற்காக இப்பகுதியை விரிவுபடுத்திய கம்பன், வாலியை மிகப்பெரிய பலங் கொண்டவனாகவும், பல சிறந்த வரங்களைப் பெற்றவனாகவும் காட்டுகின்றான்.

தேவர்களும், அசரர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தும் கடைய முடியாதிருந்த பாற் கடலைத் தனி ஒருவனாகக் கடைந்தவன் என்றும், தன் முன்னால் நின்று போர் புரிபவரின் வரத்திலும், பலத்திலும், பாதியைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வரபலம் படைத்தவன் என்றும், இராவணைத் தனது வாலிலே கட்டி வலி அழித்தவன் என்றும், பலவாறாக வாலியின் சிறப்புக்களைக் கம்பன் காட்டுகின்றான்.

கம்பன் தனது இராமாயணத்தில் கவிக் கூற்றாகவும், பாத்திரங்களின் கூற்றாகவும், வாலி, சுக்கிரீவன், அனுமான், தாரை, உருமை முதலானவர்களை குரங்குகள் என்றும், வானரர்கள் என்றும் இரண்டு விதமாக அழைக்கிறான்.

இராமன் வாலியைக் குரங்கல்ல என்று நிருபிக்க முயல்வதும், வாலி தங்களைக் குரங்குகள் என்று நிருபிக்க முயல்வதும், இராமனே வாலியை விலங்கு என்றும் விலங்கல்ல என்றும் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு சொல்லிக்கொள்வதும் வாலிவதைச் சிக்கல்களுக்கு அடிப்படைக் காரணங்களாக அமைகின்றன.

கம்பராமாயணத்தை ஆழமாக, நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர்கள் குரங்குகள் அல்லர் என்பது தெளிவாகப் புரியும். இவர்கள் உண்மையில் வாலுள்ள மனிதர்களே.

நரர் என்றால் மனிதர் என்று பொருள். வாலுள்ள நரர் வால்நரர். இவர்களே வானரர் என அழைக்கப்பட்டனர் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

சகல வகைகளிலும் மனிதரைப் போன்ற உடலமைப்பைக் கொண்டு, வாலை மட்டும் மேலதிகமான உறுப்பாகக் கொண்டவர்களாக இவர்களைக் கருதிக் கொள்ளலாம் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் பல கம்பராமாயணத்தில் உண்டு.

வாலியை வாலுள்ள மனிதனாக, உயர் தினையிலே வைத்துப் பார்க்கும் போது மட்டுமேதான் குற்றவாளியாக, கொல்லப்பட வேண்டியவனாக இராமனாலே வாதாடமுடியும்.

வாலியைக் குரங்காக, விலங்காகக் கருதினால் அவன் குற்றவாளியாகவே மாட்டான் என்பது இராமனுக்கும் தெரிந்திருந்தது.

வாலி, சுக்கிரீவன் முதலானவர்களைக் குரங்குகளாகவே தான் ஆதிகவி வான்மீகி காட்டிச் செல்கின்றார்.

தன்னை மறைந்திருந்து அம்பெய்தது தவறு என்று சொல்லும் வாலிக்கு, விலங்குகளை மறைந்திருந்து கொல்லுதல் வேந்தனுக்கு மரபு, என்று இராமனைச் சொல்ல வைத்து, இராமனின் செய்கையை நியாயப்படுத்துகின்றார் வான்மீகி.

கம்பனோ இதற்கு மாறாக இராமாயணத்தை நடாத்திச் செல்கின்றான்.

வாலி, சுக்கிரீவன், அனுமான்

வாலி, சுக்கிரீவன் ஆகிய இருவரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்.

“இங்கு வருபவர் யாவரும் பெண்வடிவமடைக்” எனச் சாபமிடப்பட்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்ற ருக்ஷராஜஸ் என்னும் வானரராஜன் பெண்ணாக மாற, அதாவது வானரப் பெண்ணாக மாற, அவ்வானர வளிதையின் வாலின் அழகைக்கண்டு காழுற்ற தேவேந்திரன் மூலமாக வாலியும், கழுத்தினழகைக் கண்டு காழுற்ற குரியன் மூலமாக சுக்கிரீவனும் பிறந்தார்கள் என்று வான்மீகி இவர்களது பிறப்புப் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

எனவே வாலி சுக்கிரீவர்கள் வானரப் பெண்ணுக்குத் தேவர்கள் மூலமாகப் பிறந்த பிள்ளைகளாவர். வாலியோ தங்கள் தாயை வானரம் என்று கூறுமால் குரங்கு என்று கூறி, தாங்கள் குரங்குகள் என்பதால் தனது செய்கையில் குற்றமில்லை என்று வாதிடுகின்றான்.

இராமனும் உங்கள் தாய் குரங்காக இருந்தாலும் நீங்கள் தேவர்களுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தீர்கள். அதுமட்டுமின்றி தெளிவாக நல்லற நெறியைக் கற்றிருக்கின்றீர்கள். அதனால் நீங்கள் விலங்குகளில்லை (குரங்குகளில்லை) என்று வாதிடுகின்றான்.

“நலங்கொள் தேவரிற் தோன்றி, நவையறக்
கலங்காது அற நன்னேறி காண்டவின்
விலங்கு அலாமை விளங்கியது....”

(கிட் வாலி -107)

கம்பனும், இராமனும் வாலியை உருவத்தில் விலங்கு என்றும், அவன் பேரறிவு படைத்திருந்ததால் அவ்விலங்குத்தன்மை அகன்று விட்டது என்றும், திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகின்றார்கள். விலங்குகளுக்குள்ளும் உயர்தினை உண்டு. மனிதர்களுக்குள்ளும் அ.றினை உண்டு; என்றெல்லாம் தினைப் பாகுபாட்டையும் காட்டுகிறார்கள்.

வாலி, சுக்கிரீவன் முதலியோரை அரிக்குலம் என்றும், குரங்கினம் என்றும், கவிக்குலம் என்றும் மாறிமாறிச் சொல்கிறார்களேயன்றி வானரம் எனச் சொல்வதைத் தவிர்க்கின்றார்கள்.

அனுமான், கேசரி என்னும் வானர ராஜனது மனைவியான அஞ்சனா தேவிக்கு வாயுபகவானின் அனுக்கிரகத்தால் பிறந்தவன்.

“நான் காற்றின் வேந்தற்கு அஞ்சனை வயிற்றில் வந்தேன். நாமமும் அனுமன்”. என்று அனுமான் தன்னை இராமனுக்கு அறிமுகப் படுத்துகின்றான்.

இராமனோடு அனுமான் உரையாடிய முதற் சந்திப்பிலேயே அனுமானின் சொல்லாற்றலை இராமன் புகழ்கின்றான். “சொல்லின் செல்வன்” என்று பட்டமும் வழங்குகின்றான்.

அனுமானின் கல்விச் சிறப்பைப் புகழ்ந்து “இவன் கல்லாத கலையும் வேதமும் எந்த உலகத்திலுமில்லை. இவன் பிரம்ம தேவனோ அன்றிச் சிவபெருமான்தானோ. இவனது அறிவாற்றல் இவனது சொல்லாலே வெளிப்படுகின்றதே” என்று இராமன் இலக்குவனுக்குச் சொல்லுகின்றான்.

இல்லாத உலகத்தெங்கும் ஈங்கிவன் இசைகள் கூரக் கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னும் காட்சி சொல்லாலே தோன்றியிருப்பதே; யார்கொல் இச்சொல்லின் செல்வன். வில்லார்தோன் இளைய வீர விரிஞ்சசனோ விடைவல் லாணோ (கிட்.அனு 20)

இது மட்டுமன்றி பிரமச்சாரி வடிவத்தோடு வந்து தன்னோடு உரையாடிய அனுமானின் அறிவாற்றலை இராமன் புகழ்ந்து, “இவ்வுலகத்திலுள்ள முனிவர்கள், மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கள், ஆகியோரில், இவனுக்கொப்பான சொல்லாற்றல் படைத்தவர் யார் இருக்கின்றார்கள்.

வேதங்களின் கூட்ட மெல்லாவற்றையும் முழுவதுமறிந்த இப் பிரமச்சாரியின் சொல்லுக்கு எதிரில், திரி முர்த்திகளுக்கும் வல்லமை அரிது” என்று இலக்குவனுக்குச் சொல்லுகின்றான்.

மற்றுமில் உலகத்துள்ள முனிவர் வானவர்கள் ஆர் இச் சொற்றிறம் உடையர். மற்றுச் சுருதியின் தொகுதியாவும் மற்றும் தரும்கூடும் மாணி மொழிக்கெதிர் முதல்வராய் பெற்றியர் முவர்க் கேட்டு பேராற்றல் அரிது மன்னோ.

(கிட்.அனு 22)

வாலியும் இராமனோடு வாதிடும் போது பேரறிஞன் போலவே வாதிடுகிறான். இராமனின் வரலாற்றைத் தெரிந்து வைத்திருந்த வாலி, இராமனைத் தெய்வமாகக் கருதித் தன் மனைவியான தாரைக்கு இராமனின் புகழை எடுத்துச் சொல்கிறான்.

மனுதர்ம சாத்திரம் பற்றியும், யுத்த தர்மம் பற்றியும், அரசியல் நெறி பற்றியும், மனித ஒழுக்கம், விலங்கொழுக்கம், என்பவற்றின் வேறுபாடுகள் பற்றியும், கற்பொழுக்கம் பற்றியும் எல்லாம் மிகச் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லி இராமனோடு விவாதிக்கின்றான்.

ஆன்மீக அறிவும் உணர்வும் மிக்கவனாகவும், சிறந்த சிவபக்தனாகவும், அன்புமிக்க கணவனாகவும், பாசம் மிகுந்த தந்தையாகவும் அவன் விளங்குகின்றான்.

“நிரம்பினான் ஒருவன் காத்த நிறையரசு” என வாலியின் அறிவையும், அவனது ஆட்சிச் சிறப்பையும் இராமனே புகழ்கின்றான்.

இத்தோடு, “நல்லது எது தீயது எது? என்ற வேறுபாடு தெரியாத நல்லறிவு இல்லாது வாழ்வது தான் விலங்கின் இயல்பு.

நிலை பெற்ற சன்மார்க்கங்களுள் நீ அறியாத நெறியும் உண்டோ. உன் வாய்ச் சொற்கள் உன்னை யாவும் அறிந்தவனாகக் காட்டி விட்டனவே” என்று இராமன் வாலியைப் புகழ்கின்றான்.

நன்று தீதென்று இயல்தெரி நல்லறிவு
இன்றி வாழ்வ தன்றோ விலங்கின் இயல்
நின்ற சின்னெந்றி நீயறியா நெறி
ஒன்றும் இன்மை உன் வாய்மை உணர்த்துமால்.

(கிட.வாலி 111)

வாலிக்கு மனைவி, மகன் என மகிழ்ச்சிகரமான பாசப் பிணைப்பு மிக்க குடும்பமும் வாய்த்திருந்தது.

சுக்கிரீவனுக்கும் இவனைப் போலவே உருமை என்ற பெண்ணோடு குடும்ப வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. விருந்தோம்பற பண்டும் அவர்களிடையே இருந்திருக்கிறது.

இராம இலக்குவரை அழைத்து வந்து விருந்து வைக்கின்றான் சுக்கிரீவன். அவ் விருந்தைச் சுக்கிரீவனின் மனைவி பரிமாறாததைக் கண்ட இராமன் “நீயும் என்னைப் போல மனைவியைப் பிரிந்தாயோ” என்று கேட்கின்றான்.

பொருந்து நன்மனைக்கு உரிய பூவையைப்
பிரிந்துளாய் கொலோ நீயும்.....

(கிட.நட் 32)

இல்லற தர்மம் வானர்கள் வீட்டிலும் இருந்ததையே இது காட்டுகின்றது.

வாலியின் மனைவியான தாரை என்பவளைக் கம்பன் காட்டும் விதம், அவளை ஒரு குரங்குப் பெண்ணாக, மந்திக் குரங்காக நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதபடி அமைந்திருக்கின்றது.

சுக்கிரீவன் இராமனின் ஆலோசனைப்படி வாலியை அறை குவிப் போருக்கு அழைக்கின்றான்.

மதம் பிடித்த யானையின் பிளிறல் ஓலியைச் சிங்கம் கேட்டு மகிழ்ச்சியும் கோபமும் அடைகின்ற நிலையில், வாலி கேட்டு “வந்தேன் வந்தேன்” என்று சத்தமிட்டுக் கத்தியபடி புறப்படுகின்றான்.

அப்பொழுது அவனது மனைவியான “தாரை” என்பவள் அவனைத் தடுக்கின்றான்.

கம்ப இராமாயணத்தில் கம்பன் தாரையை அறிமுகப்படுத்தும் இடமே இதுதான். கம்பன் அக் காட்சியில்

ஆயிடைத் தாரைஎன்று அமிழ்தில் தோன்றிய
வேயிடைத் தோளினாள் இடை விலக்கினாள்.

வாயிடைப் புகைவர வாலி கண்வரும்
தீயிடைத் தன்நெடுங் கூந்தல் தீகின்றாள்

(கிட.வாலி 13)

என்று அவளை அறிமுகஞ் செய்கின்றான். அதாவது தாரையைத் தேவாமிர்தம் போலக் காணப்படுவாள் என்றும். முங்கிலைப் போன்ற தோள்களைக் கொண்டவள் என்றும் சொல்லி, வாலியின் கண்களிலிருந்து வரும் கோபாக்கினியில் தனது நீண்ட கூந்தல் ஏரிந்து போகின்றவளாக வர்ணிக்கின்றான்.

தாரையின் கூந்தலை தாழ்குழல், வார்குழல், புனைகுழல், விரைக்குழல், புரிகுழல், நெடுங்கூந்தல் என்று சொல்வதோடு, அவளது கண்களை வேல்விழி என்றும் கழுத்தைப் பூகக் கழுத்து அதாவது கழுகு போன்ற கழுத்து என்றும், தோள்களை முங்கிலைப் போன்ற தோள்கள் என்றும், இடையை நுண்ணிடை என்றும் வர்ணிப்பது தாரையை மானுடப் பெண்ணாகவே கற்போரைக் காணச் செய்கின்றது.

கம்பனில் நான்

அவள் காலிலே நூபுரம் என்னும் அணிகலனை அணிந்திருந்தாள், இடையிலே மேகலை என்னும் அணிகலனை அணிந்திருந்தாள் என்றும் கம்பன் காட்டுகின்றான்.

அத்தோடு அவளது குரலைக் குயில் போன்றது என்னும் பொருளில் “குயில்மொழி” என்றும் சொல்வதோடு “இசையிலும் இனிய சொல்லாள்” என்றும், புல்லாங்குழல், யாழ், நல்ல வீணை என்பவற்றின் ஒசையை விடச் சிறந்த இனிமையான ஒசையோடு வாலியின் இறப்புக்கு இரங்கி அழுதாள் என்றும் கம்பன் காட்டுவது கவனிக்கத்தக்கது. இவையெல்லாம் ஒரு மந்திக் குரங்குக்குரிய இலட்சணங்களாகத் தெரியவில்லை.

பாத்திரங்களின் வாயிலாகப் பார்க்கும் போது வாலி தன் மனைவி தாரரயை “மலைக்குல மயில்” என்றும் “மயிலியற் குயின்மொழி” என்றும் அழைப்பதைக் காணலாம்.

பெண்களை மயிலுக்கு உவமிப்பது மயிலின் தோகை போன்ற நீண்ட கூந்தலைக் கொண்டிருப்பதனாலேயே ஆகும்.

தாரை மங்கல அணி அணிந்திருந்தாள் என்பதையும், வாலி இறந்த பின்பு மங்கல அணியை நீக்கி, மற்றும் சுமங்கலிக்குரிய ஆடை ஆபரணங்களை விலக்கி, மலர்க்குடுதல் முதலாகத் தன்னை அலங்கரிப்பதைத் தவிர்த்திருந்தாள் என்பதையும் கம்பராமாயணத்தில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

கார்காலம் முடிந்ததும் சீதையைத் தேடுவதற்காக வந்து சந்திப்பதாகக் கூறிய சுக்கிரீவன் வராது அரச போகத்தில் ஆழந்திருந்த போது, கோபங்கொண்ட இராமன் இலக்குவனைக் கிட்கிந்தைக்கு அனுப்புகின்றான்.

கோபாவேஷத்தோடு வரும் இலக்குவனைச் சாந்தப்படுத்தத் தாரை, வானரப் பெண்களை அழைத்துச் சென்று வழிமறிக்கின்றாள்.

அவர்கள் எல்லோரையும் மானுடப் பெண்களாகக் கண்டு இலக்குவன் தொடர்ந்து செல்ல நாணமுற்றுக் குளிந்து நிற்கின்றான்.

அவர்களிலே தாரையின் தோற்றும் பற்றிக் கம்பன் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

மங்கல அணியை நீக்கி,
மணியணி துறந்து, வாசக்
கொங்கல்ர் கோதை மாற்றிக்,
குங்குமம் சாந்தங் கொட்டாப்
பொங்குவெம் முலைகள் பூகக்
கழுத்தோடு மறையப் போர்த்த
நங்கையைக் கண்ட வள்ளல்
நயனங்கள் பளிப்ப நெந்தான்.

(கிட்.கிந்.52)

மங்கல அணி, மற்றும் இரத்தினாபரணங்கள் அணியாது, வாசனை வீசுகின்ற பூமாலையைக் கூந்தலிலே குடாது, குங்குமம் சந்தனம் என்பவை பூசப்படாத மார்பகங்களைக் கழுகு போன்ற கழுத்தோடும் நன்றாகப் போர்த்திய முந்தானையோடு நின்ற தாரையைக் கண்ட இலக்குவன் கண்களில் நீர்த்துளிகள் தோன்றுக் கவலைப்பட்டு நின்றான் என்கின்றான் கம்பன்.

தாரையைப் பார்க்கும் போது இலக்குவனுக்குத் தனது தாயரின் நினைப்பு வந்ததாம்.

தனது தந்தை தசரதன் இறந்தபின்பு தனது தாயாகிய சுமித்திரையும், பெரிய தாயாகிய கோசலையும் இருக்கின்ற அமங்கலித் தோற்றுமாகிய விதவைத் தோற்றும் போலத் தாரையின் தோற்றும் தெரிந்தது அவனுக்கு.

இனையராம் என்னை ஈன்ற
இருவரும் என்ன வந்த
நினைவினால் அயர்ப்புச் சென்ற
நெஞ்சினன் நெடிது நின்றான். (கிட்.கிட 53)

என்கின்றான் கம்பன். கைகேயிமேல் இலக்குவன் கொண்ட கோபத்தினால் இருவரை மட்டுமே நினைத்துக் கவலை கொள்கின்றான்.

எனவே தாரையின் கோலம் மானுடப் பெண்களின் விதவைக் கோலம் போலவே தான் இருந்திருக்கின்றது.

தாரையை இலக்குவன் நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கு முன்பாக, தன்னை வழிமறித்த வானரப் பெண்களை முழுக்க முழுக்க அழகிய மானுடப் பெண்களாகவே நினைத்து, நிமிர்ந்து பார்க்கவும் நாணம் கொண்டு தலைகுளிந்து நின்றான் என்பதைக் கம்பன் பின்வரும் பாடலடிகள் மூலம் காட்டுகின்றான்.

தாமரை வதனம் சாய்த்துத்
தனு நெடுந் தரையில் ஊன்றி
மாமியர் குழுவில் வந்தானாமென
மைந்தன் நிற்ப.....

(கிட.கிட 48)

அதாவது, தாமரை போன்ற தனது முகத்தைச் சரித்துக் குளிந்தபடி, வில்லைத் தரையில் ஊன்றிக்கொண்டு மாமியர் கூட்டத்திற்குள்ளே வந்த ஒரு உத்தமமான ஆண்மகன் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் நாணிக்கோணி நின்றான் இலக்குவன் என்கின்றான் கம்பன்.

குரங்குப் பெண்களை, அதாவது மந்திக் குரங்குகளைக் கண்டு யாராவது நாணமடைவார்களா?

எனவே, தாரையையும், ஏனைய வானரப் பெண்களையும் பார்க்கும் போது, மானுடப் பெண்களைப் பார்ப்பது போன்ற காட்சியும், உணர்வுமே இலக்குவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதற்கு இதுவே போதிய சான்றாகும்.

இவ்விதமாக வானரக் கூட்டத்தார் மனிதர்களைப் போன்ற தோற்றங் கொண்டவர்களாகவும், ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களாகவும், மனிதப் பண்பாடு பொருந்தியவர்களாகவும், இல்லற வாழ்வு நடாத்தியவர்களாகவும், நல்லறிவும், புத்திக் கூர்மையும் பெற்றிருந்தவர்களாகவும் காட்டப்பட்ட அதேவேளை அவர்களைக் குரங்குகளாகவும் கம்பன் காட்டுகின்றான்.

குரங்குகளாக

வாலி பல இடங்களில் தம்மைக் குரங்கு என்று கூறுவதாகவே கம்பன் காட்டுகின்றான். வாலி இராமனோடு வாதிடும் போது.

அரக்கர் ஓர் அழிவு செய்து கழிவனில்; அதற்கு வேறோர் குரக்கினத்து அரசைக் கொல்ல மலுநெறி கூறிற் ருண்டோ”

(கிட வாலி 79)

என்று தொடங்குகின்றான். “அரக்கனான் இராவணன் செய்த அநியாயத்திற்கு, அழிவிற்கு குரங்கினத்து அரசனைக் கொல்லும்படியா மனுதர்ம சாத்திரம் கூறுகின்றது” என்று இராமனைக் கேட்கின்றான் வாலி.

அது மட்டுமில்லாமல் இராமன் சுக்கிரீவனுக்குத் துணையாக வந்திருக்கின்றான் என்று தாரை வாலிக்கு அறிவுரை கூற, இராமன் “புன் தொழிற் குரங்கொடும் புணரும் நட்பனோ” என்று சுக்கிரீவன் முதலானோரை அற்ப காரியஞ் செய்யும் குரங்குகள் என்றே சொல்கின்றான் வாலி.

இதே போல, தன் மார்பைத் துளைத்தது இராமபாணம் என்பதை அறிந்து கொண்ட பின்பு, “இராமன் நெறி தவறி விட்டானே.

இராமனே நெறி தவறி, மறைந்து நின்று, தன்னோடு போர் செய்யாத, நிராயுதனாகிய எனக்கு அம்பெய்ததற்கு என்ன காரணம் இருக்க முடியும். இது கலிகாலத்தில்தான் நடக்கக்கூடிய அநியாயம்.

கடவுளே தவறு செய்தால் அதற்குக் காலப்பிழையையே அன்றி கருமப் பிழையைச் சொல்ல முடியுமா?” என்று நினைத்து, “அந்தக் கலிகாலம் ஊர்ந்து திரிகின்ற குரங்குகளாகிய எம்மிடத்தில்தான் தோன்றிப் பரந்து விட்டதோ” என்று நினைக்கின்றான் வாலி.

“ஓலிகடல் உலகம் தண்ணில் ஹர்தரு குரங்கின் மாடே
கலியது காலம் வந்து பரந்ததோ....”

(கிட.வாலி 80)

இராமனின் அறிவுரையால் நல்லறிவு வரப்பெற்ற பின்பும் வாலி “யாவதும் என்னை தேற்றாக குரங்கெனக் கருதி..” என்றும், “தொல்லைச் சிற்றினக் குரங்கினோடும்...” என்றும், பலவாறாகத் தம்மைக் குரங்காகவே குறிப்பிடுகின்றான்.

“மற்றிலன் எனினும் மாய அரக்கனை வாலிற் பற்றிக் கொற்றவ நின்கட் தந்து குரக்கியற் தொழிலும் காட்டப்பெற்றிலன்...” என்று இராமனிடமும் “மதவியல் குரக்குச் செய்கை மயர்வொடும் மாற்றி வள்ளல் உதவியை உண்ணி....” எனச் சுக்கிரீவனுக்கு அறிவுரை கூறும் போதும் வாலி தம்மைக் குரங்குகளாகவே கூறுகின்றான். குரங்கு என்பதே குரக்கு என வருகிறது.

இவை மட்டுமில்லாமல் “உன் தம்பியின் மனைவியை நீ தாரமாக்கிக் கொண்டாய் இது நியாயமா?” என்று இராமன் வாலிமேல் குற்றும் சாட்ட, வாலி, “எமக்கு மறைநெறிவந்த திருமணம் இல்லை” என்று கூறுகின்றான். “விரும்பியபடி வாழ்வதே எங்கள் பிறப்பொழுக்கம்” என்கின்றான்.

“உங்கள் மனிதகுலப் பெண்களைப் போன்று எங்கள் பெண்களுக்குக் கற்பொழுக்கம் இல்லை” என்றும், “எங்கள் குரங்கினத்தில் ஆண்களைப் போன்றே பெண்களும் கிடைத்தால் கிடைத்தபடி அனுபவித்து வாழும்படியே பிரம்மதேவன் படைத்துள்ளான். அதுவே குல ஒழுக்கம்” என்றும் கூறுகின்றான்.

“உணர்வு சென்ற வழிச் செல்லும் விலங்கொழுக்கமே எம் ஒழுக்கம்” என்று வாதிடுகின்றான்.

இவையெல்லாம் கம்பன் வாலிமூலம் வானர்களைக் குரங்குகளாகக் காட்டுகின்ற முயற்சி என்றே காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இது மட்டுமன்றி இன்னொன்றையும் பார்ப்போம். சீதையைத் தேடிப் பெறுவதற்குத் துணையாக அமையக்கூடியவன்

சுக்கிரீவனே எனக் சபரியும், கவந்தனும் இராமனுக்குக் கூறும் போது, சுக்கிரீவனின் மனைவியை வாலி கவர்ந்து வைத்திருக்கும் செய்தியைச் சொல்லவே இல்லை.

அனுமான் இராம இலக்குவரை முதன்முதற் கண்டு சுக்கிரீவனைப் பற்றிச் சொல்லும்போதும், வாலி சுக்கிரீவனை அடித்துத் துன்புறுத்திக் கொல்ல முயன்றான் என்றும், தப்பியோடிய சுக்கிரீவன் இரலையங்குன்றில் வந்து மறைந்திருக்கின்றான் என்றும், மதங்க முனிவரின் சாபத்தினால் அம்மலைக்கு வாலி வரமுடியாததால் உயிர் வாழ்கின்றான் என்றும் கூறுகின்றான்.

சுக்கிரீவனிடம் விருந்துண்ட இராமன் “நீயும் மனைவியைப் பிரிந்தாயோ” என்று கேட்ட பின்தான் அனுமான், வாலி சுக்கிரீவனின் மனைவியைக் கவர்ந்து வைத்திருப்பதைக் கூறுகின்றான்.

எனவே மனைவியைக் கவர்ந்து சென்ற விடயம் அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய விடயமாக இல்லாதிருப்பது அவர்களது குரங்கு ஒழுக்கத்தையே காட்டுகின்றது.

இராமனைத் தம் பிரச்சினையோடு உணர்வு பூர்வமாக ஒன்றாச் செய்வதற்காகவே தான், சுக்கிரீவனின் மனைவியை வாலி வலிந்து கவர்ந்து தன் மனைவியாக்கிக் கொண்டான் என்று சொல்லப்படுகின்றது எனக் கொள்ளலாம்.

இவ் வானர்களின் போர்முறை அற்பக் குரங்குகளின் சண்டையாகவே காட்டப்படுகின்றது.

நகங்களால் கிழிபடுதல், பற்களால் கடிபடுதல், வாலினால் ஒருவரை ஒருவர் வரிந்து கட்டி இழுபடுதல், பெரிய கல்மலைகளைப் பெயர்த்து ஒருவர் மேல் ஒருவர் வீசி எறிபடுதல், மரங்களைப் பிடுங்கி அடிபடுதல் என இவர்களின் யுத்த முறை காட்டப்படுகின்றது.

மனிதர்களைப் போல ஆயுதம் எடுத்துப் போர் புரிந்ததாக கம்ப இராமாயணத்தில் எங்குமே காட்டப்படவில்லை. இராவணனை அனுமான் குத்துச் சண்டைக்கு அழைத்ததாகத்தான் யுத்தகாண்டம் கூறுகின்றது. இந்த வகையில் வானர்களைக் குரங்குகளாகக் காட்டுகின்றான் கம்பன்.

கம்பனில் நான்

வாலி இராமனோடு வாதிடும் போது தாம் குரங்குகள் என்றே வாதிடுகின்றான். ஆனால் இராமனோ அவனைப் பார்த்து நீங்கள் தோற்றத்தில் குரங்குகளாக இருந்தாலும் குரங்குகளில்லை. என்று சொல்லி மானுட ஒழுக்கப்படி பார்த்தே வாலிமேற் குற்றம் சாட்டுகின்றான்.

உயர்தினை அ.:நினைப் பாகுபாடு உருவத்தைப் பொறுத்ததல்ல என்றும், சீதையைக் காக்கத் தன் உயிர் கொடுத்த சடாயுவும், முதலையிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும்படி மகாவிஷ்ணு முர்த்தியைக் கூவி அழைத்த யானையும் (கஜேந்த்ரின்) அ.:நினையல்ல என்றும் ஆதாரங்காட்டி வாலியை உயர்தினையாக நிறுவுகின்றான் இராமன்.

ஆனால் சுக்கிரீவனோடு போர் செய்யவந்த வாலியை இலக்குவனுக்குக் காட்டி அவனது தோற்றத்தை இராமன் புகழ்ந்த போது, வாலியை மறைந்து நின்று அம்பெய்து இராமன் கொல்வதில் உடன்பாடில்லாத இலக்குவன், சுக்கிரீவன் நம்பத்தகாதவன். அண்ணனையே கொல்ல முனைபவன் என்று கூற, இராமன் அவனுக்குப் பதில்கூறும் போது “இப் பித்தாய விலங்கின் ஒழுக்கினைப் பேசலாமோ” எனச் சுக்கிரீவனைப் பித்துப் பிடித்த விலங்கு என்றே குறிப்பிடுகின்றான்.

ஆனால் அதே வேளை கிட்கிந்தையை நகரமாகவும், தாய்க்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி தான் அங்கு வரமுடியாதென்றும் இராமன் சொல்லி, இலக்குவன் மூலமாகவே தான், சுக்கிரீவனுக்கு முடிகுட்டுவிக்கின்றான் இராமன். முடிகுட்டுவிழா ஒரு சத்திரிய அரசனது முடிகுட்டு விழாபோன்றே நடைபெறுகின்றது.

கிட்கிந்தை நகரைப்பற்றி இராமன் குறிப்பிடுகையில் அது சுவர்க்க லோகத்திலும் சிறந்ததாக, சுவர்க்க அரசு என்று சொல்லும் படியாக இருக்கின்றது என்றும், அங்கேயுள்ள குறை எண்வென்றால் குரங்குகள் வசிக்கின்ற இடமாகும் என்பது மட்டுமே தான் என்கின்றான்.

குரங்குறை இருக்கை என்னும் குற்றமே குற்றம் அல்லால் அரங்குறு துறக்க நாட்டுக்கு அரசு என்ற ஆகுமன்றே.

(கிட.அர 17)

தாரையும் மகளிரும்

இலக்குவனை வழிமறித்த தாரையோடு கூட இருந்த குரங்குப் பெண்களை கம்பன் வர்ணிக்கும் விதம் அவர்களைக் குரங்குப் பெண்களாக எண்ணிப் பார்க்கவே முடியாதிருக்கின்றது. கம்பன் அவர்களைப் பின்வருமாறு வர்ணிக்கின்றான்.

அயில்விழிக் குழுதச் செவ்வாய்ச்

சிலைநுதல் அண்ணப் போக்கின்

மயிலியற் கொடித்தேர் அல்குன்

மணிநகைத் திணிவேய மென்றோள்

குயின் மொழிக் கலசக் கொங்கை

மின்னிடை குமிழீர் முக்கின்

புயலியற் கூந்தன் மாதர்

குழாத்தொடுந் தாரை போனாள்.

(கிட.கிட77)

“வேல் போன்ற கண்கள், செவ்வாம்பல் மலர்போன்ற சிவந்த வாய், வில்போன்ற புருவம், அன்னம் போன்ற நடை, மயிலைப் போன்ற சாயல், கொடியையுடைய தேர்போன்ற அல்குல், முத்துப்போன்ற பற்கள், வலிய மூங்கில் போன்ற மெல்லிய தோள்கள், குயிலின் குரலையொத்தகுரல், பொற்கலசத்தோடொத்த தனங்கள், மின்னல் போன்ற இடை, குமிழமலர் போன்ற முக்கு, மழைமேகத்தைப் போன்ற கூந்தல் பொருந்திய பெண்கள் கூட்டத்தோடு ‘வழிமறித்திருக்கச் சென்றாள் தாரை.’ என்கின்றான் கம்பன்.

இவை எல்லாம் குரங்குகளுக்குரிய சாழத்திரிகா இலட்சணங்கள் அல்ல. அழகிய மானுடப் பெண்களுக்கே உரியவை என்பது புலனாகின்றது.

அனுமான்

சீதையை இராவணன் எங்கே கொண்டு போய் வைத்திருக்கின்றான் என்பதை நாங்கள் இங்கிருந்தபடி எப்படி அறிந்துகொள்ள முடியும் நாங்கள் தேவர்களில்லையே

தேவர்களாக இருந்தால் இருந்த இடத்தில் இருந்தபடி அறிவின் வன்மையால் எல்லா உலகங்களிலும் நடப்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் நாங்கள் குறைபாடு பொருந்திய மனிதர்களாயிற்றே. எப்படி அறிந்து கொள்வோம் என்று அனுமான் இராமனிடம் கூறுவதாக கம்பன் பின்வருமாறு பாடுகின்றான்.

வானதோ மண்ணதோ மற்று வெற்பதோ
ஏனைமா நாகர்தம் இருக்கைப் பாலதோ
தேனுலாந் தெரியலாய் தெளிவ தன்றுநாம்
ஊனுடை மானுடம் ஆனது உண்மையால்.

(கி.ட.கலன்-29)

இங்கு அனுமான் தம்மை ஊனுடை மானுடம் என்று குறிப்பிடுவது பலருக்கு வியப்பை ஏற்படுத்த வல்லது. இத்தகைய குழப்பங்கள் வாலிவதைப் படலத்திலும் ஏனைய படலங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

இராவணன்

அனுமான் இலங்கையை ஏரித்த செய்தியைக் கேட்ட இராவணன்

சுட்டது குரவங்கு, ஸ்ரி குறையாடிடக்
கெட்டது கொடி நகர் கிளையும் நண்பரும்
பட்டனர், பரிபவம் பரந்தது எங்களும்
இட்டிவ் அரியணை இருந்தது என்றால்

(யுத - 6082)

என அனுமானைக் குரங்காகவே சொல்கிறான்.

இராவணனுக்குப் பல்வேறு அறிவுரைகளையும் சொல்லி, சீதையைச் சிறை விடுமாறு கும்ப கர்ணன் கூற, கோபம் கொண்ட இராவணன் கும்ப கர்ணனை ஏசும் போது

மானுடர் இருவரை வணங்கி, மற்றும் அக்
கூனுடைக் குரங்கையும் கும்பிட்டு, உய் தொழில்
ஊனுடை உம்பிக்கும் உனக்குமே கடன்.
யானது புரிகிலேன், எழுக நீ போக என்றான்.

(யுத - 7363)

கூனுடைக் குரங்கு என்றே இராவணன் குறிப்பிடுகிறான்.

வால் - நூர்கள்

உண்மையில் இவ் வானர்களின் முகங்கள் கூட குரங்குகளின் முகங்களைப் போன்றவையல்ல. அனுமானின் முகம் மட்டுமேதான் மனித முகத்துக்குரிய இலட்சணங்களற்ற குரங்கு முகம் போல விளங்கியது.

உருத்திர அம்சமாகிய அனுமான் குழந்தைப் பருவத்திலே இளஞ் குரியனைக் கணிந்த பழும் என்று பிடிக்கப் பாய்ந்த பொழுது அதனை அறிந்து கோபித்த இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தினால் முகத்திலே அடித்தான்.

இந்திரனின் வச்சிராயுத அடி பட்ட கண்ணமும், பூமியிலே வந்து மோதுண்ட கண்ணமுமாக இரு கண்ணங்களும் சிதைந்துபோய். முக அழுகிழந்தவனாக அனுமான் மாறினான்.

அனுமான் என்பது “கண்ம் சிதைந்து போனவன்” என்ற பொருளைக் கொண்ட வடமொழிச் சொல்லாகும்.

இந்திரனிடம் அடிவாங்கிய பழிதீர்க்கத்தான் இந்திர குமாரனாகிய வாலியைக் கொல்லச் சுக்கிரீவனோடு சேர்ந்து இராமனை இவன் தூண்டினானோ என எண்ணத் தோன்றுகின்ற தல்லவா.

முகம் சிதைந்து போனதனாலேயே அழகிழந்து குரங்கின் முகத்தைப் போன்ற முகம் அனுமானுக்கு ஏற்பட்டது.

அனுமான் இராமாயணத்தில் பெரும்புகழ் பெற்றதன் காரணமாகவும், அனுமான் வானரக் கூட்டத்தில் ஒருவன் என்பதனாலும், வானரர்களின் முகங்கள் எல்லாம் அனுமானின் முகத்தைப் போலவே இருக்கும் என்று கருதி வானரர்களைக் குரங்கு முகங் கொண்டவர்களாகக் கருதுகின்ற வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இதனால் வானரர்கள் குரங்குகள் என்று அழைக்கப் பட்டிருக்கலாம். பிற்காலத்தில் குரங்குகளுக்கு வானரர்கள் என்ற பெயர் ஏற்பட்டு இரண்டும் ஒன்றே என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்.

கம்பனின் இராமாயணத்தின்படி இவ்வானரக்கூட்டத்தார் குரங்குகளா, மனிதர்களா என்பதைத் திடமாகச் சொல்லமுடியாத சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இக்குழப்பம் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனுக்குமே இருந்திருக்கின்றது.

கிள்கிந்தையை நோக்கி இராமன் இலக்குவன், சுக்கிரீவன், அனுமன், நளன், நீலன், தாரன் ஆகியோர் செல்லும் வழியைக் கம்பன் காட்டும்போது, வழியில்

நீடு நாக மூடு மேக மோட நீரு மோட நேர்
ஆடு நாக மோட மான யானை யோட ஆளி போம்
மாடு நாக நீடு சாரல் வாளை யோடும் வாவி யூடு
ஒடு நாக மோட வேங்கை யோடும் யூகம் ஒடுமே

(கிள் கலன் 37)

எனக் கூறுகிறான். இங்கு யூகம் என்பது கருங்குரங்கு. என்பதைக் குறிக்கிறது. அத்தோடு

மருவி ஆடும் வாவி தோறும்
 வான் யாறு பாயும் வந்து.
 இருவி ஆர் தடங்கள் தோறும்
 ஏறு பாயு மாறு போல்
 அருவி பாயும். முன்றில் ஒன்றி
 யானை பாயும். ஏன் லிற்
 குருவி பாயும். ஒடி மந்தி
 கோடு பாயும் மாடை லாம்.

(கிட்ட.கலன் 40)

இங்கு மந்தி கிளை தாவி ஒடுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றான்.
 இந்தக் குரங்குகளை கம்பன் வெறும் காட்டுக் குரங்குகளாகக்
 கருதுகிறான் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

வானர்கள் வாலுள்ள நரர்களே அதாவது வாலுள்ள
 மனிதர்களே. வாலை மட்டும் மேலதிக உறுப்பாகக்கொண்ட ஒரு
 மனித கூட்டமே வானரர். அப்படிப் பார்க்கும் போதுதான் வாலி
 வதையில் அர்த்தம் இருக்க முடியும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

11

இராமன் லைக்குவனுக்ருத் தமிழிலும் அறிவுரை சுறினான்.

ஆதி காவியமாகிய இராமாயணத்தை, ஆதிகவி என்று போற்றப்பட்ட வான்மீகி முனிவர், தேவபாலை என்று கம்பன் புகழும் சமஸ்கிருதத்தில் பாடினார்.

தமிழ்த்தாய் நோன்பிருந்து பெற்றெடுத்த அரும்பெற்ற புதல்வணாகிய கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், தவமுனி வான்மீகியின் இராமாயணத்தைத் தமிழில் பாடினான்.

கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று புவிச் சக்கரவர்த்திகளினாலும், புலவர்களினாலும் பெரிதும் போற்றிப் புகழுப்பட்ட கம்பன் பாடிய இராமாயணக் காவியத்திற்கு இணையான காவியம் எம் மொழிகளிலும் இல்லை என்பர் புன்மொழிப் புலவர்.

“கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு” என்றும், “கம்பன் என்னொரு மாணிடன் வாழ்ந்ததும்” என்றும், “யாமறிந்த புலவரிலே

கம்பனைப்போல்....” என்றும், “எல்லையொன்றின்மை எனும் பொருளதனைக் கம்பன் குறிகளால் காட்டிட முயலும்...” என்று பலவாறாகக் கம்பனது புலமையையும், பெருமையையும் மகாகவி பாரதியார் போற்றிப் புகழ்ந்து கூறுகின்றார்.

கம்பன் தனது இராமாயணத்தில் வான்மீகியின் கதா பாத்திரங்களையெல்லாம் தமிழர்களாகக் காட்சியளிக்கும்படி செய்த சாதனை பெரிதும் பாராட்டப்படக்கூடிய ஒன்று

வான்மீகியின் அயோத்தியைக் கம்பன் சோழநாட்டை நினைத்துக்கொண்டு சோழநாட்டை நினைவுட்டியே புகழ்கிறான்.

வான்மீகி பாடிய கங்கை நதியை, சோழ நாட்டுக் காவிரி நதியை நினைத்துக்கொண்டு, நினைவுட்டிக்கொண்டே வர்ணித்துள்ளான்.

கதா பாத்திரங்களின் பெயர்களையும், இடங்களின் பெயர்களையும் தமிழ்ஓலி மரபிற்கேற்ப (வடசொல்லாக்கம்) மாற்றியமைத்தே கம்பன் பாடி யுள்ளான்.

ஸீதா வைச் சீதை என்றும், கங்காவைக் கங்கை என்றும் அழைக்கும் கம்பன் ரிஷ்ய முகக்கிரி என்பதை இரலயங்குன்று என தமிழில் மொழிபெயர்த்து அழைக்கின்றான்.

ரிஷ்யசிருங்கர் என்ற முனிவரைக் கலைக்கோட்டு முனிவர் என்று மொழிபெயர்த்து அழைக்கின்றான்.

இவை மட்டுமன்றி “அசகாய சூரன்” என்ற சொல்லை “கூட்டொருவரையும் வேண்டாக கொற்றவு” என்றும் பொருள் புலப்படும் படி மாற்றி அழைக்கின்றான் கம்பன்.

இப்படி, தமிழ் மனம் கமழுத் தமிழ் நாட்டில் நடந்த கதை போலவே கருதும் படியாக இராமாயணத்தைக் கம்பன் பாடிய செயல் கருத்தான்றிக் கற்போரைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தவல்லது.

இராமனின் முடிகுட்டு விழாவிற்கு ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில், மந்தரையின்

கம்பனில் நான்

போதனையால் மனம் மாறிய கைகேயி தனக்குத் தருவதாக முன்பு சம்பராசர யுத்தத்தின் போது வாக்களித்த இரு வரங்களையும் தரும்படி தசரதரிடம் கேட்கிறான்.

ஒருவரத்தால், “பரதன் மணிமுடி சூடு அரசாள வேண்டும்.” மறு வரத்தால் “இராமன் காடேக வேண்டும்” என்ற கடுமையான அவ்விரு வரங்களையும் வற்புறுத்திக் கேட்டுப் பெற்று விடுகின்றான்.

இராமனை அழைத்து மன்னவனின் கட்டளை எனக்கூறி இராமனைக் காட்டுக்குச் செல்லும்படி கூறிவிடுகின்றான்.

இராமன் மகிழ்ச்சியோடு “அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்று” பிரகாசமான முகத்தோடு காட்டுக்குச் செல்லத் தயாராகின்றான்.

இராமன் காட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். பரதன் நாடாள வேண்டும் என்ற செய்தி கேட்டு இலக்குவன் கடுங்கோபம் கொள்கின்றான்.

தனது வில்லையும், அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தெருவிலே வந்து நின்று வில் நாணைத் தட்டி ஓலி எழுப்பி வீர வாதம் செய்து ஆர்ப்பரிக்கின்றான்.

சிங்கக் குட்டிக்குப் போடவேண்டிய இறைச்சியை அற்பப் பிராணியாகிய நாயின் சிறு குட்டிக்குப் போட நினைக்கும் கைகேயியின் செயல் மிக நன்றாக இருக்கின்றது என ஏளனமாகச் சொல்லிச் சீறுகின்றான்.

ஆதி சேடனின் அம்சமான இலக்குவன் சீறுத்தானே செய்வான். அதிலென்ன ஆச்சரியம்.

மும் மூர்த்திகளே வந்தாலும் என் வில்லாற்றலால் அவர்களை வென்று, இராமனுக்கு இராச்சியம் கொடுப்பேன் என்று கொதிக்கின்றான். இதை யாராலும் தடுக்க முடியாது என்று தற்பெருமை பேசுகின்றான்.

இலக்குவனின் கோபத்தையும், அவன் செய்ய நினைக்கும் காரியத்தையும் அறிந்த இராமன் அவனைச் சாந்தப்படுத்த வருகின்றான்.

அண்ணன் இராமன் முன்னே கைகட்டி வாய்பொத்தி அமைதியாக நிற்கும் குணங்கொண்ட இலக்குவன் அன்று அண்ணனோடு எதிர்த்து உரையாடுமளவுக்குக் கோபாவேசம் கொண்டவனாய்க் கொதிக்கின்றான்.

யாராலும் அடக்க முடியாதபடி நிற்கும் இலக்குவனின் கொழுந்து விட்டெரியும் கோப நெருப்பை இராமபிரானின் வார்த்தைகள் என்னும் தண்ணீர் அணைக்கின்றது.

அவனைச் சமாதானப் படுத்துவதற்காக இராமன் பல அறிவுரைகளையும் கூறுகின்றான்.

நதியிலே நீர் இல்லாது போனால் அது நதியின் பிழையில்லை. விதியின் பிழை. அதேபோல் தந்தை தசரதனின் பிழையோ, தாய் கைகேயியின் பிழையோ அல்ல, இது விதியின் பிழை என்று பல நியாயங்களையும் கூறுகின்றான் இராமன்.

தேவ பாஷையாகிய சமஷ்கிருதத்திலே இப்படிப் பல வகையாகவும், புத்திமதி கூறிய இராமன் இலக்குவனுக்கு, அவனது கோபத்தை ஆந்றுவதற்காகத் தமிழிலும் அறிவுரை கூறுகின்றான் என்கின்றான் கம்பன்.

பல மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் படைத்தவர்கள் பேசும் போது அல்லது எழுதும் போது வேற்றுமொழிக் கருத்துக்களைக் கடைகளை உதாரணங்களை அம்மொழியிலேயே சொல்லி விளக்குவது இக்காலத்தும் நடைமுறையிலுள்ளது.

அதுபோல் தமிழ் மொழியை நன்கு கற்றிருந்த இராமன், தமிழ்மொழி தெரிந்த இலக்குவனுக்கு தமிழிலுள்ள நல்ல ஒழுக்கக் கருத்துக்களை அறிவுரைகளை தமிழில் எடுத்துச் சொல்லி சாந்தப்படுத்தினான் என்கிறான் கம்பன்.

கம்பனில் நான்

நன்சொற் கடந்தாண் டெனை நாளும் வளர்த்த தாதை
தன்சொற் கடந் தெற் கரசாள்வது தக்க தன்றால்
என்சொற் கடந்தால் உனக்கு யாதுளது ஈனம் என்றான்
தென்சொற் கடந்தான் வடசொற் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்

(அயோ.நகர்.141)

“நன்சொற் கடந்தாண் டெனை நாளும் வளர்த்த தாதை” என்பது இனிய நல்ல சொற்களைக் கூறி எனப் பாதுகாத்து இந்நாள் வரையிலும் வளர்த்த தந்தை எனப்பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

“நன்சொற் கடந்தாண் டெனை” என்பது நன்சொற்கள் தந்து ஆண்டு எனை” எனப் பிரியும். அடுத்த அடியில் வரும் “தன் சொற்கடந்து” என்பது “தன் சொல் கடந்து” எனப்பிரியும். மூன்றாம் அடியும் அதேபோல “என் சொற் கடந்தால்” எனப்பிரியும்.

“நல்ல இனிமையான அன்பு வார்த்தைகளை அறிவுரைகளைக்கூறி நம்மை வளர்த்த தந்தையின் சொற்களை மீறி அரசாங்கதல் எனக்குத் தகுதியானதல்ல.

அதே போல என் சொற்களை மீறி நடத்தல் உனக்கும் தகுதியானதல்ல.” என்று தென் சொற்களில் அறிவுரை கூறினான். வடமொழியாகிய கடலின் கரைகண்ட இராமன் என்பது இப்பாடலின் திரண்ட பொருள்.

“தென் சொற்கள்” என்பது தென்மொழியைக் குறிக்கும். தென்மொழி என்பது தமிழ் மொழியே என்பது உரையாசிரியர்கள் கருத்து.

வடமொழி, வடசொல் என்ற பதங்கள் சமஸ்கிருதத்தைக் குறிப்பது போல தென்மொழி, தென்சொல் என்ற பதங்கள் தமிழ் மொழியைக் குறித்தன.

“தென் சொற்கடந்தான்” என்பது தென்+சொற்கள்+தந்தான் எனப் பிரியும்.

“தென் சொற் கடந்தான்” என்பதைத் தென் மொழியாகிய தமிழ் மொழியை நன்கு கற்றுத் தேறியவன் என்று வெறுமனே பொருள் கொள்வதில் அர்த்தமில்லை.

இராமனுக்குத் தமிழ்மொழி நன்றாகத் தெரியும். இராமனை விட்டு இணைபிரியாமல் சேர்ந்திருந்து கல்வி கற்றதினால் இலக்குவனுக்கும் தமிழ்மொழி மிக நன்றாகத் தெரியும்.

அதனால் இராமன் இலக்குவனுக்கு அறிவுரை சொல்லும் போது தமிழ் மொழியிலும் சொன்னான் என்பது பொருந்துகின்றது.

புத்தி சொல்வதற்கு ஏற்ற சிறந்த நல்ல கருத்துக் கருவுலங்களைக் கொண்ட மொழியையுடைய தமிழ்களாகிய எங்களுக்கு இப்போது புத்தி சொல்லவும் வழி காட்டவும் வேறுமொழி தேவைப்படுகின்றது. எங்கள் நிலை எவ்வளவு இழிவாகிவிட்டது பாருங்கள்.

இராமனின் முதாதையர்களில் ஒருவனின் பெயர் பகீரதன். இவனது உண்மைப் பெயர் பல்தேரச் செம்பியன். இவன் சோழ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் என்பதால் செம்பியன் எனப்பட்டான்.

பல தேர்களைத் தன்படையில் வைத்திருந்த சிறப்பினால் பல்தேரச் செம்பியன் என அழைக்கப்பட்டான்.

தேருக்கு ரதம் என்றும் ஒரு மாற்றுச் சொல்லுண்டு. இது வடமொழிச் சொல். இதையே இரதம் என்று வடசொல்லாக்கம் செய்து தமிழில் வழங்குகின்றோம்.

இராமனின் தந்தையாகிய தசரதன் பத்துத் திசைகளுக்கும் தேர் செலுத்தி வெற்றி பெற்றதனால் தசரதன் எனக் காரணப்பெயர் பெற்றான். (தசம் - பத்து)

இதேபோல் பல்தேரன் என அழைக்கப்பட்ட இராமரின் முதாதையர்களில் ஒருவன் பிற்காலத்தில் பகீரதன் ஆனான். பல்+தேர், - ப.ா.நேர் ஆகும்.

கம்பனில் நான்

அல் + தினை - அ.நினை போல, பல் + தேரன் - ப.நேரன் ஆகி பகீரதன் (தேர் - ரதம்) ஆகியிருக்கலாம் என்பர் - பகீரதனும் தசரதனும் ஓரே மாதிரிப் பெயர்களால்லவா.

தமிழர்களின் நிறம் கறுப்பு என்கிறார்கள். இராமனின் நிறமும் கறுப்பு என்பது நினைத்துப் பார்க்க தக்கது.

எனவே இராமன் தமிழ்ப் பரம்பரையில் வந்தவன். அவன் தமிழ் பேசினால் என்ன ஆச்சரியம்.

**வாலி, சுக்கிரீவன், அனுமான் ஆகியோர் பற்றிய
நோமனின் அமிப்பிராயம்.**

ஒரு காவியத்தைப் பாடுகின்ற புலவன், காவியத்துக் கதை மாந்தரை பொருத்தமான வகையில் பொருத்தமான நேரத்தில் அறிமுகங்கள் செய்வான்.

புலவன் தனது கதா பாத்திரத்தைத் தானே அறிமுகம் செய்வதும் உண்டு. தனது கதா பாத்திரங்கள் மூலமாக அறிமுகம் செய்வதும் உண்டு.

கம்பன் தான் பாடிய இராமாயணத்தில், இந்த இரு வகைகளையும் கையாண்டிருக்கின்றான் என்பதைப் படித்தவர்கள் அறிவார்கள்.

கம்பன், இராமாயணக் கதாநாயகனாகிய இராமன் மூலம் சில பாத்திரங்கள் பற்றிய அறிமுகத்தைச் சிறப்பாகச் செய்திருக்கின்றான்.

கம்பனில் நான்

அத்தோடு சில பாத்திரங்கள் பற்றிய இராமனின் அபிப்பிராயங்களையும் கம்பன் வெளிப் படுத்தியிருக்கின்றான்.

கம்பராமாயணத்தில், மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய விவாதமாக அமைகின்ற வாலி வதையில் சம்பந்தப்பட்ட வாலி, சுக்கிரீவன், அனுமான் ஆகியோர் பற்றிய இராமனின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொள்ள முயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அனுமானையும், வாலியையும் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே இராமன் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தி விடுகின்றான்.

ஆனால் சுக்கிரீவன் பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தை இராமன் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்திலேயே புலப்படுத்தகின்றான்.

முதலில் அனுமான் பற்றிய இராமனின் அபிப்பிராயத்தைப் பார்ப்போம்.

அனுமான் பற்றி இராமன்

இராமனும் இலக்குவனும் சீதையைத் தேடிக்கொண்டு, கவந்தன், சபரி ஆகியோரின் அறிவுரைப்படி சுக்கிரீவனைச் சந்திக்க விரும்பி கீழ்க்கிந்தை நகரத்துக்கு அருகிலுள்ள பம்பை என்னும் ஒரு பெரிய பொய்கைக் கரைக்கு வருகின்றார்கள்.

அங்கு ஒரு சோலையில் தங்கி விட்டு, அதை அடுத்துள்ள இரலையங் குன்றின் மேல் ஏறுகின்றார்கள்.

அதைக் கண்ட சுக்கிரீவன், இராம இலக்குவரைத் தனது பகைவனான வாலியின் ஆட்கள் என அஞ்சி குகைக்குள் ஒடினாலித்துக் கொள்கிறான்.

ஆனால் சுக்கிரீவனோடு நின்ற அனுமானோ வருபவர்களை உற்று நோக்கி, அவர்கள் வருகின்ற தன்மையை அவதானித்து, அவர்கள் வாலியின் ஏவலால் தம்மைக் கொல்ல வருகின்ற எதிரிகளாக இருக்க முடியாது எனத் தீர்மானித்து, சுக்கிரீவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி விட்டு இராம இலக்குவரை நாடிச் செல்கின்றான்.

தனது வானர உருவத்தை மாற்றி ஒரு அந்தணப் பிரம்மச்சாரி வடிவத்தோடு அவர்களை அனுகூகின்றான்.

இராமன் அனுமானை யாரென விசாரிக்க, அனுமான் தன்னை மிக அருமையாக அறிமுகங்கு செய்கின்றான். கம்பன் இந்த அறிமுகத்தை மிக அருமையாகச் செய்து காட்டுகின்றான்.

மஞ்செனத் திரண்ட கோல
மேனிய மகளிர்க் கெல்லாம்
நஞ்செனத் தகைய வாகி
நளிரிரும் பனிக்குத் தேம்பாக்
கஞ்சமொத் தலர்ந்த செய்ய
கண்ண,யான் காற்றின் வேந்தற்கு
அஞ்சனை வயிற்றின் வந்தேன்.
நாமமும் அனுமன். என்றான்.

(கிட.அனு.17)

“மழை மேகம் போலத் திரண்டமெந்த நிறத்தையுடைய அழகிய திருமேனியைக் கொண்டவனே! இளம் பெண்களுக்கெல்லாம் நஞ்சு என்னும் தன்மை பொருந்தியதாகி, குளிர்ச்சி பொருந்திய பனிக்கும் வாடாத செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களை உடையவனே! யான் காற்றின் வேந்தனுக்கு (வாயு பகவானுக்கு) அஞ்சனா தேவியின் வயிற்றிலிருந்து பிறந்தவன். என்பெயர் அனுமன்” என்று கூறுகின்றான் அனுமான்.

இராமனின் கண்களை நஞ்சுக்கு உவமிப்பதைப் பார்க்கும் பொழுது வியப்பாகவும், ஆச்சரியமாகவும் இருக்கிறதல்லவா.

யாவருக்கும் அருள்பாலிக்கின்ற, இரக்கம் காட்டுகின்ற கண்களை நஞ்சுக்கு ஓப்பிடலாமா? என்ற கேள்வி எழுவது நியாயமே.

ஆனால் யாருக்கு இராமனின் கண்கள் நஞ்செனத் தகையவாகி இருக்கின்றன என்று பார்க்கும் போதுதான் கம்பனின் கவித்துவம் புலப்படுகின்றது.

மகளிர்க்குத்தான் இராமனின் கண்கள் நஞ்சபோல இருக்குமாம். மகளிர் என்பது இங்கு இளம் பெண்களைக் குறிக்கின்றது.

இராமனின் அழியாப் பேரழகில் ஈடுபட்டு இராமனின் கண்களைக் காமத்தோடு நோக்கி, தம் காம இச்சையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணம் வெளிப்படப் பார்க்கின்ற மகளிர்க்கு இராமனின் கண்கள் நஞ்செனத் தகையது என்பது நயமான கற்பனை.

அத்தகைய எண்ணங்கொண்ட இளம் பெண்களுக்கு இராமனின் கண்கள் அவர்களைக் கொல்லத் தக்க நஞ்சுக் கண்களாக விளங்குகின்றனவாம்.

இராமன் ஏகபத்தினி விரதன் என்பதையும், இராமனைக் காமப் பார்வை பார்த்து எந்த இளம் பெண்ணும் மயக்க முடியாது என்பதையும் மிக அற்புதமாக இப்பாடல்மூலம் விளக்குகிறான் கம்பன்.

இராமனின் ஒழுக்கச் சிறப்பை “மகளிர்க்கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி” என அனுமான் சிறப்பித்துச் சொல்லி தன்னை மேலும் அறிமுகஞ் செய்கின்றான் அனுமான்.

“சுக்கிரீவனுக்கு ஏவல்செய்து கொண்டு இந்த மலையிலே வாழ்கின்றேன். உங்களைப் பார்த்துப் பயந்த சுக்கிரீவன் அனுப்ப இங்கே வந்தேன்.”

என்று தன்னைப் பற்றி அனுமான் முழுமையாகச் சொல்லி முடிக்க இராமனுக்குப் பெரும் ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது.

அனுமானின் வார்த்தைகளை ஆராய்ந்து, அனுமானது ஆற்றல்களை அவனது வார்த்தைகளினாடு தெரிந்து, தெளிந்து, தனது அனுமான் பற்றிய அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்துகின்றான் இராமன்.

இல்லாத உலகத் தெங்கும் ஈங்கிவன் இசைகள் கூரக் கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னும் காட்சி சொல்லாலே தோன்றிய நன்றே;யார்கொலிச் சொல்லின் செல்வன். வில்லார்தோள் இளைய வீர விரிஞ்சனோ? விடை வல்லானோ?

(கிட.அனு.20)

இராமன் இலக்குவனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான். “வில் பொருந்திய தோளையுடைய இளைய வீரனே! இவன் கூறிய வார்த்தைகளைப் பார்த்தால் இவன் புகழ் விளங்கக் கல்லாத கலையும் வேதக் கடலும் எங்குமே இல்லை என்று சொல்லலாம். யார் இந்தச் சொல்லின் செல்வன்? பிரம்மதேவனோ? அல்லது சிவபெருமானோ?”

என்று வியந்து கேட்டுத் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளிப் படுத்துகின்றான் இராமன்.

அனுமானைப் பிரமதேவனுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் ஒப்பிட்டு வியந்து போய் “சொல்லின் செல்வன்” என இராமன் பட்டமும் வழங்கி விடுவது எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது என்பதைப் பின்னால் வரும் சம்பவங்கள் சான்று பகர்ந்து நிற்பதை இராமாயணம் கற்றோர், நிச்சயம் அறிந்திருப்பர்.

வாலி பற்றி இராமன்.

இராமனின் கட்டளைப்படி சுக்கிரீவன் வாலியை அறைக்கவிப் போருக்கழைக்க “வந்தேன் வந்தேன்” என்று கர்ச்சித்தபடி வருகின்றான் வாலி.

வாலியின் வேகத்தையும், கோபத்தையும், தோற்றப் பொலிவையும், ஆற்றலையும், மரத்தின் பின்னால் மறைந்து நின்று கொண்டு பார்த்த இராமன், தன்னோடு மறைந்து நின்ற தம்பி இலக்குவனுக்குப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

அவ்வேலை இராமனும் அன்புடைத் தம்பிக்கு ஜய செவ்வே செல நோக்குதி. தானவர் தேவர் நிற்க எவ்வேலை எம்மேகம் எக்காலொடு எக்கால வெந்தீ வெவ்வேறு உலகத்து இவன்மீனியை மானும் என்றான்.

(கிட.வாலி 31)

“தம்பி இலக்குவணா! வாலி வருகின்றான். இவனைச் செப்பமாகப் பார். இவனது உடம்புக்கு அசுரர்கள் தேவர்கள் ஒப்பாக மாட்டார்கள்.

உலகில் வெவ்வேறாகக் காணப்படும் எந்தக் கடல், எந்த மழைமேகம், எந்தக் காற்று, எந்தக் காலாக்கிணி ஒப்பாகும்” என்கின்றான் இராமன்.

வாலியை இராமன் பார்த்த முதற் சந்திப்பில் வாலியின் தோற்றும் பற்றிய இராமனின் அபிப்பிராயமே இது.

வாலியின் குணம் பற்றி இந்த இடத்தில் இராமன் எதுவுமே சொல்லவில்லை. இருப்பினும் இராமனின் அம்புபட்டு வீழ்ந்து கிடக்கின்ற வாலி இராமனோடு வாதாடுகின்ற நேரத்தில் வாலி பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தை இராமன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.

“தன்னிடம் வந்து மண்டியிட்டு மன்னிப்புக்கேட்டுச் சரணடைந்த தம்பி சுக்கிரீவனை, இருக்கம் சிறிதுமின்றிக் கொல்ல முயன்ற பாலி” என்றும், “தன் தம்பி சுக்கிரீவனின் மனைவியான உருமை என்பவளைத் தன் மனைவியாக அபகரித்து வைத்திருந்த கெட்டவன்” என்றும் இராமன் வாலி பற்றிய அபிப்பிராயத்தை வாலியோடு வாதிடும் போது வெளிப்படுத்துகின்றான்.

வாலி வதையின் பின், இலக்குவன் மூலம் சுக்கிரீவனுக்கு முடிகுட்டியான் சுக்கிரீவனுக்கு அறிவுரை வழங்கி அனுப்பிவிட்டு, சுக்கிரீவனோடு செல்ல மறுத்துத் தன்னோடு தங்கியிருக்க விரும்பிய அனுமானுக்கு இராமன் அறிவுரை கூறுகின்றான்.

சுக்கிரீவன் கிடைக்கின்றதையில் நல்லாட்சிபுரிய அனுமானின் துணை பெரிதும் தேவை என்பதை வலியுறுத்தி அனுமானுக்கு அறிவுரை கூறும் போது இராமன், வாலி பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

**நிரம்பினான் ஒருவன் காத்த
நிறையரக இறுதி நின்ற
வரம்பிலா ததனை மற்றோர்
தலைமகன் வலித்திற் கொண்டால்**

அரும்பவ நலனும் தீங்கும்
ஆகவின் ஜூய நின்போற்
பெரும்பொறை அறிவி ஞோரால்
நிலையினைப் பெறுவ தம்மா

(கிட.அர்.28)

“அறிவு, ஆண்மை,பெருமை என்னும் முவகை ஆற்றலும் நிறைந்தவனான ஓரசன் பாதுகாத்து நின்ற, கடை எல்லை இல்லாததும், செல்வவளங்கள் நிறைந்ததுமான அரசாட்சியை, வேஃரோரரசன் வலியக் கைப்பற்றிக் கொண்டால், அவ்வரசாட்சியில் நன்மைகளே அன்றி தீமைகளும் விளைவனவாம்.

ஆதலால் அவ்வாறான சுக்கிரீவனது ஆட்சி நின்போல் பெரிய பாரத்தைத் தாங்கவல்ல அறிவுடையவர் களாலேயே நிலைபெறக் கடவுதாகும்.”

என்று கூறி “சுக்கிரீவனுக்குத் துணையாக இருந்து இராச்சியத்தில் குறையேதும் ஏற்படாமல் பாதுகாப்பாய்” என அறிவுறுத்தி அனுமானை சுக்கிரீவனோடு அனுப்பி வைக்கின்றான் இராமன்.

மேற்குறித்த பாடலில் வாலியையும், வாலியின் இராச்சிய பரிபாலனச் சிறப்பையும் இராமன் எவ்வளவு போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறான் என்பதை உன்னிப்பாகக் கவனித்தால் உணரமுடியும்.

வாலியை “நிரம்பினான்” என்று குறிப்பிடுகின்றான் இராமன். நிரம்பினான் என்பதற்கு மேலே கூறிய பொருளை விட இன்னும் சிறப்பான பொருளையும் கொள்ளலாம்.

அதேபோல வாலியின் அரசை “நிறையரசு” என்கின்றான் இராமன். நிறையரசு என்பதற்கும் இன்னும் சிறப்பான பொருளையும் கருதலாம்.

கம்பனில் நான்

சுக்கிரீவன் பற்றி இராமன்

காட்டில் இராமனைச் சந்தித்த அனுமான், சுக்கிரீவனிடம் திரும்பிச் சென்று, இராமனது பெருமைகளை எடுத்துக்கூறி இராமனிடம் அழைத்துச் செல்கின்றான்.

சுக்கிரீவனை இராமன் சந்தித்த முதற் சந்திப்பின்போது சுக்கிரீவனைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தை இராமன் வெளியிடவில்லை.

சுக்கிரீவன் பற்றி இராமன் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்பாக இலக்குவன் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றான்.

சுக்கிரீவனின் அறை கூவலைக்கேட்டு அவனோடு போரிட வந்த வாலியின் தோற்றுத்தை வியந்து, அவன் தோற்றுத்தை உற்றுப் பார்க்கும் படி இராமன் இலக்குவனுக்குக்கூறுகிறான்.

மறைந்திருந்து கொல்லும் காரியத்திலும், அண்ணனைக் கொல்ல நிற்கும் தம்பி சுக்கிரீவனுக்குத் துணைபோகும் காரியத்திலும் வெறுப்புற்றிருந்த இலக்குவன், சுக்கிரீவன் பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தை அப்போது வெளியிடுகின்றான்.

“இவன் தம் முன் வாணாள் கொள்ளக் கொடுங் கூற்றுவனைக் கொணர்ந்தான். குரங்கின் எள்ளாற்கு அரும்போரது செய்கலன்” என்றும்,

“அறத்தாறு அழுங்கத் தேற்றாது செய்வார்களைத் தேறுதல் செவ்விதன்றால்.” என்றும்,

“மாற்றான் எனத் தம் முனைக் கொல்லிய வந்து நின்றான் வேற்றார்கள் திறத்து இவன் தஞ்சம் என....” என்றும் கூறுகின்றான்.

அதாவது “சுக்கிரீவன், தன் தமையனான வாலியைப் பகைவனாக எண்ணிக், கொலை செய்ய முனைந்து நிற்கின்ற கெட்டவன்.

குரங்குகளுக்குரிய பரிகாசத்துக்கிடமில்லாத போரைச் செய்யாமல் யுத்த தர்மத்தைத் துறந்து மறைந்து நின்று வஞ்சனையாகத் தமையனைக் கொல்லக் கொடுங் கூற்றுவனாக இராமனைக் கொணர்ந்தவன். இவன் எப்படி எமக்கு உதவ முடியும்.

அற ஒழுக்கமாகிய நல்லொழுக்கம் சிதைந்து போகும்படி தெளிவில்லாமல் காரியமாற்றுபவர்களை நல்லவர்களாகத் தெளிவடைதல் செப்பமான காரியமில்லை.”

என்று இராமனிடம் சுக்கிரீவன் பற்றிய அபிப்பிராயத்தை மிகவும் ஆத்திரத்தோடும் வெறுப்போடும் வெளியிடுகின்றான் இலக்குவன்.

அப்போது இராமன் இலக்குவனைச் சமாதானப் படுத்துவதற்காக “இப் பித்தாய விலங்கின் ஒழுக்கினைப் பேசலாமோ” என்று சுக்கிரீவன் பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தைச் சூசகமாக வெளியிட்டு விட்டு இன்னொன்றையும் சொல்கிறான்.

விற்றாங்கு வெற்பன்ன இலங்கெழிய் தோள், மெய்மை உற்றார் சிலர் அல்லவரே பலர் என்பது உண்மை, பெற்றார் உழைப் பெற்ற பயன்பெறும் பெற்றி அல்லால் அற்றார் நவை என்றலுக்கு ஆகுள் ஆர்கொல் என்றான்.
(கி.ட.வாலி.35)

“வேத சாஸ்திரங்களில் கூறியபடி தவறாத நல்லொழுக்கம் பொருந்தியவர் சிலரே. அந் நல்லொழுக்கம் இல்லாதவரே பலர் என்பது உண்மை.

ஆதலால் நண்பராகப் பெற்றவரிடத்தில் நேர்ந்த நந் பயனைப் பெற்றுக் கொள்ளுந் தன்மையல்லாமல் குற்ற மற்றவரென்று சொல்லுதற்கு உரியவர் யாவருளார்”

என்பது மேற்காட்டிய பாடலின் திரண்ட பொருள். இதன்படி சுக்கிரீவன் குற்றமுள்ளவன் என்பதை இராமனும் ஓப்புக்கொண்டதாகவே அமைகின்றது. இருப்பினும் இராமன் நேரடியாகத் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிடவில்லை.

ஆனால் நான்கு மாதங்களின் பின் மழைக்காலம் முடிய வருவதாக ஒப்புக்கொண்டு இராச்சிய பரிபாலனம் செய்யச் சென்ற சுக்கிரீவன், அக்காலக்கெடு முடிந்தபின்னும் வரவில்லை என்ற அளவில், கோப உணர்வு மேலோங்கிய நிலையில், சுக்கிரீவன் பற்றித் தனது அடிமனத்திலே இருந்த அபிப்பிராயத்தைத் தன் தமிப்பி இலக்குவனிடம் வெளிப்படுத்துகின்றான் இராமன்.

சுக்கிரீவன் தன்னை ஏமாற்றி விட்டானோ என்ற சந்தேகம் இராமனுக்கு எழு, கோபங்கொண்ட இராமன் இலக்குவனைக் கிட்கிந்தைக்கு அனுப்பும் போது பின்வருமாறு சொல்லி அனுப்புகிறான்.

“சுக்கிரீவன் செய்ந் நன்றி மறந்து விட்டான். தந்த வாக்குறுதியை மறந்து விட்டான். நட்பை மறந்து விட்டான். அன்பை மறந்து விட்டான். நல்லொழுக்கத்தைத் துறந்து விட்டான்.

இத்தகையவர்களைக் கொல்வது பாவமாகாது. நல்லறத்தை இவ்வுலகில் நிலைநிறுத்த நான் எடுத்த வில் இன்னும் என்கையில் இருக்கிறது. வாலியின் மார்பைத் துளைத்த அம்பும் இருக்கின்றது.

எங்களை விட வலிமை படைத்தவரை நாடலாம் என்ற எண்ணம் சுக்கிரீவனுக்கிருந்தால் உன் ஆற்றலை அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டு.

எம்மோடு பகைத்தால் வானும் என்கின்ற பெயரும் உலகில் இல்லாமல் போகும்படி செய்து விடுவோம் என்பதை சுக்கிரீவனுக்கு “உணர்த்து” என்று கூறிய இராமன் சுக்கிரீவன் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

நஞ்சம் அன்னவரை நலிந்தால் அது
வஞ்சம் அன்று, மனுவழக்கு ஆதலால்
அஞ்சி லைம்பதில் ஒன்றறி யாதவன்
நெஞ்சில் நின்று நிலாவ நிறுத்துவாய்.

(கி.ட.கி.ட.)

“விஷத்தைப் போலக் கொடியவராக உள்ளவரைத் தண்டித்தால் அது கொடுமையாகாது. ஏனெனில் மனுதர்மசாஸ்திரம் அதை ஏற்றுக்கொள்கின்றது.

ஜந்து பிராயத்திலும், ஜம்பது பிராயத்திலும் தக்கதொரு செயலை அறியாதவனான் கக்கிர்வனது மனதிற் பதியுமாறு அவனுக்கு அறிவுறுத்து.” என்பது இதன் திரண்ட பொருள்.

இங்கு ஜந்து என்ற சொல்லின் போலி வடிவே அஞ்சு என்பதாகும். “அஞ்சில் ஜம்பதில் ஒன்றறியாதவன்” என்றால் இளமையிலும் தக்க காரியத்தை அறியாதவன். முதுமையிலும் தக்க காரியத்தை அறியாதவன் என்று பொருள்.

“இளமையில் வாலிக்குத் துரோகஞ் செய்து இராச்சியத்தை யும் மனைவியையும் பறிகொடுத்து துன்பப்பட்டவன். இப்போது எனக்குத் துரோகம் செய்து துன்பப்படப்போகிறவன்” என்று இராமன் கருதுவதாக உரையாசிரியர்கள் எழுதுகிறார்கள்.

இராமனது சக்கிர்வன் பற்றிய அடிமனப்பதிவு உண்மை அபிப்பிராயமே இதுதான்.

“இந்தச் சுக்கிர்வன் இளமையில் அண்ணன் வாலிக்குக் கோபமுட்டித் துன்பப்பட்டான். இப்போது எனக்குக் கோப முட்டியிருக்கின்றான்.

இவன் அறிவுற்றவன். வயது, அனுபவம் இவனது அறிவை வளர்க்கவில்லை. குணத்தை மாற்றவில்லை” என்கின்றான் இராமன்.

சுக்கிர்வன் (அஞ்சில்) இளமையில் தமையனான வாலிக்குக் குற்றம் இழைத்தவன் என்பதை இராமன் ஏற்றுக் கொண்டது போல இது அமைகின்றதல்லவா.

இப்படிப் பார்க்கும் போது வாலி குற்றவாளி அல்ல என இராமனே ஒப்புக்கொள்வது போல இருக்கின்றதல்லவா. வாலிவதை அர்த்தமற்றதாகத் தெரியவில்லையா.

கம்பனில் நான்

அனுமானது வார்த்தையைக் கேட்டு இராமன் அவசரப்பட்டு ஆத்திரப்பட்டு வாலியைக் கொன்று பழிகாரனாகிவிட்டான் என எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

இப்படி எத்தனை பேர், எத்தனை நாடுகளில் எத்தனை பேரின் தவறான தகவல்களால், தூண்டுதல்களால் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்களோ யாரறிவார். அவர்களுக்கு இது சமர்ப்பணம்.

பலரும் போற்றிய பரதன்

கம்பனின் கதாபாத்திரங்கள் அனைத்துமே சிரஞ்சீவித் தன்மை வாய்ந்தவை. கதைக்கு நாயகனான இராமன், நாயகியான சீதை மட்டுமென்றி, வேறும் பல முக்கியமான கதாபாத்திரங்கள், இராமாயணத்தை என்றும் வாழும் எழில்மிகு காவியமாக ஆக்கி வைத்திருக்கின்றன.

வடமொழியில் இருந்த வான்மீகி முனிவரின் இராமாயணத்தையே கம்பன் தமிழில் பாடினாலும் அதுமொழி பெயர்ப்பன்று.

வான்மீகி சொல்லாத பல விடயங்களைச் சொல்லியும், சிலவற்றை மாற்றியும் தமிழில் பெரும் காவியமாக கம்பன் இராமாயணத்தைப் பாடியிருக்கின்றான்.

பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் நிரம்பிய வகையில் இராமாயணத்தைப் பாடித் தமிழுக்குப் பெருமை சேர்த்த கம்பனைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று தமிழுலகம் கொண்டாடுகின்றது.

கம்பனில் நான்

கம்பனின் இராமாயணத்தில் பரதன் மிகவும் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றான். பெரிதும் போற்றப்படுகின்றான்.

கதையின் நாயகனான இராமனிலும், கதையின் நாயகியான சீதையிலும் கூட சில தவறுகளைக் கண்டு பிடித்து விமர்சிக்கும் மக்கள், பரதன் என்ற பாத்திரத்தில் ஏந்தத் தவறையும் கண்டு பிடித்ததில்லை.

கம்பராமாயணத்தில் ஓர் இலட்சியப் பாத்திரப் படைப்பாக பரதன் அமைந்திருப்பது, கற்றோரால் என்றும் விதந்தோதப்பட்டு வருகின்றது.

தசரதனின் பெரு விருப்புக்கும் பேரன்புக்கும் பாத்திரமான கைகேயியின் மகனே பரதன்.

வான்மீகி முனிவரின் இராமாயணத்தின் படி கைகேயி தசரதனின் மூன்றாவது மனைவியே. அதாவது இளைய மனைவியாகக் காட்டப்படுகின்றாள்.

கம்பனின் இராமாயணப்படி கைகேயி தசரதனின் இரண்டாவது மனைவியாக எண்ணத்தக்க காட்டப்படுகின்றாள்.

மணிமுடி குடி அரசாள வேண்டிய நேரத்தில் மர உரி தரித்துக் காட்டுக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கின்றது இராமனின் காலம். காரணியாகின்றாள் கைகேயி. தூண்டுகோலாக அமைபவள் கூனி.

பரதனே நாடாள வேண்டும், என்று பல நியாயங்களையும் கூனி கூறவும், கைகேயி அதற்கு உடன் படவில்லை.

இராமனைப் பெற்றது கோசலையாக இருந்தாலும், அன்பு சொரிந்து வளர்த்ததோ கைகேயிதான்.

அதனால் இராமன் அரசாள்வதில் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது அவனுக்கு.

ஆனால் ஊழ்வினை முந்திவரும் போது காரண காரியங்கள் எப்படியோ நடந்தே விடுகின்றன.

கூனி, கைகேயியின் மனத்தை மாற்றக் கையாண்ட அறிவுரையில், தகுதியானது கேகய நாட்டுக்கும் மிதிலை நாட்டுக்குமுள்ள பகைமையேயாகும்.

சீதையின் தந்தையான ஐங்க மகாராஜனுக்கும் கைகேயியின் தந்தையான கேகயராஜனுக்கும் இடையே, நீண்ட காலமாக பகைமை இருந்ததாம்.

கைகேயி தசரதனை மணந்தபின், தசரதன் தனது மனைவியின் தந்தையான கேகயனின் நாட்டுக்கு உதவியாக இருந்தான்.

அதனால் கேகய நாட்டின் பலம் பெருகியிருந்தது. ஐங்கமகாராஜன் கேகய நாட்டை எதிர்த்து வெல்ல முடியாததால் பயந்திருந்தான்.

இராமன் ஐங்கமகாராஜனின் மகளான சீதையை மனஞ்செய்து கொண்டதோடு, தசரதனின் ராச்சியத்திற்கு அரசனாகவும் ஆகிவிட்டால், ஐங்கமகாராஜனின் பலம் திடீரென பெருகிவிடும்.

இராமன் தனது மனைவியான சீதையின் தந்தைக்கே உதவவான். அதனால் மிதிலை வலிமை பெறும். கேகயநாடு பலமிழுந்து தோல்வி யறும். கேகய அரசன் அதாவது கைகேயியின் தந்தை தோல்வியடைவான். அவனது அரசும் வீழ்ச்சியறும்.

இந்த விடயத்தைக் கூனி என்றழைக்கப்படுகின்ற மந்தரை கைகேயிக்கு விளக்கியதும், கைகேயியின் மனம் மாறுகின்றது. கம்பன் இதனை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றான்.

காதல் உன் பெருங் கணவனை அஞ்சிதக் கனிவாய்ச் சீதை தந்தையுன் தாதையைத் தெறுகிலன், இராமன் மாதுலன் அவன். உந்தைக்கு வாழ்வினி யுண்டோ, பேதை உன் துணை யாருளர் பழிபடப் பிறந்தார். (மந்-74)

“தசரதனை அஞ்சியே சீதையின் தந்தை ஜனகன், உன் தந்தையுடன் போரிடாமல் இருக்கிறான்.” இராமன் அரசனானால் அவனது மாமனான ஜனகமகாராஜன் பலம் பெறுவான். அதனால் இனி உன் தந்தைக்கு வாழ்வில்லை. உன்னைப்போல பழியோடு பிறந்தவர்கள் வேறுயாருமில்லை” என்று, கூனி கூறியதைக் கேட்டவுடன் கைகேயியிமை மனம் மாறுகிறான்.

“தீய மந்தரை இவ்வரை சொல்லவுந், தேவி தூய சிந்தையுந் திரிந்தது”

எனகிறான் கம்பன் வான்மீகி முனிவரின் முதல் நாலின் படி, தசரதன் கைகேயியைத் திருமணங்கு செய்யும் போது, கைகேயிக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கே இராச்சியங் கொடுப்பதாக வாக்களித்துத்தான் கைகேயியை மணந்தான்.

இந்த உறுதிமொழியைக் கேகயன் தசரதனிடம் கேட்டதும், தனது இராச்சியத்தின் பாதுகாப்பிற்காகவே தான்.

இந்த விடயத்தைக் கம்பன் நேரடியாகச் சொல்லாமல் மறைமுகமாகச் சில இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றான். அதிலொரு இடம் இராமன் பரதனிடம் கூறுவது.

தான் அரசாளப் போவதில்லையென்றும், முத்தவனான இராமன் இருக்க இளையவனான தான் அரசாள்வது முறையல்ல, என்றும் முறையிட்ட பரதனிடம், பரதன் அரசாள்வதுதான் முறை, என்று இராமன் கூறுகின்றான்.

வரனில்; உந்தைசொல் மரபி னாலுடைத்
தரணி நின்னதென் றியைந்த தன்மையால்,
உரனில் நிபிறந்து உரிமை எய்ததால்,
அரசு நின்னதே ஆள்க என்னவே

(அயோ திரு. 111)

என்று கம்பன் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றான். “வரனில்” என்பதற்குக் கைகேயித் தசரதனிடம் கேட்ட வரத்தினால் எனச்சிலர் பொருளுறைக்கின்றனர்.

ஆனால் அடுத்து வருகின்ற “உந்தை சொல் மரபினால்” என்பதைக் கொண்டு பார்க்கும் போது, அது பிழையானதென்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

மரபு என்பது நீண்டகாலமாக நிலவிவருவது. தசரதன் கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்ததை மரபு என்று கொள்ள முடியாது.

வான்மீகரின் முதல் நூலோடு இதனைச் சிந்திக்கும் போது “உந்தை சொல் மரபினால்” என்பது, தசரதன் கேகய அரசனுக்கு வாக்குத் தத்தம் செய்து கொடுத்ததையே குறிக்கும்.

அத்தோடு “உரனில் நீ பிறந்து உரிமை எய்தலால்” என்பதிலிருந்து இதனை இன்னும் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

வலிமையோடு நீ பிறந்து உரிமையை நிலைநாட்டிவிட்டதால், அரசு உன்னுடையதே என்கின்றான் இராமன்.

உரிமை இருப்பினும் தகுதியற்றவர்கள் அரசாள்வதில்லை என்பதை இக்கூற்று விளக்குகின்றது.

பரதனுக்கே இராச்சியம் கிடைக்க வேண்டும் என்பது கைகேயின் வரத்தினாலன்றி முன்பே ஏற்படுத்தப்பட்ட முறைமையாக இருந்திருக்கின்றது. இதையே “வரனில்” என்கிறான் கம்பன்.

இவைகளை எண்ணிய கைகேயி, பரதன் அரசனாகிவிட்டால் மீண்டும் தனது தந்தைக்கு வலிமை நிலையாகிவிடும்.

இராமன் நாட்டிலே இருந்தால் பரதன் அரசாளமாட்டான். அப்படி அரசாண்டாலும் இராமனின் சொற்படிதான் இராச்சியம் நடக்கும்.

அது தனது எண்ணத்தைப் பலவீனப்படுத்திவிடும், என்ற எண்ணத்தில்தான் இராமன் மர உரி தரித்துக் கானகஞ் செல்ல வேண்டும். பரதன் மணி முடி சூடி அரசாளவேண்டும் என்று வேண்டுகின்றாள்.

கம்பனில் நான்

இராமனும் சீதையும் இலக்குவனும் மரஉரி தரித்துக் கானகஞ் செல்கின்றான். கேள்வியுற்ற தசரதன் வானகஞ் செல்கின்றான்.

கேகய நாட்டிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட பரதன் பரிதவிக்கின்றான்.

தனக்கே உரிமையாகக் கிடைத்த அரசை ஆள அவனுக்கு விருப்பமில்லை. அன்னையை ஏசுகின்றான். தன் விதியை நொந்து கொள்கின்றான்.

அனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அழுத கண்ணீரோடு அண்ணனைத்தேடி ஆரண்யங்கு செல்கின்றான். அங்கே அண்ணன் இராமனைத் தொழுது, அழுது, அரசாள வரும்படி கெஞ்சுக்கின்றான்.

முடியாத நிலையில் இராமனின் பாதுகைகளைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வந்து நாட்டு எல்லையில் நந்திக் கிராமத்தில் பர்ணசாலை அமைத்து அங்கே பாதுகைக்கு முடிகுட்டி இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிய வருவான் என்ற நம்பிக்கையோடு உயிர் வாழ்கின்றான்.

நந்திக் கிராமத்தில் பரதன் இருந்த நிலையைக் கம்பன் அற்புதமாகக் காட்டுகின்றான்.

நோக்கின் தென்திசை யல்லது நோக்குறான்;
ஏக்குற்று ஏக்குற்று இரவி குலத்தளான்
வாக்கில் பொய்யான்; வரும்வரும் என்று உயிர்
போக்கிப் போக்கி, உழக்கும் பொருமலான்.

(யுத.10157)

குரிய குலத்திலே பிறந்தவர்கள் வாய்மை தவறாதவர்கள். அதனால், குரியகுலத்தில் பிறந்த இராமனும் சொன்ன சொல் தவறாது பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிவடைந்ததும் உடனடியாக வந்து விடுவான் என்று என்னிக் கொண்டு, தென்திசையன்றி வேறு திசையைப் பார்க்காதவனாக ஏக்கமடைந்து, ஏக்கமடைந்து உயிரை விட்டு விட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தான் பரதன் என்று காட்டுகின்றான் கம்பன்.

பரதனின் பெருமைபற்றி இராமாயணத்தில் இராமன், குகன், வாலி, கோசலை, சீதை, இலக்குவன், அனுமான் முதலியோர் மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர்.

அவைகளைப் பார்த்தால் பரதனின் பெருமை இன்னும் தெளிவாகப் புரியும் என்பதனால் அவைகளை நோக்குவோம்.

கோசலையின் புகழுரை

கோசலை இராமனின் தாய், பரதனுக்கே அரசாட்சி என்று இராமன் சொன்னதும்; கோசலை இராமனிடம் சந்தோஷமாகப் பரதனின் பெருமை பற்றிக் கூறுகின்றாள்.

இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்ற செய்தியைக் கூறிய கூனிக்குக், கைகேயி தனது கழுத்தில் கிடந்த மாலையைக் கழற்றிக் கொடுத்துத் தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்டது போல, பரதனுக்கே இராச்சியம் என்றதும், கோசலையும் மகிழ்ந்து கொள்கின்றாள்.

“முத்தவன் இருக்க இளையவன் அரசாள்வது முறையல்ல என்பதைத் தவிர, பரதன் அரசாள்வதில் ஒரு குறையும் இல்லை. பரதன் நிறை குணத்தவன். உன்னை விட நல்லவன்” என்று கூறுகின்றாள் கோசலை.

முறைமை அன்றுஎன்பது ஓன்றுண்டு, மும்மையின் நிறை குணத்தவன்; நின்னிலும் நல்லனால். குறைவி லன் எனக் கூறினாள். நால்வர்க்கும் மறுவில் அன்பினில் வேற்றுமை மாந்தினாள்.

(அயோ.நகர்.5)

எனக்கின்றான் கம்பன். நான்கு பிள்ளைகளிலும் வேற்றுமையில்லாத சரிசமமான அன்பை வைத்திருந்த கோசலை, பரதனை மும்மையின் நிறைகுணத்தவன் எனக்கின்றாள்.

மும்மை என்பது இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்று காலங்களையும் குறிக்கின்றது.

கோசலை இறந்தகாலத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு பரதனை மும்மையின் நிறைகுணத்தவன் என்கின்றாள்.

அக்கூற்றுப்படியே தான் பரதன் அந்த நிகழ்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் நடந்து கொண்டான் என்பதைக் காவியம் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

கோசலை பரதனைப் புகழ்ந்து கூறும் இன்னொரு சந்தர்ப்பம், மீசிப் படலத்தில் வருகின்றது.

பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிவடையப் போகும் நேரம், சத்துருக்கின்னை அழைத்துத் தீ முட்டி அதிலே வீழ்ந்து இறப்பதற்குத் தயாராக நிற்கின்றான் பரதன்.

“இராமன் கூறிய பதினான்கு ஆண்டுகாலம் முடிவடைகின்றது. இனி ஒரு கணமும் தாமதியேன். இராமன் வராது விட்டால் இத் தீயிலே வீழ்ந்து இறப்பேன்” என்று சொல்லி நிற்கும் பரதனைக் கோசலை தடுத்து அறிவுரை கூறுகிறாள்.

என்னில் கோடி இராமர்கள் என்னிலும்,
அண்ணல் நின் அருளுக்கு அருகாவரோ?
புண்ணியம் எனும் நின்னுயிர் போயினால்
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ?

(யுத.10181)

என்று இதனைக் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றான். பரதனின் உயிர்தான் புண்ணியமாம். பரதனின் உயிர் போனால் மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழாதாம். இது கோசலை கூற்று. இப்படி மட்டுமன்றி இராமனோடு ஒப்பிட்டு

“என்னில் கோடி இராமர்கள் என்னிலும்
அண்ணல் நின் அருளுக்கு அருகாவரோ”
என்கின்றாள் கோசலை. ஒன்றில்ல இரண்டல்ல
என்னில்லாத கோடி இராமர்கள் சேர்ந்தாலும் பரதனுக்கு ஈடாகார் என்பது இதன் பொருள்.

கம்பரரமாயனத்தில் பரதனைப்பற்றிய மிகப்பெரிய மிகச் சிறந்த பெருமைக்கூற்று இதுவே எனலாம்.

கோசலை இவ்விரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் இராமனோடு ஒப்பிட்டுப் பரதனைச் சிறப்பாகக் கூறுவதைக் கண்டோம்.

குகளின் புகழுரை

பரதனைப் புகழ்ந்து போற்றும் இன்னொருவன் கங்கைக் கரை வேடனான் குகன்.

இவன் இராமனைக் கடவுளாக எண்ணி வழிபட்ட பேரன்புடையவன். இராமனத்தேடிக் காட்டுக்கு வந்த பரதனை, இராமனோடு போருக்கு வந்தவனாகச் சந்தேகப்பட்டு வீரவாதஞ் செய்கின்றான் குகன்.

“ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்திவர் போவாரோ” என்று கூறிப் போருக்கெழுந்தான் குகன்.

பின்பு பரதனின் தொழுத கையையும் அழுத கண்ணையும் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தவனாகி பரதனைப் பெரிதும் மதித்துப் புகழ்கின்றான்.

எல்லா ஓளிகளையும் குரிய ஓளி மழுங்கச் செய்துவிடுவது போல பரதனின் புகழ் என்கின்ற குரிய ஓளி, குரிய குலத்து அத்தனை அரசர்களின் புகழ் ஓளிகளையும் மழுங்கச் செய்து விட்டதாகக் கூறுகின்றான்.

அதுமட்டுமின்றி இராமனோடு ஒப்பிட்டு “ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியினம்மா” என்று கூறி அதிசயிக்கின்றான் குகன்.

தாயுரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னைத் தீவினை என்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் தேக்கிப் போயினை என்ற போது புகழினோய் தன்மை கண்டால் ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியி னம்மா (அயோ 35)

கம்பனில் நான்

என்று கூறுகின்றான் குகன். தாயின் சொற்பாடு தந்தை தந்த இராச்சியத்தைத் தீவினை என்று நீக்கி வந்த பரதனைக் குகனுக்குப் பெரிதும் பிடித்துவிட்டது.

பரதனின் செய்கையைப் புகழு குகனுக்கு ஆசை ஏற்படுகின்றது. தான் போற்றித் துதித்து வழிபடும் புண்ணியனான இராமனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க விரும்புகின்றான் குகன்.

பரதனோடு ஒப்பிட வேறு எவரும் இல்லை என்பதால், எத்தனை இராமர் சேர்ந்தால் பரதனுக்கு ஒப்பாவார் என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கின்றான்.

ஒரு இராமர் பரதனுக்கு ஒப்பாக மாட்டார். என்று தெளிவாக உணர்கின்றான். ஆயிரம் இராமர் சேர்ந்தாலும் பரதனுக்கு ஒப்பாவரோ தெரியாது என்று திகைக்கின்றான் குகன்.

சிறிது நேரப் பழக்கத்தில் பரதனை ஆயிரம் இராமரிலும் மேலானவன் என்றான் குகன். வீட்டில் வளர்த்து நன்கு பழகிய கோசலையோ எண்ணில்லாத கோடி இராமர்கள் சேர்ந்தாலும் ஒரு பரதனுக்கு ஈடாக மாட்டார்கள் என்றாள்.

குகன் இராமரைத் தெய்வமாக வழிபட்டவன். கோசலை இராமரைப் பெற்றெடுத்த தாய்; ஆதலால் இந்த இருவரினதும் புகழுரைகளும், ஒப்பீடும் மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தவை.

வாலியின் புகழுரை

பரதனைப் பற்றி வாலி கூறும் புகழ்ச்சிக் கூற்றும் கவனிக்கத் தக்கது. கணிக்கத் தக்கது.

இராமனைப் பற்றித் தனது மனைவியான தாரையிடம் பெரிதும் மதிப்பாகப் பேசிவிட்டுச், சுக்கீர்வனின் அறைக்கலை ஏற்றுப் போருக்கு வந்து, சுக்கீர்வனுடன் போர் செய்கின்றான் வாலி.

வாலியும் சுக்கீர்வனும் போர் புரியும் போது, இராமன் மறைந்திருந்து வாலியின் மார்பில் அம்பெய்கிறான்.

அம்பிலேயுள்ள “இராம என்னும் செம்மைசேர் நாமந் தன்னைக்” கண்டதும் அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் அடைந்த வாலி, இறுதியில் ஆத்திரத்தோடு இராமனை ஏசுகிறான்.

வாய்மையும் மரபுங்காத்து மன்னுயிர் துறந்தவள்ளால்
தூயவன் மைந்தனே! நீ ஸ்ரத்தமுன் தோன்றினாயே!

(கிட.வாலி-76)

மரபு வழிவந்த வாய்மையைக் காத்துத் தனது உயிரைத் துறந்தவன் தசரதன். அத்தகைய தூய மன்னனுக்கு மகனாகப் பிறந்தது மட்டு மன்றி, பரதனுக்கு முன் பிறந்தவன் நீ.

நீ செய்த இந்த அறந் தவறிய செய்கையால், பரதனுக்குச் சிறுமை வரப் போகின்றதே; எங்கின்றான் வாலி.

அதாவது இராமனின் தம்பி பரதன் என்று இளிச் சொன்னால் பரதனுக்குப் பழி வந்துவிடப் போகிறதே. அத்தகைய செயலைச் செய்து விட்டாயே என்று ஏசுகின்றான் வாலி.

இராமனின் செய்கையால் பரதனின் மாண்புக்கு மாசுவந்து விடுமே என்று மனங்கலங்கிக் கூறுவதுபோல் இருக்கிறது இக்கூற்று.

இங்கும் இராமனோடு பரதனை ஒப்பிட்டுப் பரதனைச் சிறந்தவனாகச் சொல்லுகின்ற பண்பே தெரிகின்றது.

சீதையின் புகழுரை

மாயமானைத் தேடி இராமன் செல்ல, இராமனைத் தேடி இலக்குவன் செல்லத், தனியாக நிற்கின்றாள் சீதை.

இராவணன் கபட சந்நியாசியாக வந்து சீதையைத் தூக்கிச் செல்கிறான்.

சீதை தன்னைக் காப்பாற்றும்படி. எல்லோரையும் கூவி அழைத்து அழுகிறாள். தனது கணவனையும், இலக்குவனையும், பரதனையும் அவள் அழைத்து அழுகின்றாள்.

“வரதா! இளையோய்! மறுஏதுமிலாப் பரதா!....”

என்று அவள் அழைப்பதாகக் கம்பன் காட்டுகின்றான்.

இராமனை “வரதா!” என்றும், இலக்குவனை “இளையோய்!” என்றும், எந்தச் சிறப்பு அடைமொழி யுமில்லாமற் சொல்லிப் பரதனை மட்டும் “மறு ஏதுமிலாப் பரதா” என்று சீதை அழைப்பதாகக் கம்பன் காட்டுவதைக் கொண்டு சீதை பரதனை எப்படிப் போற்றுகிறாள் என்பதைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

இலக்குவனின் புகழுரை

கம்ப இராமாயணத்தின் பாட பரதனைப் பற்றித் தரக் குறைவாக ஏசியவன் இலக்குவன் மட்டுமே.

இராமருக்குக் கிடைக்க இருந்த இராச்சியம் பரதனுக்குக் கிடைக்கிறது என்றும் கோபம் கொண்ட இலக்குவன் வில் அம்புகளோடு வீதிக்கு வந்து வீர வாதம் செய்து கைகேயியையும், தசரதனையும், பரதனையும் இகழ்ந்து ஏககிறான்.

தனது வீரத்தால் எல்லோரையும் வென்று இராமருக்கே இராச்சியத்தைக் கொடுக்கப் போவதாகக் கோபித்துக் கர்ச்சிக்கிறான். கைகேயியைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது

“சிங்கக் குருளைக்கு இடு தீஞ்சவை ஹனை நாயின்
சிறு குட்டனை ஹட்ட வல்லாள்”

என்கிறான். இராமனைச் சிங்கக் குட்டி என்றும், (குருளை - குட்டி) பரதனை நாயின் சிறு குட்டி (குட்டன் - குட்டி) என்றும் ஏககிறான்.

இராம - இராவனை யுத்தத்தில், இராவனனின் மகனான இந்திரஜித், சீதையைப்போல ஒரு பிரதிமையைக் கொண்டுவந்து, போர்க்களத்திலே வெட்டிவிட்டு, அயோத்திக்குச் சென்று அங்குள்ளோரை அழிக்கப் போவதாகக் கூறிச் செல்கின்றான்.

அனுமான் மூலமாக இச்செய்தியைக் கேட்ட இராமன் கலங்குகிறான். அயோத்திக்குச் செல்ல முயல்கிறான். அப்பொழுது

இலக்குவன் பரதனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பேசி இராமனை ஆறுதல்படுத்துகிறான்.

அவ்விடத்து இளவல் ஜய
பரதனை அமரின் ஆர்க்க
எவ்விடத்து உரியான் போன
இந்திர சித்தே அன்று
தெவ்விடத்து அமையின் மும்மை
உலகமும் தீந்து அராவோ?
வெவ்விட்டிக் கடலின் வைகல்
கேள் என விளாம்பலுற்றான்

(யுத-8920)

இந்திர சித்தல்ல முவுலகமும் ஒன்று கூடி எதிர்த்தாலும் பரதனை வெல்ல முடியாது என்று ஆறுதல் கூறுகிறான் இலக்குவன்.

தீக் கொண்ட வஞ்சன் வீச
திசைமுகன் பாசம் தண்ட
வீக் கொண்டு வீழ யானோ
பரதனும்? வெய்ய கூற்றைக்
கூய்க்கொண்டு குத்துண்டு அன்னான்
குலத்தோடு நிலத்தன் ஆதல்
போய்க் கண்டு கோடி அன்றே
என்றனன் புழங்கு கின்றான்.

(யுத-8921)

“தீமையை இயல்பாகக் கொண்ட வஞ்சகனாகிய இந்திரசித்தன் பிரமதேவர் அளித்த நாகபாசத்தை வீசினாலும் என்னைப்போல மயங்கி விழுவானா பரதன்?

பரதனால் குத்தப்பட்டு கொடிய கூற்றுவனை அழைத்தபடி அவன் குலத்தோடும் நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடப்பான். அதனை வேண்டுமானால் போய்ப் பார்த்து வாருங்கள்.” என்று பரதனின் வீரத்தைப் புகழ்கிறான் இலக்குவன்.

கம்பனில் நான்

தனது ஆற்றலைவிட பரதனின் ஆற்றலைப் பெரிதாகப் புகழ்ந்து இலக்குவன் கூறியவை அவை.

அனுமானின் புகழை

அனுமான் இந்திரஜித்தனிடம் பரதனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து கூறி “நீ பரதனைக் கண்டு போரிட்டு உயிரோடு திரும்பி வந்தால் அது மிகவும் புதுமையானதாயிருக்கும்” என்கிறான்.

“ஏந்துஅகல் ஞாலம் எல்லாம்
இனிதுஉறைந்து, இயற்கை தாங்கும்
பாந்தளிற் பெரிய திண்டோள்
பரதனை; பழியில் தீந்த
வேந்தனை; கண்டுநீ நின்
வில்வலம் காட்டி மீண்டு
போந்ததோ, உயிருங் கொண்டே
ஆயினும் புதுமைத் தன்றோ!

(யுத்.9004)

“பழியில் தீந்த வேந்தனை” என்று பரதனைப் புகழ்ந்து பரதனின் வீரத்தை தமது வீரத்திலும் மேலானதாக அனுமன் போற்றுகின்ற தன்மையை இங்கு காணலாம்.

இராமனின் புகழை

கதையின் நாயகனான இராமன், வாலிவதையின் போது பரதனைப் புகழ்ந்து பேசிப் பரதன் என்ற கதா பாத்திரத்திற்குப் பெறுமதி சேர்த்திருக்கிறான்.

சுக்கரீவனின் அறைக்குவலை ஏற்று அவனோடு போர் செய்ய வருகிறான் வாலி.

வாலியின் தோற்றப் பொலிவையும், அழகையும் இலக்குவனுக்குக் காட்டி, இத்தகைய ஒருவனைக் கொல்ல நேர்ந்து விட்டதே! என்று இராமனே ஆதங்கப் படுகின்றான்.

வாலியை இப்படிக் கொல்வதில் இலக்குவனுக்கு, விருப்பமில்லை. சுக்கிரீவன், தமையனைக் கொன்று இராச்சியத்தைத் தனதாக்க முனைவது, இலக்குவனுக்கு எப்படிப் பிடிக்கும்.

தமையனுக்காக வீட்டையும், நாட்டையும் துறந்து, அடியவனாகத் தொண்டு செய்து வரும் தூயவனான இலக்குவனுக்குத் தனது தமையனைக் கொல்ல நிற்கும் சுக்கிரீவனைப் பிடிக்கவே இல்லை.

அதனால் இலக்குவன் சுக்கிரீவனைப் பற்றிக் குறையாகப் பேசுகின்றான். அதைக்கேட்ட இராமன் அதை ஒப்புக்கொண்டு கூறுகின்றான்.

அத்தா! இதுகேள் என ஆரியன் கூறுவான், இப் பித்தாய விலங்கின் ஒழுக்கினைப் பேசலாமோ? எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந் தோர்களெல்லாம் ஒத்தாற்; பரதன் பெரிதுத்தம் ணாதவுண்டோ.

(கிட.வாலி.34)

“இந்தப் பித்துப் பிடித்த விலங்குகளின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி ஏன் பேசவான். மானிடர்களில் கூட எந்தத் தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர்களாக இருந்தாலும், பின் பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் முன் பிறந்தவர்களைப் போற்றி மதித்து ஒத்துப் போகிறார்களா? இல்லையே.

அப்படி ஒத்துப் போனால் பரதனை ஏன் பெரிதும் உத்தமன் என்று சொல்லுகின்றோம்.” என்கின்றான் இராமன்.

இராமன் பரதனைப் புகழ்ந்து இலக்குவனிடம் கூறும் சந்தர்ப்பம் இது.

இத்தனை பெருமைகளையும் பரதன் பெறுவதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.வாலியாகிய தமையனைக் கொன்று சுக்கிரீவனாகிய தம்பி அரசாள நிற்கின்றான். கிடைகிந்தைக் காட்டிலே.

கம்பனில் நான்

இராவணனாகிய தமையனைக் கொன்று, விபீஷணனாகிய தம்பி அரசாள நிற்கின்றான். இலங்கை நாட்டிலே,

ஆனால் பரதனோ, தாயும் தந்தையும் தந்த இராச்சியத்தை, பிறப்புக்கு முன்பே நிச்சயிக்கப்பட்ட இராச்சியத்தை, தமையனும் மனதார ஒப்புக்கொண்ட உரிமையை வெறுத்து, தமையனுக்காகவே வாழ்கின்றான்.

தமையனைப் போலவே, அரசுபோகம் துறந்து நந்திக் கிராமத்தில் தவவேடத்தில் வாழ்கிறான்.

பரதனுக்கே அரசு என்றதும், இராமன் எப்படி மகிழ்ச்சியோடு “என்பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ” என்று கூறினானோ, அதைவிட மேலாக “என் முன்னவன் பெற்ற துன்பம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ” என்று சொல்லாமல் செயலால் காட்டி விடுகின்றான் பரதன்.

பரதனின் பாத்திரம் கம்ப சித்திரத்தில் காலத்தை வென்ற பாத்திரம். இந்த ஞாலத்தை வென்று நிலைத்திருக்கும் பாத்திரம்.

14

நீடைச் செருகற் பாடல்கள்

கவிஞன் ஒருவன் ஒரு பாடலைப் பாடும்போது அப்பாடலிலே வருகின்ற எல்லாச் சொற்களையும் தான் சொல்ல வந்த கருத்தைப் பூரணமாக விளக்கக் கூடிய சொற்களாகவே பயன்படுத்த விரும்புவான்.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” என்பது இலக்கணம். அதனால் பெரும் கவிஞர்களின் கவிதைகளிலே எல்லாச் சொற்களும் பெறுமதி வாய்ந்தனவே.

வேறு எந்தச் சொல்லினாலும் மாற்றீடு செய்யப்பட முடியாத மிகப் பொருத்தமான சொல்லையே பெரும் புலவர்கள் தமது கவிதைகளில் பயன்படுத்தி இருப்பார்கள்.

சொல்லுக சொல்லைப்; பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை வெல்லுஞ்சொல் இன்மை அறிந்து.

(குறள்:645)

என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு. ஒரு சொல்லைச் சொல்லும் போது அதனைவிடச் சிறப்பான, பொருத்தமான வேறு ஒரு சொல் இருக்கின்றதா என ஆராய்ந்து, அப்படியான சொல் இல்லாதவிடத்துத் தான் அச்சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும், என்பது இக்குறளின் பொருள்.

வள்ளுவரின் சொல் பற்றிய இக்கருத்து, கவிதைகளுக்கே மிக அதிகம் பொருந்தக் கூடியது என்று கூறலாம்.

மக்களால் அதிகம் விரும்பிப் படிக்கப் படுகின்ற பாடல்கள் மிக விரைவிலேயே மாற்றமடையத் தொடங்கி விடுகின்றன. பாடலின் கருத்துச் சிதையாமல் சில சொற்கள் வேறு சொற்களால் மாற்றீடு செய்யப்பட்டும் விடுகின்றன.

சிலவேளாகளில் பாடல்களின் கருவைச் சிதைக்கக்கூடிய அளவுக்கு மாற்றீட்டுச் சொற்கள் இடம்பெற்றுவிடுவதும் உண்டு.

சில பாடல்களில் சொற்கள் மட்டுமன்றி முழுமையாகச் சில அடிகளே மாற்றப்பட்டும் விடுகின்றன.

கவிஞர் பாடிய மூலப் பாட்டு மாற்றமடைவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவற்றிலே முக்கியமாக இரண்டைக் குறிப்பிடலாம்.

ஒன்று, பாடலை மனனஞ் செய்தவர்கள் சில காலங்களுக்குப் பின் அப்பாடலை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் போது, அல்லது நூல்களிலே எழுதும் பொழுது வேறு சொற்களைத் தவறுதலாகப் பயன்படுத்தி விடுகின்றனர்.

இன்னொன்று, கற்றறிந்த சிலர் சில சொற்களுக்குப் பதிலாகப், பொருத்தமான சொற்களாகத் தாம் கருதுகின்ற சொற்களை மாற்றீடு செய்து பேசி, எழுதிப் பரப்பி விடுகின்றனர்.

ஒரு நல்ல கவிதை அதன் ஆயுளைப் பொறுத்துப் பல மாற்றங்களைச் சந்திக்கும். இந்த மாற்றத்தைப் பாடபேதம் என்று குறிப்பிடுவர்.

காவியப் பாடல்களிலே பாடபேதங்கள் மட்டுமன்றி இன்னொரு வகையான குறைபாடுங் காணப்படும்.

காவியங்களைப் படித்துச் சுவைத்த சில பண்டிதர்கள், காவியத்துக்கேற்ற வகையில் சில பாடல்களைத் தாங்கள் இயற்றி அவற்றைக் காவியப் பாடல்களோடு கலந்து தமது மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க, மாணவர்கள் அப்பாடல்களையும் காவியப் புலவனின் பாடலாகவே கருதித் தமது ஏடுகளில் எழுதிக் கொள்வர்.

இப்பாடல்களை இடைச்செருகற் பாடல்கள், அல்லது மிகைப் பாடல்கள் என்று குறிப்பிடலாம்.

மிகைப் பாடல்கள் அல்லது இடைச் செருகற் பாடல்கள் சிலவேளைகளில், காவியக் கருவைச் சிதைத்துவிடக் கூடிய அளவுக்கு அமைந்து விடுவதும் உண்டு.

தமிழிலக்கியத்திலே கம்பராமாயணத்திலும் வில்லிபுத்தா ராழ்வார் பாடிய பாரதத்திலும் பாட பேதங்களும் இடைச் செருகல்களும் அளவுக்கு அதிகமாகவே காணப்படுகின்றன.

இவ்விரு பெரு நூல்களிலும் இடைச் செருகற் பாடல்கள் அதிகம் வருவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான், அல்லது வெள்ளியம்பலக் கவிராஜர் என அழைக்கப்பட்டவரே என ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இவர் இக்காவியங்களில், அளவுக்கதிகமான ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையினாலும், பெரும் புலமை வாய்ந்தவராக இருந்தமையினாலும், பல பாடல்களைப்பாடி கம்பராமாயணப் பாடல்களாகவும், வில்லி பாரதப் பாடல்களாகவும் தனது மாணாக்கர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து இடைச் செருகல் வேலையை அதிகம் செய்து வைத்ததாக அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

கம்பராமாயணத்தில் பல பாடல்களை இக் கவிஞரின் பாடல்களாக இனங்கண்டு வெள்ளிப் பாடல்கள் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார் வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியன். இவரே கம்பராமாயணத்துக்குச் சிறப்பாக உரை எழுதியவர்.

கம்பராமாயணத்தில் உள்ள பல முரண்பாடுகளுக்கு அல்லது முரண்பாட்டுக்களுக்கு இந்த இடைச் செருகற் பாடல்கள் அல்லது மிகைப்பாடல்களே காரணம் என்று பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

கம்பராமாயணத்தில் எல்லா இடைச் செருகற் பாடல்களும் இனங்கண்டுகொள்ளப்பட்டு விட்டன என்று துணிந்து கூறுதல் யாராலும் இயலாத காரியமாகவே இருக்கின்றது.

துதிப்பாடல்

கம்பராமாயணத்தில் இடம் பெற்று இனங்காணப்பட்ட சில இடைச் செருகற் பாடல்களைப் பற்றி இங்கே பார்ப்போம்.

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான்
 அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி
 அஞ்சிலே ஒன்று ஆழாக
 ஆரியர்க் காக ஏகி
 அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற
 அணங்கைக் கண்டு அயலானுாரில்
 அஞ்சிலே ஒன்று வைத்தான்
 அவன் நம்மை அளித்துக் காப்பான்

ஜந்து என்ற சொல்லே இங்கு அஞ்ச என்னும் போலி வடிவில் அமைந்திருக்கின்றது.

முதற்போலி, இடைப்போலி, கடைப்போலி என முன்று போலிகளையும் கொண்ட சொல் இச்சொல்

இங்கே அஞ்ச என்று குறிப்பிடப்படுவது நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்று சொல்லப்படுகின்ற பஞ்ச பூதங்களையே ஆகும்.

“அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான்” என்றால் பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான காற்று அதாவது வாயு பகவான் பெற்றெடுத்த குமாரனாகிய அனுமான்,

“அஞ்சிலே ஒன்றைத்தாவி” என்றால் பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான நீரைத் தாவி, அதாவது கடலைத் தாவிக் கடந்து,

“அஞ்சிலே ஒன்று ஆறாக” என்றால் பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான ஆகாய மார்க்கமாக,

“அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்டு” என்றால் பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான நிலம் அதாவது பூமாதேவி பெற்றெடுத்த தெய்வாம்சம் பொருந்திய பெண்ணான சீதையைக் கண்டு

“அஞ்சிலே ஒன்று வைத்தான்” என்றால் பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான தீயை வைத்தான் என்பது பொருள்.

அதாவது இராமபிரானுக்காக வாயு புத்திரனான அனுமான் கடலைத் தாண்டி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று இலங்கையில் அசோகவனத்தில் பூமாதேவியின் மகளான சீதையைக் கண்டு பின் இலங்கைக்குத் தீ வைத்தான்.

அந்த அனுமான் நம்மைக் காப்பாற்றுவான் என்பது பால காண்டத்திலுள்ள இத் துதிப்பாடலின் பொருள்.

இப்பாடல் கம்பனின் கவிதா ஆற்றலைக் காட்டுவதாகப் பலர் எடுத்துக்காட்டி பேசியும், எழுதியும் வருகின்றனர்.

இப்பாடலின் சிறப்புக்களைப் பலர் பலவாறாகப் புகழ்ந்து பேசிக் கம்பனுக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றனர்.

ஆனால் இப்பாடல் கம்பன் பாடாத ஒரு மிகைப்பாடல், அதாவது இடைச் செருகற் பாடல் என்று நாமக்கல் கவிஞர் ராமலிங்கம் பின்னை போன்ற பலர் கூறுகின்றனர்.

அவையடக்கம்

இதேபோல் கம்பராமாயணத்தின் அவையடக்கப் பாடல்களிலும் கூட இடைச் செருகற் பாடல்கள் உள்ளன.

எறிகட ஹுலகந் தன்னுள்
 இன்தமிழ்ப் புலவர்க் கெல்லாம்
 முறுவலுக் குரிய தாக
 மொழிந்தணன். மொழிந்த என்சொற்
 சிறுமையும் சிலை இராமன்
 கதைவழிச் செறிதல் தன்னால்
 அறிவுடை மாந்தர்க் கெல்லாம்
 அமிழ்தமொத் திருக்கு மன்றே

என்ற பாடல் அவை அடக்கப் பாடல்களுள் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

இதன்பொருள், “அலைவீசுகின்ற கடல்களினால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியிலே வாழ்கின்ற நல்ல இனிய தமிழ்ப் புலவர்கள் எல்லோரும் பார்த்துக்கேலி செய்து சிரிக்கக்கூடிய அளவுக்கு நான் சாதாரணமான சொற்களைக் கொண்டே இராமாயணத்தைப் பாடுனேன்.

இருந்த போதிலும் நான் பாடிய பாடல்கள், இராமபிரானின் கதையைச் சொல்வதற்குப் பயன்பட்டதனாலே, அறிவுள்ள மனிதர்களுக்கெல்லாம் அவை அமிழ்தம் போல இருக்கும்” என்பதே.

இந்த அவையடக்கப் பாடல் ஒரு இடைச் செருகற் பாடல் என இனங்காணப் பட்டிருக்கின்றது.

வில்லிபுத்துராஜ்வார் பாடிய பாரதத்தில் வருகின்ற அவையடக்கப் பாடல் ஒன்று இப்பாடலை எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்திருக்கலாம் என்று என்ன, இடமுண்டு.

முன் சொலாகிய சொல்லெலாம்
 முழுதுணர் முனிவன்
 தன் சொலாகிய மாப்பெருங்
 காப்பியந் தன்னைத்

தென் சொலாலுரை செய்தலிற்
செழுஞ்சவை இல்லாப்
புன் சொலாயினும் பொறுத்தருள்
புரிவரே புலவோர்.

(வில்லி தந்த)

“வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும் முழுவதாக உணர்ந்து கொண்ட வியாசமுனிவர் பாடிய மிகப்பெரிய காப்பியமான மகா பாரதத்தைச் சுவை இல்லாத, சாதாரணமான சொற்களினால் நான் பாடிய போதும், தமிழிலே பாடியிருக்கின்றேன். என்பதற்காகப் புலவர்கள் எனது பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்பதே இதன்பொருள்.

இந்த இரண்டு பாடல்களும் ஒரேவிதமாய் அமைந்திருக்கின்ற ஒற்றுமையை இலகுவில் இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

தமிழில் பாடியதனால் புலவர்கள் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்ற வில்லிபுத்தூராழ்வாரின் அவையடக்கம் இராமனின் கதையைக் கூறுவதனாலே அறிவுள்ளவர்களுக்குத் தனது பாடல் அமிழ்தமாக இருக்கும் என்று சொல்லுகின்ற இராமாயண அவையடக்க இடைச் செருகற் பாடலுக்கு வித்திட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

துதிப் பாடல்களும் அவையடக்கப் பாடல்களும் காவியக் கருவிலே தாக்கத்தை, மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியவையல்ல.

அதனால் காவியத்துக்குள்ளே வருகின்ற இரண்டு இடைச் செருகற் பாடல்களை எடுத்துப் பார்ப்போம்.

கம்பராமாயணத்தில் காவியத்தோடு மிக நன்றாக ஓட்டி சாதாரணர்களால் இலகுவில் இனங்கண்டு பிரித்தறிய முடியாதபடி இணைந்து வழங்கி வருகின்ற இடைச் செருகற் பாடல் ஒன்றை முதலில் பார்ப்போம்.

யுத்தகாண்டம்

இராம இராவண யுத்தத்தின் இறுதி நாளன்று இராமபாணத்தைக் கண்டு இராவணன் பயந்து கலங்கியதாக ஒருபாடல் கூறுகின்றது.

அப்பாடல் கம்பர் பாடாத ஒரு இடைச் செருகற் பாடல் என்பது பலருக்குத் தெரியாத ஒன்று.

விடங் கொண்ட மீணப் போலும்
வெந்தழல் மெழுகு போலும்
படங் கொண்ட பாந்தள் வாயிற்
பற்றிய தேரை போலும்
திடங் கொண்ட இராம பாணம்
செருக்களத் துற்ற போது
கடன் கொண்டார் நெஞ்சம் போலக்
கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்.

என்பதே அப்பாடல். இப்பாடலில் வரும் “கடன் கொண்டார் நெஞ்சம் போல” என்ற அடி “கடன் பட்டார் நெஞ்சம் போல” என்ற பாட பேதமாகவும் வழங்கி வருகின்றது.

இடைச் செருகற் பாடலில் கூடப் பாடபேதம் ஏற்படுமெனவிற்கு இவ்விடைச் செருகற் பாடல் பிரபல்யம் பெற்றிருக்கின்றது.

இராவணனின் மரணபயத்தை, கலக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு இப்பாடலைப் பாடிய புலவர் நான்கு உவமானங்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்.

“விழங் குடித்த மீணப்போல” என்பது முதலாவது, “நெருப்புத் தழலில் வைக்கப்பட்ட மெழுகுபோல,” என்பது இரண்டாவது. “சர்ப்பத்தின் வாயிலகப்பட்ட தேரை போல” என்பது முன்றாவது “கடன் கொண்டார் நெஞ்சம் போல” என்பது நாலாவது.

“கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்” என்று முடிவதால் இந்த நான்கு உவமானங்களும் இராவணனின் கலக்கத்தை வெளிக்காட்டவே கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் இந்த உவமானங்கள் இராவணனின் நிலைக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பொருந்தவில்லை. காரணம், இராவணன் இராம பாணத்தைக் கண்டு மரண பயங்கொண்டு கலங்கவே இல்லை.

தனது தம்பியும், பெரும் வீரனுமான கும்பகரணன் இறந்த போதே தனது மரணத்தையும் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டான் இராவணன்.

தனது மகனும் இந்திரனை வென்ற வீரனுமான இந்திரஜித் இறந்தபின் தனது தோல்வியையும், தனது மரணத்தையும், தன் கண்முன்னே காணத் தொடங்கி விட்டான், இராவணன்.

இராமன் காட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றும், பரதன் நாடாளவேண்டும் என்றும், தசரதன் சூறியதாகக் கைகேயில் இராமனிடம் சூறியவுடனே இராமனின் முகம் முன்னெயதைவிட மும்மடங்கு பொலிந்ததாக, இராமனின் சிறப்பினைக் கம்பன் கூறுகின்றான்.

இராவணன் போர்க்களத்திலே இறந்தபின் அவனது முகங்களும் முன் எப்பொழுதையும் விட மும்மடங்கு பொலிந்து கிடந்தன என்றே கம்பன் காட்டுகின்றான்.

தந்தையின் கட்டளை, தாயின் ஆசை, தம்பிக்கு இராச்சியம், இந்த முன்றையும் நினைத்துக் கடமை உணர்ச்சியிலே மும்மடங்கு பொலிந்தது இராமனின் முகம்.

இராவணனுக்கு, இறப்பதிலே சந்தோஷம். அதிலும் இராமனின் கையால் இறப்பதிலே சந்தோஷம். அதிலும் வீரப்போர் புரிந்து இறப்பதிலே சந்தோஷம். அதனால் இராவணனின் முகங்கள் உயிர் போன பின்பும் மும்மடங்கு பொலிந்திருந்தன என்கிறான் கம்பன்.

வெம் மடங்கல் வெகுண்டனைய சினம்அடங்க
மனமடங்க விநயம் வீயத்
தெம் மடங்கப் பொருதடக்கைச் செயலடங்க
மயலடங்க ஆழந்தல் தேயத்
தம் மடங்கும் முனிவரையும் தலையடங்க
நிலையடங்கச் சாய்த்த நாளின்
மும் மடங்கு பொலிந்தனஅம் முறைதுறங்தோன்
உயிர்துறந்த முகங்கள் அம்மா. (கம்.யுத்.9902)

அதனால் இராமபாணத்தைக் கண்டு இராவணன் கலங்கினான் என்பது சற்றும் பொருந்தாது.

வீரமரணத்தையே விரும்பிப் போரிட்ட இராவணனின் வீரத்திற்கு இழுக்காக அமைந்திருக்கின்றது இந்த இடைச்செருகற் பாடல்.

குர்ப்பனகை

இன்னொரு இடைச்செருகற்பாடல் இராமாயணத்தில் மிக முக்கிய பாடலாகக் கருத்த தக்கது.

இராவணன் இறந்தபின் அவனது மனைவியாகிய மண்டோதரி, இராவணன் இறந்ததற்குரிய காரணங்களை நினைத்து அழுது புலம்புவதாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது இப்பாடல்.

இராவணன் இறப்பதற்கு முழுக்காரணி இலக்குவனே என்று இலக்குவன் மேல் பழிபோட்டு அழுகின்றாள் மண்டோதரி.

குர்ப்பனகையின் முக்கிணை இலக்குவன் அறுத்ததனால் தான் முவலகையும் ஆண்ட தனது கணவன் இறந்து போனான் என்று கலங்குகின்றாள் அவள்.

இலக்குவன் குர்ப்பனகையின் முக்கை அறுத்திருக்கவே கூடாது. அவன் குர்ப்பனகையின் நாக்கை அறுத்திருக்க வேண்டும் என்கின்றாள் மண்டோதரி.

நாக்கை அறுத்திருந்தால் தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும், சீதையின் அழகையும் இராவணனுக்குக் கூறி இராவணனுக்குக் கோபத்தையும், காமத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கவே முடியாது.

குர்ப்பனகையின் நாக்கை இலக்குவனால் அறுக்க முடியாதிருந்திருந்தால் ஓர் அம்பெய்து அவளைக் கொன்றிருக்க வேண்டும்.

அவளது ஆவியைப் போக்கியிருந்தால் நான் இன்று பூவிழக்கும் நிலைக்கு வந்திருக்க மாட்டேன். என்று சொல்லி இலக்குவன் மேல் பழிபோட்டுப் புலம்புகின்றாள் மண்டோதரி.

முக்கினை அறுத்த தம்பி முட்டியதீ; அன்னாளின் நாக்கினை அறுத்திருந்தால் நாசமேற் பட்டிராது, தீக்கணை ஒன்றாலந்தச் சிறுக்கியின் ஆவிதன்னைப் போக்கி விட்டிருந்தால் நானும் பூவிழந்து இருக்கமாட்டேன்.

இந்தப் பாடலைப் படிக்கும் போது இந்தப்பாடல் கம்பனின் காவியக் கருவோடு நன்றாகப் பொருந்தியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இலக்குவன் மேல் கோபப்படுவது போல சூர்ப்பனகையே தனது கணவனின் நாசத்திற்குக் காரணம் என்று கூறுகின்றாள் மன்டோதரி.

இராவணன் இறந்தபின் அவனுக்காக இரங்கி அழும் விபீஷணனும், இராவணனின் அழிவுக்குச் சூர்ப்பனகையே காரணம் என்று கூறுகின்றான்.

“பல்லாலே இதழ் அதுக்கும் கொடும்பாவி பழிகுழந்தாலோ” என வருகிறது அப்பாடல் அடி.

காவியத்தின் கருவை மாற்றாத வகையில், காவியக் கதாபாத்திரங்களின் குணப்பன்புகளைக் குறைக்காத வகையில் இடைச்செருகல் ஏற்படுவதால் எந்தத் தீமையும் இல்லை.

பாட பேதங்களும் இடைச்செருகல்களும் சில வேளாகளில் காவியப் பாடல்களைவிடச் சுவையாக அமைந்துவிடுவதும் உண்டு.

“முக்கினை அறுத்த தம்பி” பாடல் ஒரு இடைச்செருகற் பாடலாக இருந்தபோதும் கற்போரின் இதயத்தைக் கவ்விக்கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்த பாடலாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

இப்பாடலில் வரும் “சிறுக்கி” என்ற சொல் கம்பனின் காலத்தில் இல்லை. முன்பும் இல்லை என்ற சொல் ஆராய்ச்சியினால் இப் பாடல் இடைச் செருகற் பாடலாகியது.

அனுமான்.

இராமனின் தூதுவனாக இராவணனிடம் இலங்காபுரிக்கு வருகிறான் அங்கதன். இவன் வாலியின் குமாரன்.

இவனுக்கு முன்பாகவே இலங்கைக்கு வந்து சென்றவன் அனுமான். அனுமான் தூதுவனல்லன். அவன் ஒற்றனே. அங்கதனே தூதுவன்.

அனுமான் இலங்கைக்கு வந்து அசோகவனத்தில் சீதையைச் சந்தித்தபின் இராவணனைக் காண்பதற்காக அங்குள்ள பூஞ்சோலையைச் சேதப்படுத்துகிறான்.

இதன் காரணமாகப் பெரும் யுத்தமே ஏற்பட்டது. இராவணனின் சேனாவீரர்கள் பலரை அனுமான் தனியாளாகவே கொன்று தீர்த்தான்.

இராவணனின் பஞ்ச சேனாதிபதிகளும், இராவணனின் மகனான அக்கன் என்பவனும் அனுமனால் கொல்லப்பட்டனர். இராவணது சேனைகளே ஆட்டங் கண்டு விட்டன.

அனுமான் பெருவீரனாகத் தனித்து நின்று இராவணனின் பெரும் படைகளுக்குப் பெரும் அழிவுகளைச் செய்து எல்லோரையும் அச்சங்கொள்ளச் செய்தான்.

இறுதியில் இராவணனின் முத்தமகனும், பெரும் வீரனுமாகிய இந்திரஜித்துவால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு, பாசத்தால் கட்டப்பட்டு இராவணன் முன்னிலையில் கொண்டுவரப்பட்டான்.

அனுமான் இராவணன் முன்னிலையிலும் மிகவும் கம்பீரமாகத் துணிச்சலாக நின்று வீர உணர்வோடு இராமனின் புகழைக் கூறினான்.

அனுமானைக் கொல்ல வேண்டுமென்று இராவணன் நினைத்த போதும் அது முடியவில்லை. அனுமான் “சொல்லின் செல்வன்” ஆதலால் தன்னை இராமதூதன் என்றே அறிமுகங் செய்தான்.

தூதுவர்களைக் கொல்லும் வழக்கம் இராவணனிடம் இல்லை என்பதை அறிந்து அப்படிச் சொல்லி வைத்தான்.

இராவணனது தம்பியாகிய விபீஷணனும் தூதனைக் கொல்வது எமது வீரத்துக்கு இழுக்கு என்று சொல்லி அனுமானைக் கொல்ல விடாமற் தடுத்தான்.

அதனால் இராவணன், அனுமான் செய்த கொலைகளுக்கும், சேதமாக்கிய சொத்துக்களுக்கும் உரிய தண்டனையாக, அனுமானின் வாலில் துணிகளைச் சுற்றிக் கட்டி, நெய்யில் நனைத்துத் தீ முட்டுவித்து அனுப்பி வைத்தான்.

அனுமான் தனது வாலில் ஏரிந்த நெருப்பை இலங்கையின் பல இடங்களிலும் வைத்து ஏரியூட்டிச் சென்று இராமனை அடைந்தான் என்பது, இராமாயணத்தில் கம்பன் காட்டுகின்ற காட்சி.

இனி இடைச்செருகலுக்கு வருவோம். அங்கதன் இராவணனிடம் தூது வந்து தூதுரைத்தபின், அரக்கர்கள் அங்கதனைச் சந்திக்கின்றார்களாம்.

அவர்கள் அனுமானுடன் போர் செய்து பெரும் துன்பப் பட்டவர்கள். அனுமானைப் பெரும் வல்லமையாளனாகக் கருதுவார்கள். அவர்கள் அங்கதனிடம் அனுமானைப்பற்றி விசாரிக்கிறார்களாம்.

பொதுவாகவே எதிரிதரப்பிலே இருக்கின்ற பெரியவர்களைப் பற்றி விசாரிப்பது, விசாரிப்பவனுக்கும் பெருமை தருகின்ற விடயமல்லவா.

அந்த வகையில் தமக்கு அனுமானைத் தெரியும் என்று காட்டுவதற்கென விசாரிப்பதாகவும், அதற்கு அங்கதன் சொல்லும் பதிலாகவும் ஒரு பாடல் இடைச்செருகல் பாடலாக அமைந்துள்ளது. அப்பாடலைப் பார்ப்போம்.

“அன்றிலங்கை எரித்தகுரங் கெங்கென
 இராவணன்பே ரவையோர் கேட்ப
 நன்றியில் இந்திரசித்து என்பவனால்
 பிணிப்புண்டு நண்ணி னாளிங்கு
 என்றிறைவன் அடிரவும் வானர்கள்
 அவனைந்தி இகழ்ந்து மோத
 ஒன்றியதுச் சந்தின்திரிந் தொளித்த இடம்
 அங்கதன்யான் உணரேன் என்றான்”.

“அன்று இலங்கையை எரித்த அனுமான் சுகமாக இருக்கிறானா?” என அனுமானைச் சுகம் விசாரித்தவர்களுக்கு, அங்கதன் கூறிய பதில் மிகவும் நயமானது.

அங்கதன் சொல்கிறான். “இந்திரஜித்து என்பவனால் கட்டப்பட்டு தோல்வியடைந்து விட்டான் அனுமான். என்ற செய்தியை அறிந்த இராமனின் அடியார்களாகிய குரங்குகள், அனுமானைப் பிடித்து அடித்துத் துன்புறுத்தினார்கள்.

அதனால் அவன் அவமானந்தாங்க முடியாமல் எங்கோ ஒரு பொந்துக்குள் ஓளிந்து கொண்டான்.

அனுமான் எந்தப் பொந்துக்குள் ஓளிந்து கொண்டான் என்று அங்கதனாகிய எனக்குத் தெரியாது” என்று சொன்னான் அங்கதன் என்கிறார் இப்புலவர். இதைக் கேட்ட அளவிலே அரக்கர்களுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்.

அனுமான் மட்டுமல்ல, வேறு சிறந்த வீரர்களும் தன்னோடு இருப்பதைக் காட்டும் முகமாகவும் தான், இராமன் அங்கதனைத் தூதனுப்பினான் என்பான் கம்பன்.

இங்கே அங்கதன் கூறிய பதிலின் மூலம், அனுமான் குரங்குச் சேனையிலே மிகமிகச் சாதாரணமான ஒரு வீரன் என்றாகி விட்டான். எப்படி இருக்கின்றது இந்த இடைச்செருகற் பாடல் பாடிய புலவரின் கற்பனை.

இராமன் ஆண்டாலென்ன, இராவணன் ஆண்டாலென்ன

“இராமன் ஆண்டாலென்ன! இராவணன் ஆண்டாலென்ன!” என்ற பழுமொழி இன்றும் பலரின் உரையாடலில் இடம் பெறுவதைக் காண்கிறோம்.

சில சமயங்களில் இப் பழுமொழி நகைச்சுவையாக “இராமன் ஆண்டாலென்ன! இராவணன் ஆண்டாலென்ன கூடவந்த கரங்கு ஆண்டாலென்ன!” என்றும் கூறப்படுவது வழக்கம்.

இந்தப் பழுமொழியின் அர்த்தம் மிகவும் கவாரஸ்யமானது. இப் பழுமொழி இராமாயண காப்பியத்தின் ஒரு சம்பவத்திலிருந்துதான் ஏற்பட்டது.

இராமனை நேருக்கு நேராகச் சந்தித்துப் போர்செய்த இராவணன் படுதோல்வியடைகின்றான். எல்லா ஆயுதங்களையும் இழந்து நிற்கின்றான். இராமன் அவனை “இன்று போய்ப் போர்க்கு நானை வா” என அனுப்புகிறான்.

பின்பு போரிலே இராவணன் “கும்பிட்டு வாழ்ந்தறியாது கூற்றுவனையும் வெற்றிகொண்ட வலிமை படைத்த” கும்பகர்ணனை இழந்து விடுகிறான்.

“தானவரைக் கருவறுத்துச் சதமகனைத் தளையிட்டு வானவரைப் பணிகொண்ட...” தனது மகனான இந்திரஜித்தையும் இழந்து விடுகிறான்.

அதனால் இராவணன் தனது இறுதி முயற்சியாகத் தனது முழுப் படைபலத்தையும் கொண்டு இராமனை எதிர்க்க முயல்கின்றான்.

தனது ஆணைக்குட்பட்ட அண்டங்கள் அனைத்திலிருந்தும் படை திரட்டுகின்றான். தனது ஆட்சிக்கு மூலபலமாக இருக்கும் அனைத்துச் சேனைகளையும் கொண்டு இராமனோடு போர் செய்ய வருகின்றான் இராவணன்.

“மூலபல சண்டை” என்று அதற்குப் பெயர். இராவணனது மூலப் படைகளும் போர்க்களத்துக்கு வந்ததும், இராமனது குரங்குப் படைகள் நிர்மூலமாகச் சிதறி ஒடத் தொடங்குகின்றன.

பயந்தோடும் குரங்குகளைத் திரும்ப அழைத்துவருவது பெரும் பாடாகிவிட்டது.

இராவணது மூலப் படைகளைக் கண்டு சிதறியோடும் குரங்குகளைத் தடுத்து நிறுத்தி அழைத்துவரும்படி அங்கதனை இராமன் அனுப்புகின்றான்.

அங்கதன் சென்று குரங்குகளை நிறுத்திப், பயந்தோடுவதற்குக் காரணம் கேட்கின்றான். அதற்கு ஒரு குரங்கு காரணம் சொல்லுகின்றது.

முன்பு கும்பகர்ணனோடு போர்செய்து மிகவும் நன்றாக அடிவாங்கி இளைத்துப்போன குரங்கு அது. அது சொல்கிறது.

“யாரைப் பார்த்தாலும் கும்பகர்ணன் போல் இருக்கிறதே. ஒரு கும்பகர்ணனோடு போரிட்டு நாங்கள் பட்டபாடு போதாதா? இத்தனை கும்பகர்ணர்களோடும் போரிட எம்மால் இயலுமா” என்று,

இன்னொரு குரங்கு சொல்கிறது “இந்த எழுபது வெள்ளம் குரங்குச் சேனையும் அவர்களில் ஒருவன் தின்னுவதற்கே போதாதே. பின் எப்படி அவர்களோடு போர் புரிவது என்று”

ஆறு அமர இருந்து வயிறார உண்பதைச் சாப்பிடுதல் என்று சொல்லுகின்றோம். ஏதோ அவசரத்தில் அதை இதை எடுத்துக் கடிப்பதைத் “தின்னுதல்” என்று சொல்வோம். நொறுக்குத்தீனி தின்னுதல்” என்று கூறுவது ஞாபகம் வருகிறதல்லவா.

அதேபோல “எழுபது வெள்ளம் குரங்குச் சேனையும், இராவணனது பக்கத்தில் உள்ள ஒரு வீரன் எட்டிப் பிடித்துக் கடித்துத் தின்னவே போதாது” என்று ஒரு குரங்கு கூறுவது நல்ல நகைச்சவையாக இருக்கின்றது.

“இராம இலக்குவர்கள் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள் பயந்து ஓடவேண்டாம். வந்து அவர்கள் பின்னால் நின்றாலே போதும்” என்று அங்கதன் குரங்குகளை அழைக்கின்றான்.

அதற்கு ஒரு குரங்கு சொல்லுகின்றது “அனுமானுக்கும் சக்கிரீவனுக்கும் இராம இலக்குவர்களுக்கும் தத்தம் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதே பெரும் கஸ்தமாக இருக்கப்போகின்றது. இந்த இலட்சணத்தில் எங்களை எப்படிக் காப்பாற்றப் போகின்றார்கள்.”

அனுமன் ஆழ்ந்து, அரசனது ஆழ்ந்து, இருவர் தனுவின் ஆழ்ந்து, தம்முயிர் தாங்கவும் சாலா; கனியும் காய்களும் உணவுள் முழையுள கரக்க; மனிதர் ஆளிலென் இராக்கதர் ஆளிலென் வையம்.

(யுத்.9341)

எமக்கென்ன குறை. போர்செய்ய வேண்டுமென்று எங்களுக்கு என்ன தேவை வந்தது. உண்ணுவதற்குக் கனியும், காய்களும் உணவாக எப்போதும் உள்ளன.

கம்பனில் நான்

மறைந்து வாழ்வதற்குக் குகைகள் இருக்கின்றன. மனிதனான இராமன் அரசாண்டாலென்ன, அரக்கனான இராவணன் அரசாண்டாலென்ன.

எமக்குத் தேவையான உணவும், உறையுளும் ஆளுபவர்களாலே தரப்படுபவையல்ல. அவை யார் ஆண்டாலும் எமக்குக் குறைவின்றிக் கிடைக்கும்". என்று கூறுகின்றது.

மனிதனான இராமன் இலங்கையை அரசாண்டாலென்ன. இராக்கதனான இராவணன் இலங்கையை அரசாண்டாலென்ன என்று இலங்கை இராச்சியத்தோடு சிறிதும் சம்பந்தமில்லாத குரங்குகள் கூறிக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்தப் பழமொழியை நாம் கூறிக் கொள்ளலாமா.

கம்பன் கவனிக்கத் தவறியலை

வனவாசம்:

இராமன் வனவாசம் செய்ய வேண்டுமென்றும் பரதன் நாடாள வேண்டுமென்றும் கைகேயி தசரதனிடம் இருவரங்களைக் கேட்டுப் பெறுகிறாள்.

இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்யவேண்டும் என்று கைகேயி தசரதனிடம் வரம் கேட்கவில்லை.

பதினான்கு ஆண்டுக் கணக்கு பற்றி தசரதனும் கைகேயியும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உரையாடவே இல்லை.

ஆனால் இராமனிடம் கைகேயி கூறுகையில் மட்டும் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் அனுபவித்துத் திரும்பிவரும்படி தசரதன் கூறியதாகக் கைகேயி குறிப்பிடுகிறாள்.

அத்தோடு, இராமன் சடாமுடி தாங்கி, அரிய பெரிய தவங்கள் செய்து, புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி திரும்பி

கம்பனில் நான்

வரவேண்டுமென்று தசரதன் கட்டளை இட்டதாக கைகேயி
குறிப்பிடுகிறான்.

ஆழிகுழ் உலகம் எல்லாம்
பரதனே ஆள நீலோய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித்
தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணிப்
புண்ணியத் துறைகள் ஆழ
ஏழிரண்டு ஆண்டில் வாவென்று
இயம்பினன் அரசன் என்றாள்

(அசியா.கை.294)

அறுபதினாயிரம் வருடங்கள் அரசாண்ட தசரதனுக்கு
பதினான்கு ஆண்டுகள் பெரிய காலமில்லையே.

இராமன் வனவாச காலத்தில் தவஞ் செய்ய வேண்டும்
என்றும் கைகேயி தசரதனிடம் வரம் கேட்கவில்லை.

அப்படியிருக்க கைகேயி ஏன் தசரதன் சொன்னதாகப்
பொய் சொன்னாள். அதுவும் அரசன் சொன்னதாக ஏன் சொன்னாள்.

கம்பராமாயணத்தில் கம்பன் ஏன் இப்படிச் செய்தான்.

ஏக பத்தினி விரதன்

இராமனை ஏக பத்தினி விரதனாகக் காட்ட கம்பன் பெரிதும்
முயன்றிருக்கிறான். அதன் காரணமாகத்தான் தசரதனுக்குப்
பட்டத்தரசிகளை விட அறுபதினாயிரம் மனைவியர் இருந்தனர்
என்று காட்டுகிறான்.

தந்தை தசரதன் ஏக காலத்தில் அறுபதினாயிரத்து மூன்று
மனைவியர்களுடன் வாழ, மகன் இராமன் தன் ஒரே மனைவியைப்
பிரிந்த பின்னும் வேறு பெண்ணை நாடாமல் வாழ்ந்தான் என்று
காட்டவே, வான்மீகி இராமாயணத்திலில்லாத அறுபதினாயிரம்
மனைவிக் கணக்கை கம்பன் போடுகிறான்.

குர்ப்பனகை அழகிய காம வல்லியாக வந்து இராமனை மயக்கப் பார்த்தும் இராமன் இணங்கவில்லை என இராமனின் ஏகபத்தினி விரதச் சிறப்பைக் காட்டுகிறான் கம்பன்.

ஆனால் இராமன் சீதையைப் பிரிந்த பின் விரகதாபத்தில் தூடித்த நேரத்தில் எந்தப் பெண்ணையும் இராமன் காணவே இல்லை.

பெண்ணைக் காணவே சந்தர்ப்பம் இல்லாத நிலையில் இருந்த இராமனின் ஒழுக்கத்தை எவ்வகையில் போற்றுவது.

மீண்டும் குர்ப்பனகையையோ, அல்லது வேறொரு அழகான பெண்ணையோ இராமனிடம் அனுப்பி இராமனை உத்தமன் என நிருபித்திருக்கலாம்.

வான் மீகியைப் பொறுத்தவரை இராவண வதத்தின் பின் அயோத்தியிலே அரசனாக இருந்த இராமன் சீதையைக் காட்டுக்கு அனுப்பிய பின் தனித்திருந்து தன் ஏகபத்தினி விரதத்தை நிலை நாட்டி விட்டான்.

இராமனின் முடிகுட்டு விழாவோடு கம்பன் காவியத்தை நிறைவு செய்துள்ளதால், கம்பன் வலிந்து ஒரு காட்சியை வனவாச காலத்தில் ஏற்படுத்திக் காட்டி இராமனை ஏகபத்தினி விரதனாக நிருபித்திருக்கலாம்.

மானபங்கம்

இராமனை மயக்குவதற்காக வந்த குர்ப்பனகையின் முக்கு, காது, முலை, மேலுதடு, கீழுதடு முதலிய அங்கங்களை அறுத்து மானபங்கப்படுத்துகிறான் இலக்குவன்.

அமுதுபுரண்டு குர்ப்பனகை தனது சகோதரர்களான கரன், தூஷணன் என்போரிடம் சென்று முறையிடுகிறான்.

அவர்கள் இராமனோடு எதிர்த்துப் போர் புரிகிறார்கள். கரன் தூஷணன் உள்ளிட்ட அறுபதினாயிரம் அரக்க வீரர்களை இராமன்

கம்பனில் நான்

தனியாளாக நின்று போர் புரிந்து கொன்று குவிக்கிறான்.

இதன் பின்தான் குர்ப்பனகை இராவணனிடம் சென்று முறையிட்டாள்.

வான்மீகி இராமாயணத்தின் படி இராவணனுக்குச் சொந்தமான காட்டில் நடைபெற்ற யுத்தம் பற்றியும் அதற்கான காரணம் பற்றியும் அகம்பனன் என்ற ஒற்றன் இராவணனிடம் சொல்லிவிடுகிறான்.

ஆனால் கம்ப இராமாயணத்தின் படி குர்ப்பனகை நேரில் வந்து அழுது புலம்பி முறையிடும் வரை இராவணன் அந்தச் செய்திகளை அறியாமலேயே இருந்திருக்கிறான்.

இதுதான் இராவணனது இராச்சியபரிபாலனச் சிறப்பா? காட்சி சிறப்பாக அமைய இத்தகைய உத்தி தேவைதான். இருப்பினும் இராவணனது ஒந்றர்கள் எங்கே போனார்கள்?

ஒந்றர்கள் இராவணனுக்கு இச்செய்தியைச் சொன்னார்களா? சொல்லவில்லையா? என்பது தெரியவில்லை.

ஆனால் குர்ப்பனகை முறையிடும் போது இராவணன் அப்போதுதான் அறிந்து கொள்பவன் போல நடந்து கொள்கிறான்.

இப்படி பலவிடயங்களைக் குறிப்பிடலாம். இங்கு சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

தமிழ் வாழ்த்து

இசைத்திட முடியாது எங்கள் பெருமை - தமிழ்
இன்பமோ சொல்லினிலே சொல்லல் அருமை
திசைதோறும் எங்கள்மொழி செய்யும் புதுமை - இது
தேவர்க்கும் கடவுளர்க்கும் என்றும் இனிமை.

(இசைத்....)

பக்தியின் மொழி தமிழாம்
ப்ரவசந் தரும் புதிராம்
நித்தியம் வளம் பெருகும்
நிகரிலா மொழி தமிழாம்.

கம்பனும் வள்ளு வரும்
கவிஇளாங் கோவுந் தந்த
செம்மை மிகு கவிதை
சிந்தை தனை நிறைக்கும்.

(இசைத்....)

ஒளவையின் அறி வரைகள்
அருண கிரிப் புகழ்கள்
செவ்வை மிகு தமிழில்
சேக்கிழார் தரும் கவிகள்

முவர் தமிழ் அழுதும்
முடி மன்னர் ஆதரவும்
தேவர் களும் பருகும்
திருவா சகப் பொலிவும்

(இசைத்....)

நல்லூர் நா வலரும்
நல்ல விபு லானந்தரும்
பல்லோர் புகழ்ந் தேத்தும்
பாரதி வள்ள லாரும்

குமர குரு பரரும்
குரு தாயு மானவரும்
உமறுப் புல வரொடு
உயர் வீர மாழுநிவர்.

(இசைத்....)

கவிஞர் அகளாங்கன்.

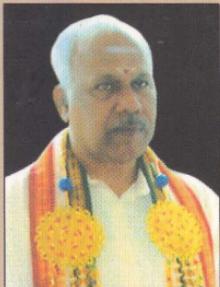

கலாநிதி அகளங்கள்

கலாநிதி தமிழறிஞர் அகளங்கள் அவர்கள் உலகறிந்த படைப்பாளி, தனது பல்துறைப் படைப் புக்களுக்காக உலகளாவிய ரீதியில் பல பரிசு கணைப் பெற்றவர்.

கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், ஆய்வு, வானொலி நாடகங்கள், மேடை நாடகங்கள், நாட்டிய நாடகங்கள், சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பல்துறை நூல்களுக்காகவும், ஆக்கங்களுக் காகவும் தேசிய சாகித்திய மண்டலம், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணம், வடமாகாணம், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை முதலானவற்றின் பரிசுகளையும், தமிழ் நாடு கலை இலக்கியம் பெருமன் றப் பரிசையும், அவஸ்திரேவியா, கண்டா, பிரான்ஸ் முதலான நாடுகளில் திருந்து பரிசிலகளையும் பெற்றவர்.

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சின் “தமிழ்மணி” பட்டமும், வடக்குக் கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் விருதும் பெற்றவர்.

அத்தோடு சமய, சமூக, கலை இலக்கிய நிறுவனங்கள் மூலம் காவிய மாமணி, கவிமாமணி, தமிழறிஞர், திருநெறிய தமிழ்வேந்தர், பல்கலை எழில், புராணபடன் புகழ்தகை, புராணபடன் வித்தகர், சிவனருட்செல்வர். வாகீச கலாநிதி, செஞ்சொற் செல்வர், வித்தியாசரபி, முத்தமிழ்ச்சரபி, செந்தமிழ்க் கொண்டல், முத்தமிழ்க் கலைச்சுடர், தமிழியல் வித்தகர், இலக்கியச் சுடர், சைவத் தமிழியற்கோ. எனப் பல பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

சிறந்த பேச்சாளர். சிறந்த ஆய்வாளர், சிறந்த கலைஞர். பல மெல்லிசைப் பாடல்களையும், மன்றங்கள், கல்லூரிகள் பலவற்றின் கீதங்களையும் எழுதியவர்.

டாக்டர் ஒ.கே.குணநாதன்

M.A, M.Sc,M.Phil

மேலாளர், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு கலை.

ISBN : 955-8715-36-0

955-8715-36-0

வாணி கணைப் பதிப்பகம்

இல.85, கந்தசாமி கோவில் வீதி, வவனியா.

T.P: 024 2223658, 024 2227216

email: vaaniprinting@gmail.com

400/-